

Bản báo cáo tình yêu

Contents

Bản báo cáo tình yêu	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	11
3. Chương 03	20
4. Chương 04	30
5. Chương 05	39
6. Chương 06	47
7. Chương 07	62
8. Chương 08	70
9. Chương 09	80
10. Chương 10	89

Bản báo cáo tình yêu



Giới thiệu

Cô – đại tiểu thư của 1 tờ báo, “Các bạn hài lòng với tình yêu của mình sao?” Bài báo gì mà nhắm r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-bao-cai-tinh-yeu>

1. Chương 01

Chương 1:

Trong căn hộ độc thân vừa nhỏ vừa hẹp, trên sàn nhà tạp chí bày bừa lung tung, vài bản tiểu thuyết nằm rải rác. Trước tường là một chiếc bàn sách cũ màu nâu xám, trên bàn có một chậu cây xanh thân uyển chuyển men theo mép bàn tới sàn nhà, ở chính giữa bàn, đặt một chiếc máy tính màu đen đang bật, trên màn hình, văn tự văn kiện trống rỗng, con trỏ (máy vi tính) lóe lên, dừng ở một hàng chữ tiêu đề viết theo kiểu chữ Khải (một trong các cách viết chữ Hán) —— số báo thứ 91 – “Làm nam nhân chỉ muốn lên giường”

Ring ~ điện thoại vang lên, bên cạnh bàn đọc sách một người nằm trên giường, có một chiếc chăn bông cuộn tròn nhúc nhích đôi chút. Ring ~ tiếng điện thoại liên tục reo. Người gọi điện tới rất có nghị lực, dường như nghĩ rằng chủ nhà đang ở nhà, không chịu từ bỏ.

Một bàn tay nhỏ vươn ra khỏi chăn bông, lần mò dò tìm ở cạnh giường, trong quá trình đã làm rơi mấy quyển tạp chí, rốt cuộc, cũng tìm ra chỗ cất chiếc điện thoại có tạo hình là chú mèo Garfield ở dưới đồng sách. Đôi tay bé nhỏ cầm microphone co lại vào chăn bông, đồng thời, chiếc điện thoại té rớt xuống giường, phát ra âm thanh chói tai.

Tới lần thứ N!

Đầu dây bên kia, nhà xuất bản Lam Kinh. Một cô gái mặc áo sơ mi trắng, quần jean đang cau mày, để microphone sát bên tai. Tay trái cô không ngừng gõ gõ cây bút, gương mặt trái xoan không trang điểm, một đôi mắt phượng tinh anh.

Khi chiếc điện thoại kia ngừng rung, cô gái hắng giọng thở sâu, kêu gào: “Đại tiểu thư! Bản thảo của bồ, bản thảo a ~” Biên tập viên Tiết Tổ Dĩnh của NXB Lam Kinh nổi đóa rồi!

Chăn bông động dậy một hồi, tư thế chậm chậm bò ra khỏi chăn, bút danh tác gia chuyên mục “Hồ Điệp Vần” [Nụ hôn của bướm], Xa Gia Lệ. Cô ngồi dậy, hất mái tóc dài qua vai, nghiêng mặt sang trái. Muốn giết người ư, đã nuốt hai viên thuốc giảm đau sao vẫn còn nhức thế này?

“A lô?” Gia Lệ yếu ớt đáp.

“Mình nè!” Tiết Tổ Dĩnh cao giọng, khua bút càng mau hơn. “Đại tiểu thư, sắp phát hành chuyên san rồi, bản thảo của bồ a, sao vẫn chưa gửi đến?”

“Ồi. . .” Gia Lệ thở gấp. “A...” Gia Lệ rên rỉ. “Ui... Ừm...” Gia Lệ nghẹn ngào.

“ . . .” Tiết Tổ Dĩnh nổi lên gân xanh. “Này! Bồ 0204 à? Bản thảo viết xong chưa?” Vội vã lật nhật ký, chết tiệt! Cô gào to: “Này, mau mau mau, gấp a! Bồ rốt cuộc viết xong chưa? Phòng in ấn đang đòi giết mình đó!”

Tổ Dĩnh quay đầu lại, hét! Quả nhiên, tổ trưởng phòng in ấn đang trừng mắt nhìn cô, tay phải kề trước cổ tựa như thanh đao, vẻ mặt âm trầm. Ách —— Tổ Dĩnh co vai, quay đầu lại thúc giục. “Sao đây? Viết đến đâu rồi?” Nhìn nhìn giờ, đòi mạng a! Lại có tới ba người muốn hỏi thúc.

“Mình đau ~” Gia Lệ rên rỉ.

“Đau? Đau gì?” Tiết Tổ Dĩnh mở ngăn kéo ra, cầm quyển sổ lên, lật lại chỗ ghi địa chỉ trị đau theo phương thuốc cổ truyền. “Nhức đầu? Đau bụng? Đau lưng? Hay đau sinh lý?” Tác giả mắc các chứng bệnh nan y, kéo theo trăm ngàn loại lý do, biên tập viên vất vả hồi lâu, thật giống như một người mẹ, giống như bác sĩ, có khi lại giống như giảng viên, nếu không phải là thật sẽ bị tác giả chửi chết!

“Chẳng biết làm sao nữa... Lợi đau...” Xa Gia Lệ cầm gương soi. “Wow ~” thật là kỳ lạ!

“Wow ~ lại sao nữa?”

“Mình ngủ dậy... Mình sụp mí mắt rồi... Ô ô... Đau a ~ Mình đau tới mức không tài nào viết được bản thảo.” Gia Lệ ngã ra giường rên rỉ. Giết người nha ~ cứu mạng a ~ không sao viết nổi bản thảo? ! Bang! Vừa nghe lời này thần kinh Tổ Dĩnh liền khẩn trương.

“Được,” Bả vai Tiết Tổ Dĩnh kẹp chiếc điện thoại, lợi đau? Vậy không thể dùng phương thuốc cổ truyền, nhanh chóng lật quyển điện thoại, vừa tìm vừa nói: “Này, chúng ta thống nhất đã, nếu không đau bồ có thể viết bản thảo đúng không?” Xem ra phải tìm nha sĩ, tìm một nha sĩ thần kỳ nhất, lập tức khiến cô hết đau.

“Ừ.” Gia Lệ gãi gãi đầu tóc. “Mình đau hai ngày rồi, haizzz ~” cô cố sức rên rỉ. “Nhai thuốc giảm đau cũng vô dụng, chẳng biết sao lại ra nông nỗi này?” Gia Lệ há to miệng, ngửa đầu, cầm chiếc gương nhỏ chiếu hết một lượt trong miệng, nhìn hồi lâu không thấy rõ gì cả, tầm nhìn bị hạn chế. Quyết định đưa mặt sát vào chiếc gương lớn ở phía trước vách tường, một tay cầm chiếc gương nhỏ kê sát bên miệng đương há to, lợi dụng nguyên lý phản xạ, liếc mình nghiêng cổ muốn nhìn cho rõ lợi —— “A ~” Gia Lệ kêu thảm thiết.

“Sao thế?” Tổ Dĩnh để tâm hỏi, vội tìm kiếm điện thoại nha sĩ. Kỳ lạ, nhớ rõ ràng có một nha sĩ rất giỏi mà.

“Trẹo mất rồi.”

“...” Khóe mắt Tiết Tổ Dĩnh giật giật, Xa Gia Lệ này gì cũng tốt, tình trạng đặc biệt nhiều. “Trẹo cái gì?”

“Cổ.” Xa Gia Lệ xoa cổ, khom người mở ngăn kéo ra lấy Salonpas dán quanh cổ. “Đều do đau răng hại, cứ đau mãi thế này mình sao viết được bản thảo đây? Ai ui ~” thật tuyệt, ngay cả cổ cũng đau.

Không, thế, viết, bản thảo khiến Tiết Tổ Dĩnh toát mồ hôi lạnh. “Được được được, lập tức giúp bỏ giải quyết. A ~ có rồi!” Cô kêu to. “Tìm thấy rồi, chính hắc ——” cầm bút chỉ vào một dãy số điện thoại. Đó là bạn của bạn, cùng ăn cơm với nhau, nha sĩ từng lên tạp chí y được, y thuật xa gần lừng danh.

Gia Lệ hoài nghi. “Ai?” Đá văng quyển tạp chí dưới giường, cô nghiêng mặt? Ngồi trước bàn điện thoại.

“Bạch đại thần y a, bạn của bạn mình, mở phòng khám nha sĩ, đã từng lên tạp chí đó.”

“Ồ?” Gia Lệ nằm sấp trên bàn rên rỉ. “Mình sợ nhất khám nha sĩ.”

“Này, bỏ muốn đau chết sao? Bây giờ mình lập tức giúp bỏ hẹn xem bệnh, hắc rất bận, phải hẹn sớm một chút mới đến phiên.”

Gia Lệ sợ hãi hỏi: “Hắc sẽ không... Sẽ không cực thô lỗ chứ? Bỏ biết dụng cụ mà nha sĩ dùng vô cùng khủng bố, có một loại khoan khoan khoan, có một loại đào đào đào, còn một loại kinh khủng nhất, dùng gõ! Không, có cái khủng bố hơn, kẹp lấy răng sau đó nhổ ra ...”

Không có trọng tâm, nói nhảm thật nhiều. Tiết Tổ Dĩnh day day huyết thái dương, kiên nhẫn dỗ dành. “Tiểu thư ~ không đau, bảo đảm không đau. Người khác rất tốt, ta sẽ dẫn hắc đặc biệt chiếu cố bỏ, OK?” Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay. “Bây giờ mình sẽ gọi điện thoại cho hắc, chờ tin của mình nha.” Tạch! Tiết Tổ Dĩnh lập tức quay số điện thoại tới chỗ Bạch y sĩ.

Phòng khám Bạch***. Điện thoại reo trong tay nam nhân, anh đang chuẩn bị khoan răng ột bệnh nhân. Anh cởi khẩu trang xuống, gương mặt vuông chữ điền, mày rậm, ánh mắt sắc sảo, mũi cao thẳng, miệng khép chặt lại, biểu hiện cá tính thận trọng nghiêm túc của anh.

“A lô? Ai đó?” Bạch Bạc Sĩ kìm nén trong lòng mắt kiên nhẫn, khẩu khí lãnh đạm.

“Là tôi, Tiết Tổ Dĩnh.”

“Tiết gì cơ?” Bạch y sĩ nhíu mày. “Ai vậy? Nói mau, cho cô một phút đồng hồ.” Bận bận bận, anh bận đến mức nóng tính.

Wow a ~ Tiết Tổ Dĩnh nhanh chóng nói: “Chúng ta đã từng ăn cơm, tôi là bạn của Triệu Nghiễm, Tiết Tổ Dĩnh.”

“À, nhà xuất bản Lam Kinh.” Chính là nhà xuất bản nổi tiếng với “Tuần san tình yêu”, khẩu khí anh có chút khinh miệt. “Chuyện gì? Nói mau, tôi rất bận.”

Gớm! Tôi cũng rất bận a! Tiết Tổ Dĩnh nheo mắt, vì hạnh phúc của tác giả, cô kiềm chế nóng nảy.

“Bạn tôi bị viêm lợi sưng đau, có thể nhờ anh xem giúp cô ấy được chứ?”

Bạch y sĩ liếc nhìn tờ “Tuần san tình yêu” bị vứt ở trên ghế, đó là ấn phẩm đặc biệt tham thảo về tình yêu nam nữ, nữ trợ lý phòng khám mỗi kỳ đều mua, vừa nhìn thấy thứ sách báo không có dinh dưỡng đó là Bạch y sĩ liền phát hỏa.

“Được, ngày kia.” Anh đáp, mở máy khoan răng, khám và chữa bệnh cho nam nhân kia, khẩn trương sợ hãi giống như phạm nhân trước khi bị hành hình.

“Đợi một chút, đừng đập máy ——” Tổ Dĩnh vội la lên. “Ngày mai, nhờ cậy ngài.”

Bạch y sĩ sắc mặt nghiêm nghị nói: “Ngày mai không rảnh, chặt kín rồi.”

Thật phũ phàng! Tiết Tổ Đình cố gắng thuyết phục. “Làm ơn ~~ là một tác giả rất quan trọng, tôi muốn để cô ấy an tâm viết bản thảo. Ngài hãy cố giúp cô ấy đi, được không?” Vì để cho tác giả nộp bản thảo, danh dự cá nhân đành bỏ sang một bên.

Anh nhíu mày. “A ~~ tác giả Lam Kinh? Sẽ không phải là Hồ Diệp Vấn kia chứ?” Anh thuận miệng đoán bừa, đầu dây điện thoại bên kia Tiết Tổ Đình im thin thít.

Anh ta biết Hồ Diệp Vấn? Chẳng lẽ anh ta cũng xem chuyên mục đó? Tổ Đình âm thầm đánh giá.

“Là cô ấy?” Bạch y sĩ hỏi.

“Việc này...” Cơ mặt không thể tiết lộ ra ngoài.

Anh bỗng nhiên đứng lên, khẩu khí trở nên nhiệt tình. “Nếu là cô ấy, tôi có thể sắp xếp. Tôi thích xem chuyên mục của cô ấy nhất, có thể được chữa bệnh cho cô ấy là vinh hạnh của tôi.” Thái độ bỗng xoay 180 độ, lời nói chân thành như thế, Tiết Tổ Đình nghe xong rất cảm động.

“Ừ, giữ bí mật được không?” Ha ha, nhất định là vô cùng yêu thích sách của Hồ Diệp Vấn.

“Không thành vấn đề!” Bạch y sĩ cầm quyển tuần san trên ghế lên, lật đến chuyên mục đó. Tiêu đề kỳ này “Có cách nào trị được thói lẳng nhăng của bạn trai?” Mà bây giờ, răng của tác giả tiểu thư lại chưa tìm được ai chữa. Bạch y sĩ lộ ra ý cười, khẩu khí thật từ bi nha. “Được, sáng mai 10h, bảo cô ấy tới tìm tôi.” Rất vui khi được phục vụ Hồ Diệp Vấn.

“Thật sao? Thật cảm ơn anh. Cô ấy rất sợ đau, nhờ cậy ngài ôn nhu với cô ấy chút nha.”

Sợ đau? Bạch y sĩ nói: “Không thành vấn đề, khuyết điểm của tôi chính là rất, ôn, nhu.” Kaos Licca

“Ha ha ha ha ha...” Tổ Đình cười to.

Không chỉ cô cười, trợ lý bên cạnh Bạch y sĩ còn cười to hơn. Bạch y sĩ mới không ôn nhu a, vẻ mặt thật nguy hiểm.

Tổ Đình nói: “Bạch y sĩ anh thật hài hước, vậy trăm sự nhờ ngài. Cô ấy họ Xa, Xa Gia Lệ.”

“Không dám, không dám.” Bạch Bạc Sĩ cúp máy, kéo khẩu trang lên, che khuất nụ cười.

Thật là cao hứng! Bạch y sĩ vui sướng lông mày nhếch lên, tinh thần phấn chấn.

Khám bệnh tiếp, người bệnh há to miệng chảy cả nước miếng, hoảng sợ trừng to mắt, nhìn Bạch đại y sĩ thở hổn hển, sau đó các khớp ở hai bàn tay áp sát vào nhau kêu răng rắc, bộ dáng như muốn đánh nhau.

“Y... Y sĩ?” Bạch y sĩ làm sao vậy? Quái lạ thật đó.

Bạch đại y sĩ đột nhiên túm lấy tờ tuần san, hét! Quăng ngay vào thùng rác. Trời đất! Hai tay nắm lại thật chặt, lộ ra vẻ hung ác.

Hồi tưởng lại ba tháng trước, đêm hôm ấy khiến anh đau khổ tột cùng —— đêm đó, Phó Hân Lan miễn cưỡng, vẻ mặt u buồn.

“Bạc Sĩ, kết giao với anh mấy năm qua, em như đánh mất chính mình, em đã quên đi lý tưởng của em, coi công việc và sự nghỉ ngơi của anh như của em, coi mục tiêu của anh cũng là của em, thậm chí lấy sự yêu thích của anh trở thành của mình. Em quên mất mình là ai, như vậy thì em không có tư cách yêu anh, bởi vì...” Nhìn anh, hai mắt cô đầm lệ. “Bởi vì, em quá mơ hồ, há có tư cách nói yêu anh? Em không thể ngay cả mình là ai cũng quên, cho nên... Em muốn rời xa anh. Bạc Sĩ, chúng ta chia tay đi.”

Bạch Bạc Sĩ vô cùng kinh sợ. “Hân Lan, những lời nói này không giống em chút nào.” Cô luôn luôn dịu dàng mềm yếu, sao có thể....

Hân Lan thở dài. “Haizzz! Những lời đó thực ra không phải em nói, là Hồ Diệp Vấn viết. Khi em nhìn thấy chuyên mục của cô ấy, em cảm thấy mình đã ngủ một giấc thật dài, bỗng nhiên bịch một cái liền tỉnh lại, trong nháy mắt em chợt hiểu rằng, hóa ra, em yêu anh, tình yêu như thế thật tầm thường, như hư không...” Cô xúc động che mặt khóc nức nở. “Ồ... Em cứ như vậy sẽ không sao trưởng thành được...”

Khuôn mặt Bạch Bạc Sĩ tối sầm lại. “Đợi chút, em nói, chỉ bởi vì ... chuyên mục do Hồ Diệp viết, em muốn chia tay với anh?” Có làm hay không?

“Haizzz ~~ chúng ta ở chung một chỗ đã lâu, những tháng ngày sau, em muốn đi tìm lý tưởng của em.” Hân Lan nghẹn ngào, rút chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay ra. “Chiếc nhẫn đính hôn này trả lại cho anh ——” ách... Sắc mặt Hân Lan thay đổi, tại vì chiếc nhẫn không rút ra được. Wow a ~~ cô dùng sức rút ra, dùng sức lôi ra, dùng toàn bộ sức lực kéo ra, tới nỗi mặt đỏ tía tai, khiến Bạch Bạc Sĩ cảm thấy hết thấy quá hoang đường!

Chiếc nhẫn vẫn không rút ra được, tình cảnh thê lương nhất thời trở nên quỷ dị và khó xử. Hân Lan bỗng nhiên trừng mắt nhìn anh. “Anh yêu, có nước xà phòng không?”

“... Có.” Bạch Bạc Sĩ khóc không ra nước mắt.

Mấy ngày sau, cô bạn gái yêu dấu đã mượn anh một khoản tiền, đáp máy bay tới New York để tiếp tục việc học dở dang của cô.

Lẽ ra bọn họ có kế hoạch kết hôn trong năm nay, nhưng bây giờ —— cũng bởi vì ả Hồ Diệp viết chuyên mục nhằm nhĩ hết mức kia, cô đã chia tay với anh!

Sau khi thất tình, Bạch Bạc Sĩ biến thành người cuồng công việc, ngày ngày chỉ biết khoan rằng tẩy rằng nhổ rằng, nghe thanh âm sắc bén của máy móc, trông thấy gương mặt bệnh nhân hoảng sợ, cảm giác lòng mình cũng tê dại đôi chút.

Anh rất nhớ Hân Lan, có vài lần kìm nén không được đành gọi điện thoại cho cô, muốn khuyên cô quay về, muốn nói với cô rằng, không có cô cuộc sống thật cô độc... Nhưng đường đường là nam tử hán, quả thực không tài nào thốt ra những lời như vậy, cuối cùng luôn nói ra những lời xuẩn ngốc trái ngược với tâm ý mình—— “Học bài tốt nha” Kaos Licca Hihi ~~ đọc sách nhằm nhĩ làm quái gì, anh hy vọng cô trở về kết hôn với anh!

Tất cả, đều là do ả Hồ Diệp kia viết một bài báo “Các bạn hài lòng với tình yêu của mình sao?” Nhắc nhở các cô gái xem xét lại mình, liệu có vì tình yêu mà hi sinh quá nhiều, đánh mất bản thân mình hay không? Khốn kiếp, nếu không có ả Hồ Diệp chết tiệt kia, Hân Lan của anh vẫn rất hài lòng với tình yêu giữa họ.

Kể từ đó, Bạch y sĩ hàng đêm luôn cầm phi tiêu phóng thẳng vào chuyên mục cô, nguyên rửa nữ nhân này. Đại khái niệm lực quá mạnh, cô quả nhiên ngã bệnh, còn lưu lác tới trên tay anh.

Wow ha ha, wow ha ha ha ha! Sau hơn ba tháng phiền não, đây là tin tức tốt lành duy nhất khiến anh phần chấn tinh thần.

Đó chính là ả Hồ Diệp đáng ghét kia, anh hận không thể giết chết cô, anh muốn báo thù, anh muốn báo thù!

“Buổi sáng mười giờ? !” Gia Lệ gào.

“Ừ, mình biết, đó là khoảng thời gian bò muốn lên giường ngủ, hôm nay hãy đi ngủ sớm chút, ngày mai thức dậy đi khám bệnh, dù sao cũng không thể uống thuốc giảm đau mãi được?” Mau mau nộp bản thảo đến đây đi! Tiết Tổ Dĩnh trừng mắt nhìn đoạn bản thảo, lo nghĩ cắn lên cán bút.

Phục vụ đại tác gia này, sớm muộn gì cũng bị loét dạ dày, oh ~~ không, tháng trước đã bị loét rồi. Yahoo

“Hắn thực sự rất lợi hại? Bảo đảm rất ôn nhu? Bảo đảm không đau? Bò cam đoan?” Xa Gia Lệ do dự.

“Cam đoan cam đoan cam đoan! Hơn nữa ——” Tổ Dĩnh cười tà mị. “Bạch đại y sĩ là độc giả trung thành của bò, ngày mai người ta vốn đã hẹn chẩn bệnh chặt cứng, nhưng vừa nghe nói là bò, lập tức sắp xếp cho bò xen ngang. Nếu là độc giả của bò, tin rằng sẽ rất cẩn thận rất ôn nhu khám bệnh giúp bò, thế nên bò cứ yên tâm nha ~~”

“Ừm ~~” Gia Lệ thở dài. “Được, mình đi.”

Buổi tối mười một giờ, thông thường là lúc tinh thần Gia Lệ tốt nhất, vì sáng mai khám bệnh, nên hôm nay phải cố đi ngủ sớm hơn. Không biết đã qua bao lâu, lúc này chưa ngủ nữa, azzzz! Cô trần trọc trở mình không ngừng đêm cừu, một con cừu, hai con cừu... Năm mươi con cừu...

Ánh trăng lơ mờ chiếu vào căn phòng nhỏ, ngoài đường tiếng ô tô inh ỏi. Trên bàn máy tính đang mở, trong màn hình, ở đại sảnh đang tán gẫu náo nhiệt, các đạo nhân mã tụ tập, dùng lời lẽ trầm mặc đoán mò huyền thuyên, tất cả đều là một đám người mất ngủ. Gia Lệ đang nói chuyện phiếm trong buồng, ID của cô là Hoa ước nguyện, cô có thói quen ra đại sảnh nghe người ta tán dóc, bất luận giả thuyết thân phận bọn họ khác xa với công việc của cô. Công việc sáng tác luôn cô đơn, đồng hồ đã điểm 24h nhìn đám người vẫn đang buôn chuyện, không cần thiết thì không tắt máy tính.

Gia Lệ ở trên giường lăn qua lộn lại, liên tục than thở. “Azzzz ~ azzzz ~ azzzz ~ không được, ngủ không được!” La Mã chẳng phải một ngày xây xong, ngủ muộn cũng không thể một ngày mà thay đổi, ở sau lần thứ N ca thán, cô ôm chăn bò tới trước bàn ngồi xuống, mở buồng nói chuyện phiếm nhấn nút đàm thoại, chat cùng các đạo nhân mã, vừa lên mạng xem số liệu, vừa thỉnh thoảng quay sang nhìn một chút cuốn tiểu thuyết đặt ở trên bàn.

Cô đứng dậy pha ینh một cốc cà phê, lẽ ra phải đi ngủ rồi, hơn là ở trên giường kêu rên khó chịu, chi bằng ngày mai trực tiếp tới phòng khám.

Bình minh, sau khi nuốt viên thuốc giảm đau thứ hai, Gia Lệ dựa vào ý chí đã tới phòng khám của Bạch đại y sĩ, vừa ngồi trên ghế sofa ở phòng chờ, ý chí của cô lập tức tuyên bố tan rã!

“Xa Gia Lệ?” Nữ trợ lý trong phòng khám nha sĩ thanh thanh giục, người bệnh tò mò nhìn xung quanh. “Xa Gia Lệ tiểu thư?”

Xa Gia Lệ? Ô! Chẳng phải Tiết Tổ Đình muốn anh đặc biệt chiếu cố tới ả Hồ Điệp kia? Vừa nghe đến cái tên này, Bạch Bạc Sĩ tinh thần cực kỳ phấn chấn đi ra ngoài xem xét. Anh dừng ở phía trước ghế tựa chờ đợi khám bệnh, hai tay khoanh trước ngực, quan sát cô gái đang ngồi ngủ gục ở trên sofa.

Là cô ta? ! Yahoo

“Xa Gia Lệ?” Trợ lý bước tới, là vị tiểu thư này ư? Sao có thể như vậy? Về mặt trợ lý lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt Bạch Bạc Sĩ thâm trầm nhìn chằm chằm Xa Gia Lệ —— cô ta chính là Hồ Điệp Vãn, trong chuyên mục chinh đồn nam nhân, phê phán tình yêu?

Vóc dáng cô ta nhỏ xinh, có mái tóc dài, một quyển tiểu thuyết đang giở ra, che đi nửa bên mặt cô, tựa vào lưng ghế ngủ say ngon lành. Trên người mặc một chiếc áo mỏng cổ tròn, dưới mặc một cái váy lá sen, giày xăng-đan hở mũi lộ ra đầu ngón chân. Bàn chân nhỏ nhắn, móng tay tròn trịa, theo phong cách Bohemian, xách theo một chiếc túi đan bằng mây tre.

Bạc Sĩ chú ý tới những đốm tàn nhang trên sống mũi của cô, còn cả những vết quầng thâm phía dưới mắt cô. Bằng kinh nghiệm y sĩ, quầng thâm kia chỉ ra việc cô thường xuyên thức đêm, sinh hoạt rối loạn. Cô ngủ rất say, khẽ phát ra tiếng ngáy, đánh mất bản sắc của một thực nữ, có thể biết khí quản cô không được tốt. Yahoo

Thất tình gây đau khổ, khiến hai tay Bạch Bạc Sĩ chỉ trực nổi dậy, muốn lập tức nhổ sạch răng của cô. Mặc dù lúc này xem ra cô không hề có chút lực sát thương nào, tuyệt không đáng giận, nhưng anh không thể quên, ngòi bút cô —— đã bóp chết tình yêu hao tâm tổn sức bấy lâu nay của anh!

Bạch y sĩ khom người lấy cuốn tiểu thuyết đương che lấp mặt cô, cô khẽ lẩm bẩm gì đó, vừa mím môi lại vừa xoa xoa mũi tiếp tục ngủ. Hai tay Bạch y sĩ di tới bên tai cô, đột nhiên dùng sức vỗ mạnh hai tay vào nhau, “Bang” !

“A!” Cô tỉnh lại, vẻ mặt kinh hoảng, ánh mắt mờ mịt, bộ dáng kia khiến mọi người bật cười. “Sao thế? Chuyện gì?” Gia Lệ nhìn quanh bốn phía, trong chốc lát quên mất bản thân ở phương nào.

“Tối phiền cô vào khám răng rồi.” Bạch y sĩ buông một câu, xoay người tiến vào khu khám bệnh.

“Ồ.” Gia Lệ sờ sờ má trái, hất mái tóc dài, đi theo anh, hoàn toàn không biết tiền đồ sẽ gặp nhiều nguy nan. Yahoo

Không sợ, Tiết Tổ Đình đã cam đoan với cô, vị y sĩ này rất ôn nhu —— “Há ra! Há ra! Tôi bảo cô há to miệng ra một chút, cô không nghe thấy sao?”

Ôn nhu? Gia Lệ trừng mắt nhìn vẻ mặt hung ác của anh. Đây gọi là ôn nhu? Cá sấu quả thực khả ái! Hung dữ như vậy làm chi?

Gia Lệ tựa đầu vào giá đỡ phía sau, cố gắng há to miệng.

“A...” Thượng đế minh giám, cô đã há miệng đến cực hạn, nhưng anh vẫn không vừa lòng.

“Há ra! A —— như thế này, cô có làm được không?” Động tác Bạch y sĩ ôn nhu, nhưng khẩu khí lại thô bạo. Là anh cố ý, muốn trông thấy bộ dáng cô mở to mắt hoảng sợ, ha ha ~~ quả là rất khoái chí!

“A ~~” Gia Lệ cũng nghe lời, cố sức há miệng to ra. Ừm, nha sĩ này tính tình thật nóng nảy đó.

“Mọc răng khôn.” Bạch Bạc Sĩ nói, đặt dụng cụ xuống, cởi găng tay ra, nói với trợ lý: “Mang cô ấy đi chụp X – quang.”

Mọc răng? Chẳng trách lại sưng lên. Nghe thấy đây không phải là bệnh lạ gì, Gia Lệ thả lỏng người. Cô đi theo nữ trợ lý tới buồng X – quang, chụp X – quang xong, ngồi lại đợi khám bệnh. Cô nghĩ, nếu đã không phải là bệnh nguy hiểm, thì có thể nhanh chóng rời đi chứ?

Bạch y sĩ quan sát tấm phim chụp X – quang của Gia Lệ, vẻ mặt nghiêm túc. Gia Lệ ngó nhìn anh, rất khiêm tốn lên tiếng hỏi. “Bác sĩ, không có vấn đề gì chứ?”

“Đừng làm ồn!” Yahoo Anh hung dữ nói, dọa cô sợ hoảng hồn.

Gia Lệ ôm ngực. Wow được đó ~~ đồ con lừa a! Cô phát hỏa, thần y rất giỏi a? Hành động như thế sao? Cô liếc mắt, lần tới nếu còn tới đây khám bệnh, Xa Gia Lệ cô thề không làm người, đáng ghét!

Bạch Bạc Sĩ quăng tấm phim chụp X – quang, sau đó nhìn cô tuyên bố. “Răng khôn mọc lệch, phải lập tức nhổ ngay.”

“Cái gì? !” Gia Lệ kinh hãi gào to. “Nhổ? Nhổ cái gì mà nhổ?” Có làm hay không?

“Răng khôn chẳng có ích gì, khi mọc dài ra chỉ tổ làm cô nhiễm trùng, nhổ sẽ tốt hơn.” Đồ ngốc không có tí kiến thức nào. Anh quay sang nói với trợ lý: “Chuẩn bị kìm, khoan...” Ha ha ha, nhổ răng nhổ răng, Bạch Bạc Sĩ hết sức vui vẻ, anh đeo găng tay vào, vắn vắn ngón tay, chuẩn bị công đoạn rầm rộ.

Kìm á? Wow ah ~~ “Tôi không cần!” Gia Lệ gào, rứt vai, dưới ánh mắt uy nghiêm của Bạch Bạc Sĩ, giống như một chú cừu con bất lực. “Tôi... về trước đây, tôi muốn ngủ nghỉ lại.” Giọng nói cực kỳ yếu ớt.

Bạch Bạc Sĩ khép mi lãnh đạm nói: “Khỏi cần suy nghĩ, lập tức nhổ, để nhiễm trùng đối với, cô, không, tốt.” Nói đùa, há có thể bỏ lỡ cơ hội tốt báo thù. Yahoo Anh lên mặt dọa nạt người, hơi thở cô liền rối loạn.

Lúc này trợ lý bê khay đồ lên, khi Gia Lệ nhìn thấy rõ những dụng cụ trong khay thì, thiếu chút nữa bệnh tim bộc phát. Từng chiếc công cụ nhỏ răng phủ bạc sáng lóa sắc nhọn, dao – khoan – kìm đều đủ, nhìn xong, da đầu cô tê cóng, hai chân như nhũn ra. “Tôi... Tôi không muốn nhổ, tôi không cần... Tôi chưa chuẩn bị tâm lý.” Cô năn nỉ cầu xin.

“Nhổ ngay đây, cần gì chuẩn bị tâm lý?” Bạch Bạc Sĩ khinh thường nói. “Lẽ nào muốn tính giờ thấp hương bái Phật?”

Gia Lệ nổi giận. “Tôi cuối cùng cũng hiểu rõ rồi? Tôi vốn nghĩ rằng chẳng qua chỉ là sâu răng gì đó, tôi phải về trước đây...”

“Cô hiểu rõ được tới đâu? Nếu cái đầu cô hiểu biết rõ ràng thì sẽ không sáng tác bữa bãi.” Viết cái chuyên mục nhằm nhĩ hết mức!

“Hả?” Cô sững sốt. Anh ta đang nói gì thế? Cô nghi hoặc trừng mắt nhìn.

Ánh mắt Bạch Bạc Sĩ hiện lên một tia giảo hoạt.

“Tôi biết rồi, cô muốn làm rõ trình tự nhổ răng, đúng không?” Thông thường, anh sẽ không nhiệt tình giải thích cho bệnh nhân của mình “Các bước nhổ răng”, để tránh hù chết người bệnh, nhưng cô thì ngoại lệ, anh rất “Vui lòng” cùng cô chia sẻ thật kỹ càng những kỹ thuật nhổ răng. Yahoo

“Xa tiểu thư, tôi sẽ giải thích cho cô nghe!” Anh chậm rãi giải thích, hưởng thụ sắc mặt càng ngày càng hoảng sợ của cô. “Đợi lát nữa thôi, đầu tiên tôi sẽ “Mềm mại” tiêm một mũi thuốc tê phía trên lợi của cô, sau đó dùng dao rạch vài vết cắt ở trên lợi, lúc đó sẽ chảy ra ít máu...”

“Một, ít, máu?!” Gia Lệ trợn mắt nhìn, sao vẻ mặt cô lại giống như kiểu bị mất máu trầm trọng! Tiêm phía trên lợi? Dùng dao rạch? Thượng đế! Sắc mặt Gia Lệ xanh xao, Yahoo tựa như kim tiêm trong tay anh ta đã chọc vào trong thịt cô.

Cô càng sợ hãi, anh lại càng thích thú, khoái cảm báo thù thật tuyệt vời như vậy a, ha ha ha! Dưới lớp khẩu trang, anh nở nụ cười tà ác, vừa cầm dụng cụ, vừa giải thích với cô.

“Kế tiếp tôi sẽ dùng cái kim này kẹp vào trong lợi của cô, tìm chiếc răng khôn nhỏ đáng yêu kia. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là vết cắt kia phải đủ lớn để có thể nhìn thấy nó. Giả sử không nhìn thấy, tôi sẽ nghĩ cách đào khoét nó, giả sử đào khoét không được, tôi sẽ thử rạch sâu thêm nữa, tóm lại, tôi nhất định phải tìm ra nó.”

Wow ~~ lời nói của anh ngày một bạo lực, sắc mặt Gia Lệ tái nhợt. Tôi choáng rồi a, ô ô...

Ngước nhìn chàng trai mặc áo blouse trắng trước mắt, nhìn vào đôi mắt lạnh lùng kia, Gia Lệ cảm thấy hoa mắt chóng mặt tứ chi vô lực, cô muốn chạy trốn. Yahoo

Gọng nói Bạch Bạc Sĩ không còn điềm đạm, trái lại ánh mắt long lanh sáng ngời.

“Tiếp đó, tôi sẽ rất ôn nhu đem xương răng của cô mài cho phẳng, hoặc là kẹp chặt nó đem gấp ra ngoài.”

Khuôn mặt Gia Lệ tối sầm lại. Mài phẳng xương răng? Ở trong miệng cô mài phẳng xương răng?! Wow ah ah, đủ rồi đó! Còn kẹp nữa, anh ta định giết người sao?

Bạch Bạc Sĩ tổng kết nói: “Ừm, phẫu thuật rất đơn giản. Chẳng qua bởi vì răng khôn của cô có ba chân, khó nhổ hơn so với người khác, đổi lại, nếu là bác sĩ khác đã sớm yêu cầu cô lên bệnh viện mổ rồi, coi như cô may mắn được gặp tôi.” Bạch Bạc Sĩ cầm lấy ống tiêm, quan sát lượng thuốc bên trong, rất tốt bụng bổ sung thêm một câu. “Thực ra không đau chút nào.”

Gia Lệ nhịn kích động gào thét. Nghe chút giọng điệu của anh ta, không đau chút nào? ! Hừ ~~ khi anh ta nói trình tự thực hiện sẽ làm với cô, cô hoài nghi tưởng tượng cảnh anh ta vừa chọc vừa rạch vừa khoét vừa nhổ vừa khua gõ loạn xạ, nhổ răng xong thì cô cũng tử trận. Yahoo

“Như vậy cô có thể yên tâm, bắt đầu thôi.” Gương mặt anh không chút thay đổi cầm lấy kim gây tê thật ~~ lớn ~~ , tiến tới gần mặt cô.

Trùng mắt nhìn kim gây tê sát lại gần, Gia Lệ quyết định thật nhanh, đứng dậy chào xoay người ra sau. “Tôi về đây.”

Chạy mau nha ~~ “Tiểu thư.” Bạc Sĩ quát cô, khinh bỉ hành vi nhát gan của cô. “Răng mọc ở đâu?”

“Ừm? Miệng a!”

“Miệng có liên quan tới đâu không?” Anh hỏi.

“Có.” Nói chuyện này làm gì? Gia Lệ ôm chiếc túi đan bằng mây tre trước ngực.

Anh biếng nhác nói: “Cho nên, nếu cô không chịu nhổ răng, cứ để nó nhiễm trùng, kéo dài ngày qua ngày, cuối cùng các bộ phận sẽ hoại tử, mưng mủ, bốc mùi hôi thối, tập hợp vi khuẩn, xâm nhập vào tế bào não...” Yahoo

“Được được được!” Càng nói càng dọa người. “Aizzz ~~ đừng nói nữa.” Gia Lệ cam chịu ngồi xuống, ngoan ngoãn há to miệng, bất cứ giá nào nói: “Anh nhổ đi! Làm ơn nhẹ một chút, tôi sợ nhất là đau.” Tai kiếp khó thoát khỏi, đau lâu không bằng đau nhanh. Ô ô ~~ trí khôn thì không tích thêm, trái lại cái răng khôn chết tiệt lại mọc dài. Yahoo Cô dạn dò anh. “Nhẹ một chút nha, y sĩ. Tôi thực sự rất sợ đau đó, mong anh hãy làm, nhẹ nhàng, chút!”

Sợ đau? Ánh mắt Bạch Bạc Sĩ tối sầm lại, so với việc người yêu chia tay anh, chút đau đớn đó với cô có nhằm nhò gì?

Bạch Bạc Sĩ tiến lên phía trước, Gia Lệ rút vai về. Sắc mặt anh nghiêm nghị, cô hoảng sợ. Anh giơ cây kim gây tê lên cao, mắt cô ứa lệ. Anh cúi người, nhịp tim cô như ngừng lại. Đột nhiên, đầu mũi kim nhọn đâm vào lợi, cô thắm kêu thảm thiết —— đau! Nước mắt tuôn trào như mưa. Yahoo

Bạch Bạc Sĩ nhú mày, khoe mắt giật giật, không chịu được liền nói: “Tiểu thư, xin cô bỏ tay ra.”

A a a, thật ngượng quá đi. Bởi vì đau, cô theo bản năng liền túm lấy tay anh đang cầm kim. Gia Lệ buông tay, lợi có cảm giác tê tê. Vừa mới xin anh ta cứ cho thuốc tê toàn bộ, như vậy xem ra mình chịu hình phạt rất kinh khủng.

Bạch Bạc Sĩ vịn về một con dao, bề mặt dao như tỏa ra sát khí.

Gia Lệ bắt lực, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng hét vang. “Thượng đế cứu con!” Nhìn con dao kia tiến tới gần, Gia Lệ cầu nguyện liền thuốc tê đủ mạnh. Yahoo

Ấn oán cá nhân giữa bọn họ là một chuyện, trách nhiệm của y sĩ lại là một chuyện khác. Tạm gác sang một bên, Bạch Bạc Sĩ vẫn luôn là người có ý đức, cẩn thận xử lý chiếc răng khôn của cô.

“Này, cô có biết chuyên mục cô viết nhằm nhĩ tới mức nào không?” Anh không nhìn được chế giễu cô.

Gì? Gia Lệ không hiểu gì cả, vẫn còn toát mồ hôi, anh ta đang nói gì với cô nhỉ?

“A?” Cô chật vật há to miệng, đã tiêm thuốc tê, chẳng có cách nào nói chuyện.

Bạch Bạc Sĩ nhẹ nhàng gạt khe hở vết cắt, lộ ra chiếc răng khôn nhỏ xíu màu trắng bạc. Máu tươi tuôn ra, anh thuần thục giúp cô cầm máu, kỹ thuật cao siêu tiến hành nhỏ răng theo từng bước một, vừa không quên bình tĩnh tính sổ với cô.

“Cô tự mình rất am hiểu tình yêu, thường xuyên ở trên chuyên mục phát biểu những cao kiến, cô nghĩ cô là ai chứ? Dựa vào cái gì mà dạy con người ta yêu đương?” Yahoo

Gia Lệ kinh ngạc. Wow ah ~ sao bây giờ lại khơi ra vấn đề cùng cô thảo luận chuyên mục? Ngay vào lúc này?

Bạch Bạc Sĩ liếc cô một cái, ánh mắt đặc ý. “Sao thế? Không phản bác tôi ư?”

Vô ích! Cô sao nói được chứ? Gia Lệ giận trừng mắt nhìn, thấy nét mặt anh ta vui vẻ.

“Tôi thấy a, cô nhất định là không có nam nhân nào muốn, thời gian rảnh rỗi quá nhiều, mới có thể suốt ngày nói hươu nói vượn ở trên chuyên mục.”

“...” Đủ rồi đó, Gia Lệ siết chặt đôi tay nhỏ bé. Tình thế bất lợi, nhẫn nại, tôi nhẫn nại.

Bạch Bạc Sĩ dùng chiếc kim kẹp lấy răng khôn, tiếp tục tổn thương cô.

“Tôi đoán đúng rồi? Thật sự không có ai muốn?” Anh hỏi, cười ha hả không ngừng.

Thật không thể chịu nổi! Yahoo Gia Lệ tức giận đập anh một cước.

Đau! Sợ gây tổn thương cho cô, anh vội lui về, khuỷu tay đụng vào lưng ghế dựa, cái kim bay thẳng ra ngoài.

A? Gia Lệ kinh ngạc, cái kim bay về phía —— “A!” Cái kim không may phi trúng đầu nữ trợ lý, cô bị đau gào thét.

“Shit!” Bạch Bạc Sĩ gầm nhẹ. Chết tiệt, có ai ngờ sự việc lại thế đâu.

Nữ trợ lý xoa xoa trán rồi thu nhặt cái kim, lại khử trùng lần nữa.

“Ách...” Nhìn cơn thịnh nộ của Bạch Bạc Sĩ, Gia Lệ hoảng sợ, cô giống như... Bị kích động quá mức.

Bạch Bạc Sĩ hít sâu một hơi, cầm lấy dao mổ, tiến sát lại gần, cúi đầu lườm cô, bộ dáng như định giết cô tới nơi. Yahoo

Gia Lệ rút vai, răng nhô được một nửa, không còn đường chạy nữa.

“Cô – ả Hồ Diệp chết tiệt...” Anh mắng.

Gia Lệ nắm chặt tay vịn ghế dựa. Anh ta... Anh ta muốn làm gì? Thật khủng bố nha!

Trước kia nghe Tổ Đình nói, anh ta là độc giả trung thành của cô, mà lúc này đây, anh nói bên tai cô: “Đều do cái chuyên mục vợ vắn mà cô viết, người yêu tôi đọc xong mới rời bỏ tôi! Xa Gia Lệ, tôi hận không thể nhổ sạch răng của cô!” Yahoo

Á? Cái gì? Không được nha? Tất cả đều là người văn minh đó! Bởi vì ảnh hưởng từ thuốc tê, Gia Lệ chỉ có thể ngây ngốc há to miệng nghe anh ta “sửa”.

Ánh mắt Bạch Bạc Sĩ hung hãn, phun ra một câu: “Tôi hận chết cô!” Dứt lời, kéo căng miệng cô ra, bắt đầu một trận đào – khoét – gõ – khua, lay lay lắc lắc.

Wow ah! Thân thể Gia Lệ căng thẳng, mặc dù cảm giác không đau lắm, nhưng nghe thấy tiếng gõ mài cắt kia thực dã man, cũng đủ khiến cô hồn bay phách tán.

Anh ta sẽ không tàn ác đến mức nhổ sạch toàn bộ hàm răng của cô chứ? Liệu có động tay động chân ở trong miệng cô hay không? Ô... Cô hối hận vì đã chọc giận anh ta, nam nhân này quả là dã man a!

Hóa ra Bạch y sĩ căn bản không phải độc giả trung thành của cô. Anh hận cô, chuyên mục cô viết báo hại bạn gái anh bỏ đi, vì thế giận cá chém thớt, trút giận lên đầu cô.

Trùng mắt phần nộ nhìn chằm chằm Bạch Bạc Sĩ, trong lòng Gia Lệ oán hận chỉ muốn —— được, xem như anh ta lợi hại! Người nhỏ đi, dùng, hết sức, mà nhỏ đi! Shit!

Cho nên, Xa Gia Lệ bắt đầu tưởng tượng ra viễn cảnh giết anh chém anh đánh anh đâm anh, nhằm chống đỡ với quá trình nhổ răng cực kỳ khủng bố. Yahoo

Quả thật, đây là cảnh ngộ uất ức nhất từ khi chào đời cho tới nay, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái gã nam nhân đáng hận kia nhổ răng cho cô, thử hỏi trên đời còn có ai dũng cảm được như cô? Đều do Tổ Đình ngốc nghếch đã đẩy cô rơi vào trong tay tặc nhân!

Cô quả là kẻ thức thời trang tuần kiệt [hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi], hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, người ở dưới mái hiên làm sao có thể không cúi đầu... Ừm ừm ừm, A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai! Gia Lệ ép bản thân phải bình tĩnh, cô không hề phản kháng nữa, im lặng chịu đựng kiếp nạn này. Song từ đầu đến cuối, đôi mắt cô luôn nhìn chằm chằm Bạch y sĩ, cô hận mình không thể —— hừ, cứ chờ xem, tôi muốn báo thù, tôi muốn báo thù! Yahoo

Căn phòng tuy nhỏ nhưng đèn đuốc sáng trưng, trên bàn một tờ giấy bày ra trước mặt, chiếc răng vỡ vụn khi nhổ được đặt trên tờ giấy đó, chứng kiến cảnh ngộ Xa Gia Lệ máu chảy đầm đìa, quả là đại nạn thảm khốc.

Rạng sáng, chính là thời điểm tinh thần Gia Lệ tốt nhất. Bây giờ cô không những tinh thần tốt, còn rất phấn khởi. Nghĩ tới ngày hôm qua chịu cực khổ, cô quyết tâm biến đau thương thành sức mạnh, hướng về phía màn hình máy tính, sờ sờ bên má trái, do lượng thuốc tê đã hết nên bắt đầu có cảm giác đau nhức, ngấm ngấm chút, cô xấn tay áo lên, hít thở sâu, sau đó —— lách cách lách cách, căn phòng nhỏ nhanh chóng vang lên tiếng gõ bàn phím.

Gã nam nhân thói tha kia, nếu tưởng rằng cô ngoan ngoãn ngậm đắng nuốt cay, Hmm! Vậy anh ta quá tưởng bỏ rồi.

Cô tuyệt đối sẽ ăn miếng trả miếng! Yahoo

Trong lúc Xa Gia Lệ đang vô cùng nhiệt huyết sôi trào gõ bàn phím, đầu bên kia, chàng trai tính tình có phần hung dữ, đang mỉm cười vì một giấc mộng —— ha ha ha, sáng khoái ~~ quá sáng khoái! Anh mơ thấy Xa Gia Lệ tiểu thư, hai tay cô chống eo hướng về phía anh chửi ầm lên, mà trong giấc mộng đó, anh cũng không mắng chửi lại, chỉ chăm chú nhìn đáng vẻ tức giận của cô, miệng cười ha ha. Tại sao lại cười? Hmm ~~ cười cô không có răng!

Tại sao không có răng? Hi ~~ còn phải hỏi? Đều bị anh nhổ sạch rồi! Ha ha ha ha...

2. Chương 02

Chương 2:

Sáng sớm, nhà xuất bản Lam Kinh.

Tiết Tổ Đình vội đi tới công ty. Cô pha cà phê, mở máy tính ra xem hộp thư đến, nhìn thấy tập bản thảo Xa Gia Lệ gửi tới, không còn tâm trí mà cảm tạ.

Mở bài viết ra, vừa nhìn thấy tiêu đề, Tiết Tổ Đình choáng váng, dụi dụi mắt, xem lại lần nữa.

Hồi lâu sau, phòng biên tập bỗng bật ra tiếng cười to của Tiết Tổ Đình, mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Tiết Tổ Đình hướng về phía máy tính cười đến ướt nước mắt. Ái chà ~~ thật là nghiệp chương nha! Hóa ra cô đã làm hại Gia Lệ gặp phải chuyện như vậy.

Tổ Đình nhấn nút, chuyển bài báo tới cho nhóm hiệu đính.

Không bao lâu sau, tổ trưởng nhóm hiệu đính cầm bài viết chạy tới. “Tổ Đình thật muốn in bản thảo này?”

Tổ Đình vừa gặm bánh mì, vừa hồi âm email trong hộp thư đến. “Đại tiểu thư cô ấy đã dám viết, chúng ta cứ việc đăng báo.”

“Nhưng, lần này Xa tiểu thư viết có phần quá kích động kiểu như bị tâm thần...”

Tổ Đình hỏi: “Chuyên mục của chúng ta nói về cái gì?”

“Tình yêu a.”

“Vậy thì đúng rồi, tình yêu vốn là bệnh tâm thần, khỏi cần lo lắng, đem in đi!”

Cứ như vậy, ngòi bút Gia Lệ như một lưỡi kiếm, muốn giết người, nhưng chẳng phải người kia chính là vị nha sĩ nổi tiếng gần xa, Bạch Bạc Sĩ đó sao? Một tuần sau, quả nhiên lưỡi kiếm sắc nhọn này bắn trúng mục tiêu, hoàn toàn phô bày thế giới của Bạch Bạc Sĩ!

Vào ngày tuần san tình yêu được phát hành.

Buổi sáng, Bạch Bạc Sĩ cạo râu, không cẩn thận bị trầy xước cằm, đó là một điểm báo chẳng lành, nhưng anh không mấy để ý.

Hôm đó khi khám bệnh, Bạch Bạc Sĩ cứ cảm thấy ánh mắt người bệnh nhìn anh giống như đương phỏng đoán điều gì, bọn họ thỉnh thoảng thầm thì với nhau, vẻ mặt mờ ám, nụ cười quỷ dị.

Chuyện này thật kỳ lạ, anh gửi thấy mùi tin tức bất thường, nhưng không biết đến từ phương nào?

Có vài người bệnh ngồi trên ghế khám, lộ ra vẻ mặt sợ hãi quá mức ngày thường. Khi anh đang cố dùng sức kéo dụng cụ nha khoa dây điện bị vướng, anh thề đã nghe thấy mấy tiếng thì thào ở phòng khám bệnh này, na ná như anh là một tên bệnh tâm thần biến thái.

Một người bạn đã rất lâu rồi chưa liên lạc bỗngưng gọi điện thoại tới quan tâm anh, lúc sắp tối, thậm chí lại nhận được điện thoại của Phó Hân Lan từ nước Mỹ xa xôi.

Giọng điệu cô mang theo sự thương hại nói: “Bạc Sĩ... Ừm... Em nhận được một cú điện thoại... Azzzz ~~ bất luận thế nào, em thực sự rất lo lắng cho anh. Bạc Sĩ, em tin anh nhất định có thể lấy lại tinh thần, đều do em không tốt, mới báo hại anh... Tóm lại, em vẫn còn rất quan tâm tới anh.”

Bạch Bạc Sĩ nghe xong mặc dù cảm động, nhưng cũng rất hoang mang. Mong muốn anh lấy lại tinh thần? Mà tại sao trong giọng nói của cô lại mang theo sự thương hại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Anh rất ổn.” Anh mới nói một câu, liền nghe thấy đầu dây bên kia cô khóc nức nở.

“Anh —— azzzz ~~ anh thật quá si tình.”

Bạch Bạc Sĩ vô cùng nghi hoặc, tại sao mọi người bỗng nhiên quan tâm anh như vậy? Mãi tới khi tan ca đóng cửa phòng khám bệnh, anh vẫn giữ thói quen của ba tháng trước, mua tuần san tình yêu định kỳ, nhìn thấy chuyên mục chết tiệt kia.

“Shit!” Thì ra là thế! Anh bỗng xé nát vụn tờ tuần san.

Quay trở lại phòng khám, anh điều tra tư liệu bệnh án của Xa Gia Lệ, lập tức chụp lấy chiếc chìa khóa, lái xe đi tính sổ. Trên đường phóng như bay, nghĩ tới những câu chữ trong chuyên mục đó, Bạch Bạc Sĩ tức điên người!

Cách hành văn của Hồ Diệp Văn thật cay nghiệt, từng câu từng chữ lặp đi lặp lại trong đầu anh ——

Ký sự nhỏ rảnh của Hồ Diệp Trước đó vài ngày vì quá đau rảnh, bạn bè giới thiệu tới một vị nha sĩ, y thuật nổi tiếng gần xa, muốn khám rảnh thì trước đó còn cần hẹn lịch khám. Tôi rõ thật hồ đồ, tuyệt đối không ngờ rằng, y sĩ này lại oán hận tôi, đối với tôi tràn đầy thù địch. Hóa ra là do, tôi viết một trang chuyên mục, đã gián tiếp khiến bạn gái anh ta đòi chia tay.

Y sĩ vừa nhỏ rảnh, vừa trừng phạt tôi. Anh ta phê bình tôi viết nhỏ nhằng, cho rằng tôi bởi vì không có chàng trai nào muốn, mới suốt ngày rảnh rỗi ngồi viết chuyện phiếm.

Aizzz! Lúc ấy, đáy lòng tôi vô cùng xúc động.

Tình yêu ơi tình yêu, khiến con người ta mất đi lý trí, dạy con người ta cách dối gạt lòng mình.

Một vị y sĩ y thuật cao thâm như vậy, sao tình cảm lại vô văn trắc trở?

Ngày ngày nhỏ rảnh cho người khác, nhưng đau đớn trong cõi lòng lại không cách nào xóa nổi.

Không kiểm điểm xem nguyên do lỗi lầm xuất phát từ phía mình, ngược lại giận cá chém thớt sang một trang chuyên mục nhỏ nhỏ.

Anh ta lẽ nào không biết, khi phụ nữ đem lòng yêu một người đàn ông khác, cho dù có làm đủ mọi cách, cũng không thể nào níu giữ trái tim cô gái.

Anh ta lẽ nào không biết, một khi phụ nữ quyết tâm muốn rời khỏi người đàn ông, có thể đưa ra bất kỳ cái cớ nào.

Nói trắng ra, cô gái ấy không yêu anh ta. Cô ấy chẳng qua chỉ viện một lý do có lý, giúp cô có thể quang minh chính đại rời xa, giúp cô tô điểm cho sự thay lòng đổi dạ của mình.

Vị nha sĩ này tiếng tăm gần xa, kỹ thuật nhỏ rảnh cao siêu, đáng tiếc, lại không hiểu tình yêu. Tôi cảm thấy xót xa thay cho anh ta, tuy rằng thái độ anh ta đối với tôi rất tệ, hành vi thô lỗ, nhưng tôi bằng lòng tha thứ cho anh ta tất cả những việc vô lễ đó, bao gồm cả hành vi đã man kia.

Sau cuộc gặp gỡ bất ngờ này, tôi nghĩ, vị y sĩ đó chắc chắn là một người đàn ông có EQ [Trí thông minh cảm xúc (Emotional Intelligence, hoặc Emotional Quotient)] thấp lại thiếu hụt cảm xúc hài hước. Một người đàn ông có EQ cao lại có khiếu hài hước, sao lại để cho thất tình ảnh hưởng tới công việc?!

Thực ra có ai lại chưa từng thất tình chứ? Có ai lại chưa từng đau xót chứ? Y sĩ mỗi ngày đều giúp người khác loại bỏ đau rảnh, khám và chữa rảnh, nhưng cho đến nay vẫn còn chìm sâu trong cơn lốc thất tình, đã quên đi cách trị liệu vết thương lòng cho bản thân anh ta.

Tâm bệnh cũng có thể chữa được, y sĩ nên nhìn thẳng vào nguyên nhân bạn gái rời đi, sau đó thành tâm kiểm điểm, khiêm tốn cải tạo, sớm muộn gì bóng ma thất tình cũng tan biến, và chào đón một tình yêu mới. Tôi chân thành chúc phúc cho anh ta!

*** Vừa đi lĩnh tiền nhuận bút, Gia Lệ liền bước vào cửa hàng tạp hóa lớn tìm mua đồ, màn đêm buông xuống, cô ôm một túi đầy ắp chiến lợi phẩm mang về nhà. Tâm tình sáng khoái, ngâm nga hát, xách túi to lên lầu.

Ánh đèn hành lang mờ mờ, cô trông thấy một chàng trai đứng ngoài cửa, chàng trai nghe thấy thanh âm cũng quay mặt lại. Là anh ta?!

Gia Lệ hoảng sợ, hai tay đột nhiên co lại, bỗng cái túi nhựa thủng, mọi thứ rơi vãi trên mặt đất, phát ra tiếng vang cực lớn.

Bọn họ cùng lúc cúi đầu xuống, nhìn đồng đồ đầy dưới đất. Khóe miệng anh nhếch lên, vẻ mặt như cười trên nỗi đau của người khác; cô mở to hai mắt, tình huống khó xử, cảm thấy rất lúng túng.

Một hộp trứng vỡ vụn, chất lỏng màu vàng bắn tung tóe lên mắt cá chân cô. Vài gói băng vệ sinh bay tới trước mũi giày da bóng loáng của Bạch Bạc Sĩ. Còn nữa, một lon chocolate đường loại lớn tan ra, đủ mọi màu sắc rực rỡ trên đất...

“Haha!” Bạch Bạc Sĩ cười khẩy, lưỡi biếng nói: “Xem ra, kỹ thuật của tôi không tệ, cô đã có thể ăn được kẹo rồi.”

“Hừ!” Gia Lệ ngẩng đầu lên phản kích. “Nhỏ rằng xong thần kinh tôi suy nhược, cần nhờ tới kẹo để tránh xa cơn ác mộng!”

Được lắm, Bạch Bạc Sĩ nghiêng răng nói: “Đã có thể mắng chửi người khác sao ~”

Cô đáp lễ. “Có những người cần phải mắng.” Lần trước đau răng mới mặc cho anh ta “sữa”, bây giờ nếu dám trêu chọc cô, chính là tự tìm cái chết.

Không gian nhỏ hẹp, bọn họ đứng song song nhau. Ánh mắt đều rất hung dữ, vẻ mặt đều hùng hổ, bộ dáng chỉ muốn dồn đối phương vào chỗ chết.

“Anh tới đây làm gì?”

“Tôi tới làm gì ư?” Bạch Bạc Sĩ tiến tới gần, Gia Lệ cảnh giác, lập tức lui sát vào mép tường. Anh trừng mắt nhìn cô, từng câu từng chữ hung dữ nói: “Xa tiểu thư, cô, bà nó chứ, ở trên chuyên mục sữa loạn gì đó?” Vóc người cao lớn tầm 1,8m, khiến Gia Lệ nhỏ bé phải chịu áp lực.

Oh ~ thì ra anh ta đã xem chuyên mục đó. Gia Lệ háng giọng, ra vẻ trấn tĩnh.

“Này, anh đừng đoán mò lung tung nha!” Lúc đó cô đương rất giận, hình như mình viết cũng hơi quá đáng.

Bạc Sĩ nheo nheo mắt. “Cô xem tôi như người mù hay là thằng đàn vậy? Cô rõ ràng đang mắng tôi! Cô có biết hôm nay tôi nhận được bao nhiêu cú điện thoại không? Khốn kiếp, chỉ cần những bác sĩ hoặc bệnh nhân quen biết tôi, đều biết chuyện bạn gái tôi, cô muốn chính tôi tới chết sao?” Anh gầm thét với cô. “Tôi thiếu khiếu hài hước? EQ tôi thấp? Đồ điên kia, dựa vào đâu mà cô lại viết bữa bãi thế hả?”

“Anh hung dữ làm quái gì?” Gia Lệ phát hỏa, đơn giản là nhận tội. “Đúng, tôi viết về anh đấy, tôi cứ tùy việc mà xét, có muốn tôi nhắc cho anh nhớ không, ngày hôm đó anh hại tôi thế nào? Eh? Eh —— tôi chỉ căn cứ vào cách xử sự nhỏ nhen của anh ngày hôm đó mà viết thôi, tôi chẳng viết bữa bãi gì cả ——”

“Tôi thiếu cảm xúc hài hước? Cô dựa vào điểm nào mà nói thế?”

“Từ biểu hiện nhỏ nhen của anh mà suy ra.” Gia Lệ đáp rất nhanh.

“Xa tiểu thư, cô ngày ngày đánh răng, chữa sâu răng còn chưa xong, thỉnh thoảng còn phải nín thở tránh mùi hôi miệng, vậy mà cũng biết nói về sự hài hước cơ đấy!” Anh gầm thét.

Gia Lệ nhú mày, chỉ vào mặt anh. “Anh không những thiếu khiếu hài hước, tính tình anh còn cực nóng nảy nha ~” buột miệng gán thêm cho anh một tội danh.

Anh nheo nheo mắt. “Tôi tính tình nóng nảy? Tôi mà nóng tính, đã sớm nhổ sạch răng của cô rồi, loại phụ nữ như cô, giữ răng lại chỉ tổ tạo nghiệp chướng!”

“Loại phụ nữ như tôi? Cái gì mà loại phụ nữ như tôi?” Đáng ghét! Gia Lệ giận dữ hỏi. “Tôi làm sao?”

Bạch Bạc Sĩ đáp trả: “Hừ! Nhanh mồm nhanh miệng lại còn thích cãi chày cãi cối, bộ dáng gì cũng bợ lộ ra, nhìn phát chán. Suốt ngày ngồi viết mấy cái đạo lý nhảm nhí, tự cho rằng mình rất hiểu tình yêu, rất hiểu đàn ông, tôi nói cho cô biết, đàn ông ghét nhất loại phụ nữ như cô đó! Không dịu dàng không đáng yêu không ân cần không tài đức lại không xinh đẹp! Đáng người vừa phăng vừa dẹt vừa lùn! Chẳng khác nào bà đồng, tôi cá rằng cô đến bảy mươi tuổi cũng không ai muốn!” Anh xả một tràng xong, cảm thấy toàn thân dễ chịu. Ô ô ô ~ lâu lắm rồi chưa có dịp gào to như vậy, sướng khoái quá!

“Shit!” Gia Lệ kích động, anh ta dám mắng cô không có ai muốn! “Anh ~” thật quá quắt, Gia Lệ quăng chiếc túi nhựa bị thủng trong tay đi, mở túi sách ra, cố sức lôi cái ví đưa tới trước mặt anh.

“Anh đã cho tôi thấy rõ rồi, anh đã cho tôi thấy – rõ – rồi!”

“Thấy cái gì?” Bạch Bạc Sĩ khoanh hai tay trước ngực, nhìn chăm chăm vào chiếc ví của cô.

Gia Lệ gắng sức chỉ chỉ vào tấm ảnh ở trong ví da. “Chàng trai cao to đẹp trai này, chính là bạn trai tôi!? Sao nào? Anh mới là người không ai thèm đó.”

Bạch Bạc Sĩ trừng mắt nhìn cô, giật lấy chiếc ví da quan sát, chàng trai trong tấm ảnh ngồi trên ghế sofa, tướng mạo nho nhã, đeo kính gọng nhỏ màu vàng.

“Người đeo kính này...”

“Nhìn chưa đủ sao?” Gia Lệ muốn lấy lại ví da, nhưng anh hất tay cô ra. Cô gào lên: “Này ~~ anh làm gì thế? Soi kỹ vậy? Không tin rằng một anh chàng đẹp trai như vậy yêu tôi?” Cô cười lạnh.

“Ánh mắt anh ta có vấn đề sao? Có cần tôi giới thiệu cho anh ta tới bác sĩ nhãn khoa không?”

“Đồ đầu heo!” Gia Lệ đoạt lại ví da. “Hừ! Tóm lại tôi không phải là không có ai để ý, anh mới chính là người không ai thèm ngó tới.”

“Xa tiểu thư!” Bạch Bạc Sĩ siết chặt lấy cổ tay cô.

“Làm gì thế” Gia Lệ cố sức muốn giãy thoát khỏi sự kiềm chế của anh, nhưng phí công vô ích.

“Cô có ai muốn hay không, tôi mặc kệ, nhưng việc trên chuyên mục này, tôi muốn cô phải xin lỗi!”

“Nói xin lỗi gì chứ?”

“Cô ám chỉ với độc giả rằng tôi EQ thấp, lại còn châm biếm tôi thiếu khiếu hài hước, cô hoàn toàn chẳng biết gì về tôi, cô có khác gì phỉ báng tôi chứ, lập tức nói xin lỗi tôi, nói xin lỗi!” Anh muốn lấy lại công đạo.

“Đừng hòng, đừng hòng!” Gia Lệ bị anh siết chặt tới đau điếng, nhưng vẫn cãi bướng. “Anh thực sự có EQ thấp mới có thể đổ tội chuyện thất tình lên đầu tôi, nếu anh đủ tỉnh táo, thì đã hiểu rõ việc bạn gái anh bỏ đi chẳng liên quan gì tới tôi cả.”

Khốn kiếp, Bạc Sĩ nổi giận đùng đùng. “Cô, bà nó chứ, tức chết tôi, cô —— “

“Anh xem lại mình đi!” Cô nói.

“Cái gì?” Hấn hỏi.

“Chắc chắc chắc!” Gia Lệ lắc lắc đầu, gờ cổ tay đương bị anh siết chặt lên cao. “Biểu hiện bây giờ của anh rõ ràng chứng tỏ EQ thấp.”

“...” Tại sao trên đời này có loại phụ nữ đáng ghét như vậy? Bạc Sĩ buông tay ra, nghiến răng hỏi: “Vậy xin hỏi, nếu người có EQ cao rơi vào trường hợp bị bêu xấu trên chuyên mục, và cũng bởi vì bài viết nhảm nhí kia đã khiến bạn gái người đó bỏ đi, thì cần phải có biểu hiện ra sao?” Tôi xem cô biện minh thế nào!

Gia Lệ chớp chớp mắt, nghiêm túc đáp lại. “Ồ ~~ nếu như EQ cao, sẽ cười nhạo cái chuyên mục của tôi, và cũng chẳng phí công dò tìm địa chỉ chạy tới mắng tôi. Giả sử anh xem xong chuyên mục đó mà còn có thể cười to ba tiếng, vậy nhất định là anh có khiếu hài hước.”

Dứt lời, ừm... Cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô chăm chăm.

Thoáng chốc bọn họ không hề nói chuyện, sau đó anh hít sâu một hơi, quan sát cô.

Gia Lệ xoa xoa cổ tay bị siết chặt tới đau điếng. “Sao nào?” Không tức giận nữa? Ngừng chiến rồi?

“Xa tiểu thư, cô rút cuộc không chịu nhận lỗi?”

“Hả?”

“Cũng không có chút cảm kích nào?” Bạc Sĩ nhìn cô. “Cho dù tôi cực ghét cô, nhưng cũng nhờ cô giúp cô, có thể đã khiến cô có cảm giác đau đớn đôi chút? Nhưng sau khi nhớ rằng xong, cô tự ngẫm lại xem, có phải bình phục rất nhanh không?”

“Ách...” Gia Lệ chột dạ. “Tôi...” Kỹ thuật của anh ta quả là tài giỏi.

“Cô chỉ dựa vào ấn tượng tiếp xúc chưa đầy một tiếng đồng hồ liền viết bài bêu xấu tôi, không cảm thấy quá đáng sao? Không nói thẳng ra tên tôi, cô thấy yên tâm thoải mái? Cô có biết bao nhiêu bạn bè tôi vừa đọc xong đã đoán ngay ra người trong bài viết đó là tôi? Lương tâm cô để ở đâu? Ở trên chuyên mục thì châm biếm việc tôi thất tình, viết về tôi chẳng khác nào như một tên biến thái si tình mắc bệnh tâm thần.” Giọng nói Bạch Bạc Sĩ trở nên chua xót. “Tôi chưa bao giờ gặp cô gái nào xấu xa tệ hơn cô, cô coi chừng sẽ có ngày bị quả báo!” Dứt lời, anh quay đầu bước đi, chỉ còn lại khuôn mặt Gia Lệ đầy kinh ngạc.

Cô khó nhọc nhặt đồ rơi vãi từ dưới đất lên, ngượng ngùng bước về phía căn phòng nhỏ của mình. Bật đĩa nhạc để nghe, nhạc rock tràn ngập trong phòng, nhóm “Aerosmith” đang khàn cả giọng hát vang bài “Crazy”. Cô làm một bát mì tôm ỉn, ngồi vắt chân trên ghế, lên mạng vào phòng xem nói chuyện phiếm, một đám người đang cãi lộn từng pheo, đọc những lời lẽ mắng nhiếc thâm độc, liền không nhịn được đập bàn cười to. Cô rút khăn giấy ra lau miệng, thoáng nhìn thấy ở mép bàn là chiếc răng kia, bộ dáng Bạch Bạc Sĩ tức giận lập tức hiện lên trong đầu. Cô rầu rĩ đặt bát mì xuống, ngẫm nghĩ một lúc, nhấp chuột vào tập tin, xem lại bài báo đã viết trước đây.

Cô chớp chớp mắt xong lại gãi gãi đầu, tâm tư không thoải mái chút nào, một loại cảm giác giống như áy náy bỗng dưng dâng trào trong cô.

Bạch Bạc Sĩ đáng thương, anh ta nhất định là rất yêu bạn gái. Anh ta vẫn còn đau lòng sao?

Cô làm như vậy phải chăng đã sát muối lên vết thương của anh?

Gia Lệ phiền muộn, mãi tới khi trời gần sáng, còn vì chuyện này mà lo lắng bất an, không sao yên giấc nổi.

Bạch Bạc Sĩ sát khí đằng đằng trở về nhà, mở hòm thư ra, nhận được một tấm bưu thiếp.

Dấu bưu kiện hàng không, chữ viết quen thuộc.

Bạc Sĩ, cảm ơn anh hào hiệp tương trợ, em bây giờ sống rất tốt. Em chỉ muốn nói cảm ơn anh, bảo trọng.

—— Hân Lan cô sống rất tốt? Bạc Sĩ bỗng dưng quăng tấm bưu thiếp vào thùng rác, mở cửa vào nhà.

Lát sau, cửa mở ra, anh bước ra ngoài, nhặt tấm bưu thiếp từ thùng rác lên, phỉu phỉu bụi trên bưu thiếp, thở dài, quay về phòng.

Màn đêm tĩnh lặng, mưa bụi bay bay.

Biệt thự vùng ngoại ô này, Bạch Bạc Sĩ mới vừa mua hồi đầu năm, vốn định chuẩn bị cho kết hôn, có ai ngờ...

Bạch Bạc Sĩ mở cửa sổ ra, một cơn gió lạnh thổi tới, trước mặt âm u, không khí ẩm ướt. Anh nghiêng người tựa vào vách tường, nhìn phong cảnh tịch mịch. Không chịu nổi tiếng mưa rơi lạnh lẽo, không chịu nổi tiếng gió thổi xào xạc ai oán kia, anh xoay người đi vào lấy ra đĩa hát nhạc jazz yêu thích nhất.

Giọng nam khàn khàn, tiếng nhạc lưu luyến. Aizzz ~~ thật phiền toái! Anh càng nghe thì cảm xúc càng tồi tệ.

Hôm sau —— “Mời người tiếp theo!” Kéo khẩu trang xuống, Bạch Bạc Sĩ hướng ra phía ngoài gọi.

Mùi khuốc khử trùng nồng nặc, tiếng trẻ con gào khóc, người đợi khám bệnh mặt mày ủ rũ, Bạch Bạc Sĩ lại bắt đầu công việc khám răng thường ngày.

Một ông lão bước lên, Bạch Bạc Sĩ nhìn nhìn bệnh án, ừm, sâu răng đầy miệng, hôm nay cần phải nhổ ngay. Bạch Bạc Sĩ thay dụng cụ. Ông lão há miệng ra, vẻ mặt sợ hãi.

“Đừng sợ.” Bạch Bạc Sĩ nói, đồng thời mở máy khoan răng ra, vù vù... Âm thanh chói tai vang lên.

Đừng sợ? Ông lão hóp miệng, vị bác sĩ này thoát nhìn rất nghiêm túc.

Trong lúc đó, bên ngoài phòng khám, một cô gái cứ đi đi lại lại, vừa cắn móng tay, vừa túm chặt tóc.

A ~~ không được, không được, phiền chết đi! Không nói lời xin lỗi, cô cảm thấy ăn không ngon ngủ không yên! Suốt cả đêm cô cứ nghĩ về chuyện này, lương tâm áy náy, nhưng muốn cô đổi mặt nói xin lỗi anh ta, thật sự không cam lòng, lúc đó anh ta vô cùng quá đáng a!

Aizzz ~~~ Gia Lệ dừng bước, lấy điện thoại di động ra, nhảu tính, nói chuyện qua điện thoại có vẻ ổn. Nói xin lỗi xong liền dập máy, cô hạ quyết tâm.

“Đây là phòng khám của nha sĩ Bạch Bạc Sĩ.” Một cô gái nhận điện thoại.

“Ách... Xin hỏi Bạch y sĩ có ở đây không?”

“Có chuyện gì không?”

“Tôi họ Xa, Xa Gia Lệ, cảm phiền muốn nói chuyện với anh ta một chút.” Chỉ một câu xin lỗi thôi, nói xong bọn họ sẽ không còn can hệ gì hết! Gia Lệ hít thở sâu, chờ anh nghe máy.

“Y sĩ, có điện thoại, điện thoại, một người tên là Xa Gia Lệ...” Phòng khám rất ồn ào, cô gái kia lớn tiếng hô.

Xa Gia Lệ? Bạch Bạc Sĩ đang khoan răng, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi. Cô ta lại muốn gì nữa đây? Khốn kiếp. Anh găm thét lại.

“Nói tôi không có ở đây!” Lớn tiếng gào to như vậy, cô không nghe thấy mới lạ.

“Ách...” Khuôn mặt cô gái kia tối sầm lại, nói qua tai nghe: “Anh ta... Anh ta không có ở đây.” Dứt lời tự dưng thấy chột dạ.

“Tôi biết rồi.” Pằng ! Gia Lệ dập máy luôn. Hừ ~~~ dám nói câu “Tôi không có ở đây”, thật giả dối! Gia Lệ ngẫm nghĩ, trực tiếp xông vào phòng khám bệnh.

“Tiểu thư? !” Y tá ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Gia Lệ hầm hầm xông vào phòng chẩn bệnh.

Gia Lệ đột nhiên xông vào dẫn tới rối loạn, Bạch Bạc Sĩ vừa thấy cô lập tức nổi trận lôi đình, trong tay còn đang cầm máy khoan răng kêu vù vù.

“Bạch y sĩ.” Gia Lệ dừng trước mặt anh, lớn tiếng nói: “Về chuyện trên chuyên mục, thật xin lỗi!” Dứt lời, cô xoay người rời đi, bỗng nhiên một cánh tay túm lấy cô.

“Khốn kiếp, định làm gì?” Bạch Bạc Sĩ rống. Ngồi trên ghế khám bệnh, ông lão rất sợ hãi.

Gia Lệ lườm anh. “Tôi xin lỗi anh đó.” Như vậy còn tức giận ư?

“Giết người phóng hỏa, nói xin lỗi thì coi như xong sao?” Thật nực cười!

Ông lão chảy nước miếng, nhìn y sĩ lơ mơ, sợ tới mức kinh hồn bạt vía.

Gia Lệ nghiêm mặt nói: “Anh đừng có mà được voi đòi tiên, ngày đó anh cũng rất quá đáng. Tôi ngẫm lại, tôi quả thật không nên phơi bày chuyện của anh ra, tôi sai rồi, bây giờ đặc biệt tới đây xin lỗi anh, thật xin lỗi.” Kim nén cơn giận trong lòng, cô cực kỳ thành tâm đó.

Anh lườm Xa Gia Lệ, hét một câu về phía cô. “Tôi không chấp nhận!”

Gia Lệ ngạc nhiên nhìn bộ dáng ngạo mạn kia của anh, lập tức gào to đáp trả. “Mặc xác anh từ chối, dù sao tôi cũng nói xin lỗi rồi!” Xoay người bỏ đi!

“Có!” Bạch Bạc Sĩ đang muốn đuổi theo, ông lão túm lấy cánh tay áo anh.

“A...” Răng của ông...

Hừ ~~~ tức chết người! Bạc Sĩ bỗng ngồi xuống, sao trên đời lại có loại con gái đáng ghét như vậy chứ? Quay về phía miệng ông lão, Bạch Bạc Sĩ tiếp tục khoan răng.

“Y sĩ...” Ông lão sợ hãi. “Có thể dời sang ngày khác được mà.” Về mặt y sĩ rất hung dữ a.

“Không cần.” Bạch Bạc Sĩ vừa giúp ông lão chữa sâu răng, vừa suy nghĩ, cô gái kia xem ra bộ dáng mảnh mai yêu kiều, nhưng một khi mở miệng thì toàn lời chướng tai, thiệt là, haizzz ~~~ tức chết mà! Anh đứng là ngốc, chọc vào loại con gái này.

Trong phòng khám Bạch Bạc Sĩ cực kỳ tức giận, trái lại Xa Gia Lệ giống như người vô tội, chưa hề gây ra chuyện gì—— “Một bát mì thịt bò lớn, hai quả trứng muối, ba miếng đậu rán, bốn lá rong biển!”

Gọi chút thức ăn, Gia Lệ ngồi trên quán ven đường bên ngoài phòng khám, định ăn chút gì đó để xả giận. Ô ô ~ cô vươn vai ngáp, tâm tình thư thái. Làm sai chuyện gì thì sẽ dừng cảm nhận khuyết điểm, ừm, đúng đúng đúng, bây giờ rồi cuộc cô có thể an tâm ăn uống, an tâm viết bản thảo, cả ngủ nữa.

Mì thịt bò nóng hôi hổi được bưng lên, Gia Lệ tách đĩa ra, ngẩng đầu cười với chủ quán. “Cám ơn.” Thơm quá a ~ cô vui sướng dùng bữa, thoải mái cho rằng cơn phong ba nhỏ rằng này cuối cùng cũng xong rồi, cũng coi như huê với gã kia.

Nửa tháng trôi qua, Gia Lệ tiếp tục ở trên chuyên mục ba hoa khoaác lác, còn Bạch Bạc Sĩ đêm nào cũng phóng phi tiêu về phía chuyên mục của cô, nguyên rửa cô!

Tối nay, tại nhà hàng Folangduoxi, sàn nhà sáng bóng, trong đó bố trí dây leo vòng cung, ánh nến lung linh tỏa ra trên mỗi bàn, không khí lãng mạn ấm áp. Ở chính giữa trên sân khấu nhỏ, một nữ ca sĩ nổi tiếng đương hát.

Bạch Bạc Sĩ cùng người bạn thân dùng bữa xong, bước tới quầy thanh toán, bạn chí cốt Triệu Nghiễm vẫn chưa từ bỏ ý định, không ngừng la hét đòi làm mối giúp anh.

“Bạc Sĩ, mối cũ không dứt thì sao mối mới đến được, mình sẽ giới thiệu một cô tiếp viên hàng không cho cậu, đáng người miễn chê, khuôn mặt xinh xắn, da dẻ nõn nà, quả thực là...”

“Không có hứng thú!” Bạc Sĩ nghiêm mặt. “Mình mệt mỏi với thứ tình yêu nhắm nhĩ khốn kiếp rồi, cậu đừng gây rối thêm nữa.”

“Mình biết, cậu còn đang đau lòng vì Hân Lan, nói cho cậu biết, phương pháp trị liệu thất tình nhanh nhất, chính là lập tức quen với cô em khác.” Triệu Nghiễm tự cho rằng mình có nghĩa vụ phải giúp bạn thân, cái ngày mà anh ta thấy bài trên chuyên mục tuần san tình yêu, anh ta chắc chắn tới 800% Hồ Điệp Vẫn nói nha sĩ X chính là Bạch Bạc Sĩ. Aizzz ~ tội nghiệp ông bạn thân.

“Bạc Sĩ, cậu cứ thử xem sao.” Anh ta xúi giục.

“Không rảnh, không cần.” Bạc Sĩ bực bội cự tuyệt. “Chuyện của mình cậu đừng quản.”

“Cho bản thân một cơ hội đi mà ~ “

“Không!”

“Nữ tiếp viên hàng không đó ~ “

“Này!” Bạc Sĩ nổi giận. “Bất kể cô ta là nữ tiếp viên hàng không hay đại minh tinh người mẫu gì đó, đều không cần! Cậu mà còn nói nữa đừng trách mình.”

“Được được được ——” Triệu Nghiễm đầu hàng. “Mình không nói.” Đúng là đồ cổ chấp!

Một chàng trai lướt qua, Bạc Sĩ bỗng trở mắt nhìn.

Triệu Nghiễm cũng nhìn theo. “Gì thế? Bạn cậu à?”

Tướng mạo nho nhã, gọng kính màu vàng? Đây... Đây chẳng phải là tên bạn trai ngu ngốc nhất trên đời! Người nọ đi tới góc khuất phía trong, quả nhiên, có một cô gái vẫy tay nhiệt tình với anh ta, là ả, là ả Hồ Điệp chết tiệt kia! Ánh mắt Bạc Sĩ ngời sáng, nhiệt huyết sôi trào. Ha ha ~ chết chưa, để người khác bắt gặp!

“Cậu về trước đi.” Bỏ lại câu này, Bạch Bạc Sĩ đi vào bên trong.

“Hả?” Triệu Nghiễm sững sờ đứng trước quầy, vẻ mặt mơ hồ.

Đàn ông kiêu gì mà có thể chịu nổi cô ta?

Do hiếu kỳ, Bạch Bạc Sĩ lách qua hành lang, âm thầm ngồi xuống phía sau chỗ Gia Lệ, chỗ đó có một chậu cây cảnh lá um tùm, vừa khéo có thể che bóng lưng của anh.

Bồi bàn mang thực đơn tới, anh gọi rượu, tập trung nghe lén cuộc nói chuyện ở đằng sau.

“Gia Lệ, lần này đi công tác, anh mua son môi cho em này.” Gã kia đẩy túi giấy nhỏ tới trước mặt Gia Lệ.

“Tuấn Thái, cảm ơn anh.” Gia Lệ vui mừng, cười tươi đón nhận. “Sao? Công việc đều xử lý tốt chứ, chờ lát nữa chúng ta đi hát, em mời, anh ngày mai không cần đi làm sao?” Gia Lệ làm nũng nói. “Lần này anh đi Hồng Kông lâu thật đấy, em rất nhớ anh.” Suốt một tháng trời không gặp a ~ ghê quá! Bạc Sĩ hừ lạnh.

Nghe gã kia thấp giọng nói: “Bảo bối, anh cũng nhớ em lắm. Nhớ nụ cười tựa như thiên sứ của em, nhớ khuôn mặt đáng yêu của em, nhớ mọi thứ về em, anh thực sự rất nhớ, nhớ điên mất thôi!”

Muốn ói quá! Toàn thân Bạc Sĩ nổi da gà, kinh hãi bởi gã kia nói ra những lời như vậy. Xa Gia Lệ có nụ cười tựa như thiên sứ? Ồi chết mất, cô ta là ác ma thì có!

Gia Lệ nghe thế, bật cười, ánh mắt lóe sáng. “Thật chứ?” Giọng nói cô ngọt ngào tới mức Bạc Sĩ chưa từng nghe qua: “Tuấn Thái, anh thật tốt.” Cô dịu dàng tựa như chú cừu con. “Anh... Hình như anh gần hơn trước đó, phải chăng ăn không ngon miệng? Mấy ngày trước Hồng Kông có bão lớn, em rất lo. Anh đi công tác, em buồn chết mất ~ đúng rồi, có một tên nha sĩ chết giẫm dẫm mắng em, mắng em không có ai thềm, tức chết em!” Cô nói cho bạn trai biết.

Nha sĩ chết giẫm? Khốn kiếp, đây rõ ràng là nói anh! Bạc Sĩ thầm rửa, chết đi, chết đi đồ ngu ngốc!

Gã kia nghe xong, cầm lấy đôi tay nhỏ của Gia Lệ. “Ai dám mắng tiểu bảo bối của anh vậy? Thật đáng chết, hắn ta không biết em là tâm can của anh sao?”

Gia Lệ đỏ mặt, mỉm cười phát tay nói: “Bỏ đi bỏ đi, em tha thứ cho anh ta rồi, anh ta thật đáng thương, vừa mới thất tình mà!”

A ~ tức chết!

Sắc mặt Bạc Sĩ tối sầm, cố gắng kiềm chế nổi nóng. Chợt nhớ tới cô bạn gái nơi phương xa, liền thấy phiền muộn. Bọn họ tút ta tút tít, anh anh em em, còn anh thì cô đơn lẻ bóng. Bạc Sĩ nghe thấy gã kia nói tiếp — “Gia Lệ, em biết không? Trên thế giới này, người mà anh không muốn gây tổn thương nhất chính là em.” Anh ta dừng một chút, thấp thỏm nói: “Ách... Nhưng... Nếu như... Giả sử... Giả sử có một ngày anh làm tổn thương em, đó cũng không phải là cố ý, em nhất định phải tha thứ cho anh.”

“Gi?” Gia Lệ rút tay lại, trừng mắt nhìn anh ta. Những lời này ắt hẳn có hàm ý gì ~ “Sao anh có thể làm tổn thương em?”

“Ách...” Cao Tuấn Thái nói lỏng cà vạt, lại kéo kéo cổ áo. “Ừm, Gia Lệ, công ty dự định thăng chức cho anh làm giám đốc, sau này anh sẽ rất bận, không có thời gian hẹn hò với em, cũng không rảnh bồi đắp tình cảm, muốn chuyên tâm vào sự nghiệp đành phải từ bỏ, tuổi xuân con gái rất quý giá, cho nên anh không muốn lãng phí tuổi thanh xuân của em... Chỉ bằng chúng ta... Tạm thời là bạn bè, được không?”

“A? !” Gia Lệ gào to, Bạch Bạc Sĩ cười trộm, những người xung quanh liếc xéo, Cao Tuấn Thái khó xử nhàu mày.

“Anh bận việc, em sẽ không làm phiền anh!” Vẻ mặt Gia Lệ khó hiểu.

“Anh biết, nhưng mà... Anh... Cha mẹ anh liên tục ép anh kết hôn.”

“Anh vừa mới nói bận việc, không rảnh qua lại với em, bây giờ lại nói cha mẹ ép anh kết hôn? Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

“Gia Lệ, aizzz ~ em rất tốt, anh thật sự rất thích em, thế nhưng... Anh đã ba mươi lăm tuổi, cần phải kết hôn, cho nên...”

“Cho nên thế nào?”

Cao Tuấn Thái thở dài. “Chúng ta đều hiểu rõ mà, em không thích hợp với vai trò một người vợ, càng không thể là nàng dâu hiền, em rất có chủ kiến, lại thích làm mọi việc theo ý mình, cha mẹ anh không chịu nổi em. Cho dù bọn họ bằng lòng bao dung em, bản thân em cũng không cách nào thích ứng được? Anh thực sự không đành lòng lãng phí thời gian của em.”

Nói không sai tí nào a! Bạch Bạc Sĩ gật đầu lia lịa. Con gái kiểu này chỉ tổ chương tai gai mắt, ai cưới phải đúng là xui xẻo, ha ha ~ báo ứng a báo ứng, cô ta bị đá rồi.

Gia Lệ tức giận. “Anh có ý gì thế? Em không phải là người vợ đảm ư?”

“Em ngay cả cơm cũng không biết nấu.”

“Lần trước anh ngã bệnh, ai nấu cháo cho anh ăn?” Cô kháng nghị.

“Gan heo chưa chín, kết quả anh ăn xong bị đau dạ dày.”

Phốc ~~ Bạc Sĩ bịt chặt miệng, mắc cười quá.

Gia Lệ la lên: “Hàm hồ! Gan heo vốn không thể nấu chín, nấu chín quá sẽ không ăn được, bị đau dạ dày là do dạ dày anh không tốt thôi...” Gia Lệ dừng một chút, cố sức chớp chớp mắt, hỏi: “... Anh muốn chia tay với em, chắc hẳn không phải là do vụ nấu ăn gì đó, anh nói thật đi, có phải anh thích cô gái khác? Anh thay lòng đổi dạ rồi? Tới Hồng Kông đã xảy ra chuyện gì? Anh không thể nào bỗng nhiên đòi chia tay, nhất định có cô nào khác, em muốn biết lý do, anh không thể chưa giải thích gì mà đá em!”

Chuyện xảy ra đột xuất, Gia Lệ có chút kích động quá mức. “Em muốn biết chân tướng, anh hãy nói sự thật cho em biết. Sao có thể... Sao bỗng nhiên... Anh giải thích rõ cho em... Anh nói đi chứ...” Đột nhiên nghẹn lời.

Vẫn cho rằng anh ta thật lòng yêu cô, tại sao? Người trước mắt này, có đúng là trước đây đã từng mỗi ngày gọi năm cú điện thoại, ngày ngày viết thư tình, vì người đó cô còn thức tới tận đêm khuya để hẹn gặp?

Di động của Cao Tuấn Thái bỗng vang lên, anh nhận cuộc gọi, thấp giọng nói vài câu xong lập tức cúp máy, sau đó áy náy nói với Gia Lệ: “Gia Lệ, thật xin lỗi, chúng ta tốt hơn hết nên dừng tại đây, được không? Chúng ta đều trưởng thành rồi, hà tất cứ phải làm khó nhau?” Anh miễn cưỡng, nóng lòng muốn thoát thân.

Gia Lệ truy hỏi. “Em muốn biết nguyên nhân. Phải chăng anh có người khác rồi? Hãy nói thật cho em biết, tại sao? Tại sao...” Cổ họng đắng ngắt, sắc mặt Gia Lệ ảm đạm, cô nhìn chằm chằm vào mặt bàn, khàn giọng hỏi: “Có người khác đúng không? Cô ta là ai?”

Cao Tuấn Thái thở dài. “Aizzz ~~ đừng đoán mò. Anh chỉ hy vọng có chút thời gian yên tĩnh, để anh suy nghĩ nghiêm túc cho tương lai. Nếu có duyên phận, chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau a!” Anh cầm tay cô. “Bảo bối, đừng nghĩ ngợi gì nữa. Bây giờ anh phải trở về công ty xử lý công việc, đừng khiến anh lo lắng, được chứ? Anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

“Cô ta là ai?”

“Không có người thứ ba, thật đấy. Anh yêu em, đừng như vậy, ngoan, em mà như vậy sẽ khiến anh lo lắng. Anh về công ty trước đây, xong việc sẽ gọi điện thoại cho em, được không?”

Gia Lệ không lên tiếng, Cao Tuấn Thái sờ sờ đầu cô, còn nói thêm vài lời ngon ngọt dỗ cô, vội vàng chuẩn đi.

Lúc này, giọng hát nồng nàn của nữ ca sĩ truyền tới — anh hỏi em yêu anh có sâu đậm? Em yêu anh được bao phần? Tình cảm của em là thật, tình yêu em dành cho anh cũng là thật, ánh trăng tượng trưng cho tấm lòng của em...

Hôm nay trời mưa, bầu trời không có ánh trăng, hôm nay, lòng dạ Cao Tuấn Thái đã thay đổi, anh ta không còn yêu cô nữa. Trăng cũng còn có lúc tỏ lúc mờ, sao có thể tượng trưng cho tấm lòng con người được?

Gia Lệ ngây người ngồi trước bàn, tâm trạng tồi tệ. Cô không ngờ, Cao Tuấn Thái đột nhiên đòi chia tay với cô, nhất định có nguyên nhân. Từ khi nào anh ta đã quyết định? Ngẫm lại mấy ngày này, ngoại trừ việc anh ta thường xuyên đi công tác, quả thực không có cảm giác gì khác lạ. Bởi vì bị đá một cách khó hiểu, Gia Lệ đầu tiên là shock, kinh ngạc, tiếp theo là tức giận, tức giận vì anh ta chưa gì đã vội kết thúc mối tình 5 năm.

Sau khi tức giận, thì cảm thấy mong lung, sao anh ta chia tay dễ dàng quá vậy? Anh ta không luyến tiếc gì sao? Anh ta đành lòng?

Đột nhiên có người nghênh ngang ngồi xuống, anh ta vừa ngồi xuống liền vẫy người phục vụ tới, tâm tình rất tốt cười nói với phục vụ bàn: “Tôi muốn mời vị tiểu thư này uống rượu, chúng tôi muốn ăn mừng.” Anh mở thực đơn ra, chọn một chai rượu vang đỏ.

Là anh ta! Gia Lệ nheo mắt nhìn, hai tay khoanh trước ngực. Hừ ~~ tôi nay đã đủ bất hạnh rồi...

3. Chương 03

Chương 3:

Xa Gia Lệ hé miệng nói. “Bạch y sĩ, tôi cảnh cáo anh, bốn tiểu thư hiện tại tâm tình rất tệ, không muốn chết thì lập tức biến cho khuất mắt tôi.” Khốn kiếp, trời ạ, lại để anh ta bắt gặp vào đúng lúc này!

“Aizz sao phải bận tâm a?” Bạch Bạc Sĩ lắc đầu, bộ dáng cười trên nỗi đau của người khác, anh thanh thoi nói: “Cô chẳng lẽ không biết, một khi đàn ông quyết tâm muốn rời khỏi người phụ nữ, có thể đưa ra bất kỳ cái cớ nào. Nói trắng ra, hẳn ta không yêu cô, hẳn chẳng qua chỉ viện một lý do có lý, giúp hẳn có thể quang minh chính đại rời xa, giúp hẳn tô điểm cho sự thay lòng đổi dạ của mình...”

Những lời anh ta nói nghe rất quen tai nha anh ta đọc qua thôi mà cũng nhớ như in trí nhớ anh ta thật siêu phàm Gia Lệ cầm cốc nước lên, ào ào một tiếng —— mọi người kinh hô, liền đó, cả khuôn mặt Bạch Bạc Sĩ ướt sũng, nước chảy nhỏ giọt xuống dưới, ngực anh đập nhanh liên hồi bởi vì tức giận. Cô ả chết tiệt này, Bạch Bạc Sĩ nghiêng răng tròng mắt nhìn Gia Lệ.

Gia Lệ tay cầm cốc nước, hất cầm lên, khiêu khích nói: “Tôi vừa mới hất nước đó, nếu anh không biến đi...” Tay cô bèn nhắc cái đĩa lên, phục vụ bàn trông thấy thế, kinh hãi chạy vào trong gọi người quản lý.

Được lắm! Chớp mắt, Bạc Sĩ cũng chớp lấy cốc nước, bắt ngờ hất thẳng về phía cô.

“A!” Gia Lệ kinh hô, không kịp tránh nữa, nước chảy tí tách xuôi theo khuôn mặt. Cô khiếp sợ, kinh ngạc, sau đó đưa tay lên lau mái tóc ướt sũng, giận run người.

“Anh, anh... Sao anh lại...” Gia Lệ giận tới nỗi nói không ra hơi. Bị kẻ thù bắt gặp cảnh ngộ chán đời như vậy, đã đủ mất mặt rồi, lại bị anh ta lấy chính câu nói mình viết để châm biếm, bây giờ còn bị hất nước vào người? Nhìn vẻ mặt đắc ý của anh ta, cũng biết mình thê thảm tới mức nào, chớp mũi Gia Lệ sục sục, mắt đỏ au.

“Anh đang sung sướng? Anh báo thù rồi? Tôi bị đá anh hài lòng chưa? Anh hài lòng rồi thì biến ” dứt lời liền bật khóc oa oa.

Bạch Bạc Sĩ kinh ngạc, trong giây lát thấy cô nước mắt tuôn trào, khóc rống lên, trái lại anh thấy ngáy ngốc, thậm chí phải chăng mình quá độc ác? Cô khóc tới mức kinh thiên động địa, không để ý tới hình tượng, vừa dụi mắt vừa lau nước mũi, thật đáng thương a, lúc này anh cũng cảm thấy day dứt, không đành lòng chút nào.

Phục vụ bàn ngáy ngốc, người quản lý cũng ngáy đại, cặp tình nhân ngồi bên cạnh đang dùng bữa thịnh soạn liếc trộm bọn họ.

Gia Lệ chẳng may may để ý tới ánh mắt người ngoài, cô chán đời muốn chết, vẫn tiếp tục khóc.

Nghe tiếng khóc càn rỡ của cô, Bạch Bạc Sĩ một mặt cảm thấy khó xử, mặt khác lại cảm thấy cô nên cười lên tí chút. Đã lớn như vậy rồi, còn khóc tu tu như trẻ con.

Anh đưa khăn giấy cho Gia Lệ. “Được rồi, tôi xin lỗi, đừng khóc, đừng khóc nữa... Thật xin lỗi.” Anh an ủi cô.

Gia Lệ cầm khăn giấy cố sức lau nước mũi. “Tôi rất khó chịu, anh biết không? Anh bây giờ nhất định rất đắc ý nhỉ?”

Bỗng ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, kích động gào lên: “Trong lòng anh đang cười tôi phải không? Anh cười a, anh lớn tiếng cười a! Dù sao không thể thăm hại hơn, anh cứ việc cười, anh mau cười đi!” Cô không đếm xỉa đến.

Phốc ~ Bạch Bạc Sĩ cúi đầu, quả thực ngừng cười. Cô phát điên rồi đó ~ “Họ Bạch kia, anh khá lắm, núp mà vẫn nghe trộm được chúng tôi nói chuyện!”

“Ách... Tôi vừa lúc... Ngồi phía sau chỗ cô.” Anh chợt dạ nói.

“Vừa lúc? Tôi thấy anh căn bản là cố ý!” Bồi bàn mang chai rượu vang đỏ lên, muốn rót rượu giúp bọn họ, Gia Lệ ngăn lại.

“Không cần.” Tự cô rót đầy một ly, uống cạn một hơi.

Vẻ mặt Bạch Bạc Sĩ khiếp sợ. “Này! Loại rượu này mạnh lắm, đâu có ai uống ừng ực như vậy?” Anh thật lòng nhắc nhở.

Cô đập bàn tức giận nói: “Thì sao, không nở ư? Chẳng phải anh rất hào phóng? Chẳng phải muốn đãi khách? Chẳng phải muốn ăn mừng?”

Cô cầm chai rượu gầm lên với anh. “Tối a, tối ăn mừng! Tối a!” Quay đầu nói với bồi bàn: “Mang thêm năm chai nữa!”

“Này! Sao lại mang thêm năm chai nữa?” Bạch Bạc Sĩ tức giận. “Cô nổi điên rồi à? Vừa kêu vừa gào, có còn là con gái hay không a?” Không thấy mắt mặt sao?

“Anh nói gì?” Hai tròng mắt cô phóng hỏa.

“Đãi khách không hề gì, nhưng tôi cảnh cáo cô, nếu cứ tiếp tục uống như vậy, say xỉn rồi không liên quan đến tôi, tôi sẽ không đưa cô về nhà, tôi cũng sẽ không đỡ cô, cô xảy ra chuyện gì, tự mình chịu trách nhiệm!” Phải trao đổi rõ cái đã, tránh phiền toái.

“Hừ!” Gia Lệ lại rót một chén, tựa như giận dữ uống cạn một hơi. Cô nặng nề buông ly rượu xuống, dùng sức lau lau miệng, giơ ngón trỏ lên gõ vào trán anh. “Đồ tồi, dù anh có cho tôi 120 quả tim! Để anh đỡ tôi, để anh đưa tôi về nhà, tôi tình nguyện chết!”

Phốc! Những khách nhân vẫn nhìn trộm, không nhịn được bật cười.

Bạch Bạc Sĩ chụp lấy tay cô, ép mình kiềm chế tính nóng nảy, thấy cô uống hết chén này tới chén khác, cô muốn uống tới chết sao?

“Này, uống như vậy rất hại cho gan, cô có biết không hả?!”

“Đồ nhiều chuyện, mèo khóc chuột, giả từ bi! Xéo đi!”

“Được, tôi đi.” Cầu còn không được a, anh đứng dậy bước nhanh rời khỏi đó. Mặc xác cô!

Cô vẫy vẫy tay. “Đi đi đi, mau biến!” Đột nhiên quay đầu lại gào to: “Này, chờ đã!”

Anh ngoảnh lại. “Sao thế?” Lập tức trông thấy Gia Lệ chỉ chỉ vào tờ hóa đơn.

“Tính tiền a, tiền sinh. Anh chẳng phải muốn mời ư?”

Oh my God! Bạc Sĩ đưa tay lấy hóa đơn, tới quỳ tính tiền. Xa Gia Lệ này vừa khóc kinh thiên động địa, vừa uống rượu la hét âm ỉ, chẳng trách bị đá. Chàng trai nào chịu được chứ? Đáng đời, đáng đời!

Trước quỳ, Bạch Bạc Sĩ chờ tính tiền, bỗng dưng nhớ tới Phó Hân Lan, Hân Lan sẽ không như vậy, Hân Lan luôn luôn tao nhã, nói chuyện ôn ôn nhu nhu, khéo miệng thường hé cười, anh trông thấy thôi đã muốn thương yêu cô cưng chiều cô...

Bạch Bạc Sĩ phiền muộn, vẫn không quên được cô, aizzz!

Nữ nhân viên đem trả lại thẻ tín dụng.

“Cám ơn.” Bạc Sĩ nhận lấy, lại liếc nhìn Xa Gia Lệ bên trong. Anh cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay, mười giờ. Lại quan sát cô, dựa vào tư thế rót rượu cùng dáng ngồi lơ đãng của cô, anh đoán cô đã say.

mặc kệ cô! Là tự cô muốn uống.

Ra khỏi nhà hàng, bên ngoài mưa bụi bay bay, trong không khí ngập tràn mùi vị ẩm ướt, trên mặt đất vũng nước phản chiếu ánh đèn neon. Bạch Bạc Sĩ suy nghĩ đôi chút, xoay người lại, qua cửa kính, nhìn Xa Gia Lệ từ xa, thấy cô vừa uống, vừa gạt lệ, thỉnh thoảng lại nằm bò trên bàn khóc, bờ vai mảnh dẻ không ngừng run rẩy, thật đáng thương.

Ánh mắt Bạch Bạc Sĩ tối sầm. Cô thật đáng thương a, cô xem ra không cần giúp đỡ a, cô uống như vậy liệu có nặng lắm không? Cô có thể bình an về nhà không? Cô sẽ không sao chứ?

Anh nghĩ đến ngày đó, cô lấy ra tấm ảnh chụp bạn trai, khoe với anh “Chàng trai cao to đẹp trai này, chính là bạn trai tôi. Anh mới là người không ai thêm đó.”

Lúc ấy cô chỉ vào tấm ảnh chụp, gào lên với anh, vẻ mặt rất đắc ý rất kiêu ngạo, đôi mắt sáng long lanh.

Bỏ đi, không nghĩ nữa! Bạc Sĩ xoay người rời đi.

Ngồi trong xe, anh khởi động xe, mở radio ra “Bản tin thời sự, cảnh sát truy bắt một gã lái xe taxi lang sói, chuyên môn về ban đêm ra tay với các cô gái, sau khi chở đến vùng núi liền cưỡng hiếp sát hại...”

“Bang” ! Bạch Bạc Sĩ tắt radio đi, gãi gãi đầu, bỗng cảm thấy bất an. Nhưng anh lập tức an ủi mình, là chính cô muốn uống, mặc kệ cô a! Nhưng trong óc như có thanh âm vang lên: “Rượu là do cậu mời.”

“Nhưng tôi không ép cô ấy uống a?”

Thanh âm kia nói tiếp: “Nếu không phải cậu nhảy ra kích động cô ấy, cô ấy có lẽ sẽ không uống say khướt thế, cũng sẽ không đau lòng rơi lệ.”

“Cô ấy đã cười nhạo tôi thất tình ở trên chuyên mục, tôi chẳng quá đáng gì cả!”

“Cậu là đàn ông, cũng nên nhường nhịn phụ nữ chứ? Cậu là đàn ông, tại sao lại so đo với phụ nữ?”

Phiền chết mất! Bạch Bạc Sĩ nhanh tay rút chìa khóa xe ra. Bỗng ánh sáng trắng lóa lóa lên, “Ầm” tiếng sấm rền vang. Sét đánh, mưa mỗi lúc một lớn, hạt nặng đập vào cửa kính xe liên hồi, tiếng sấm rầm rầm, mưa xối xả.

Gia Lệ ngồi dậy tiếp tục uống, hết chén này tới chén khác, càng nghĩ càng đau xót, nghĩ nát óc vẫn không rõ, Cao Tuấn Thái sao bỗng nhiên lại đá cô? Nồng độ cồn trong máu càng lúc càng cao, thế giới trước mắt bắt đầu đảo lộn, có người thở phì phì ở chỗ ngồi đối diện với cô.

Cô ngẩng đầu, neho mắt nhìn, cố gắng nhận ra người đến, đó là một gương mặt nghiêm túc, nét mặt rất không kiên nhẫn.

“Cô uống đủ chưa?” Bạch Bạc Sĩ quay trở lại, ngồi xuống trừng mắt nhìn cô.

“Lại là anh!” Gia Lệ hét lên, cầm chiếc túi xách da đứng dậy bỏ đi.

Bạch Bạc Sĩ đuổi theo ra ngoài nhà hàng, thấy cô dầm mưa, ngửa đầu nhìn trời gào thét.

“Thật tốt, thật tốt, trời mưa...” Hai tay cô chống eo, bộ dáng như muốn đánh nhau cùng ông trời. “Trời đổ mưa a, đổ mưa a, có giời thì cho lớn hơn nữa!” Ngay cả ông trời cũng đối nghịch với cô! Cô say mềm, nổi cơn tam bành. “Trời đổ mưa to, tôi không sợ —— ” “Ầm” ! Một tia sét đánh xuống, dọa cô một phen nhảy dựng lên. Càng thêm phát hỏa, chỉ vào bầu trời gào lớn: “Được, sấm sét cứ việc đánh, đánh đi đánh đi, tôi không sợ!”

Cô say thật rồi! Bạch Bạc Sĩ ngao ngán, xòe ô ra, bước lên túm lấy cánh tay cô. “Đi —— ”

“Sao cơ?” Cô giãy dụa.

“Đưa cô về nhà.” Anh kéo cô. “Đi —— ” cô bình an về đến nhà, anh có thể yên tâm trở về.

“Anh buông tay ra!” Gia Lệ cố sức giằng khỏi tay anh, và mắng. “Ai cần anh đưa về? Anh cười đủ chưa? Anh buông tay?”

“Cô như vậy sao có thể về nhà được!” Bạch Bạc Sĩ quát cô. Bàn tay lớn càng cố sức lôi kéo.

“Không cần anh lo, không cần anh thương hại!” Cô đã say, vừa nói vừa đá.

“Khốn kiếp.” Bạch Bạc Sĩ xách cô về phía xe hơi của mình. “Đồ ngốc này, tôi không so đo với cô, đưa cô về nhà, cô muốn ra sao cũng không liên quan đến tôi, theo tôi lại đây, lại đây!”

“Không cần!”

“Tôi đây!”

“Không cần!” Gia Lệ ôm chặt hàng cây bên đường.

Bạch Bạc Sĩ bị chọc tức, dùng sức kéo, quát: “Lại đây —— “

Phịch!

Thật tốt, trải qua lồi lồi kéo kéo, Gia Lệ buông tay, chỉ có điều trọng tâm mất thăng bằng, cô té ngã nhào, nằm sấp trên đất bùn, không chút động đậy.

“Ách... Xa... Xa tiểu thư?” Bạch Bạc Sĩ vội vàng ngồi xổm xuống ngó nhìn. “Cô... Cô không sao chứ?”

Cô vẫn không có động tĩnh gì, Bạch Bạc Sĩ nôn nóng. “Té bị thương rồi? Chỗ nào sưng đau?”

“Anh... anh...” Cô cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói run rẩy, thân thể cũng run bần bật. Cô từ từ chống tay đứng dậy, Bạch Bạc Sĩ thở hổn hển.

Không thể nào? Mặt cô dính đầy bùn đất, do bị té nên mũi sưng lên, Bạch Bạc Sĩ nhìn xuống phía dưới, đầu gối cô cũng bị trầy xước, bởi vì mưa to, trên mặt đất toàn là bùn lầy, âu phục trên người cô cũng bị hủy hoại. Hiện giờ, cô tóc tai bù xù, cả người chẳng khác nào quỷ dạ xoa chui từ dưới giếng lên.

Cô ngồi trong vũng bùn lầy, nhìn Bạch Bạc Sĩ. Mặc dù xem ra thê thảm, trái lại đôi mắt cô cực kỳ có thần, hung dữ theo dõi anh.

“Ách... Thật xin lỗi.” Bạch Bạc Sĩ chột dạ, vội vàng chìa tay ra giúp cô lau vết bẩn trên mặt, chẳng ngờ Gia Lệ túm lấy tay anh liền cắn. “A ——” anh kêu đau.

“Tôi cảm hận anh!” Cô nhảy dựng lên bỏ chạy.

Cô băng băng chạy trong lúc mưa to gió lớn, mưa thấm vào người, cô chẳng quan tâm; quần áo dơ bẩn, không sao cả; đầu gối đau xót, không hề gì! Dù sao cũng đủ thảm rồi, chẳng thể nào thảm hại hơn, Gia Lệ bỏ chạy vừa gấp vừa thở, bởi vì uống say khướt, chân nam đá chân chiêu.

“Này!” Bạch Bạc Sĩ mau chóng đuổi theo. Chạy loạn như vậy quá nguy hiểm, cô có đầu óc hay không a?

Gia Lệ không để ý tới anh, suốt cả buổi tối anh đều cười nhạo cô, bây giờ lại còn giả bộ. Hèn hạ!

Gia Lệ vừa chạy, vừa chú ý xem liệu có chiếc taxi nào không. Đã khuya thế này, không trông thấy cái nào cả, phía sau có một chiếc xe gắn máy, xe gắn máy phóng như bay, giật đi chiếc túi xách da trong tay cô.

“A?” Gia Lệ sững sờ, cướp giật? ! Đột nhiên giật mình, cô cất bước đuổi theo. “Ăn cướp, ăn cướp ——” tốc độ xe chạy rất nhanh, cô lập tức cởi giày ra ném hất! Ném không trúng, cô vừa đuổi theo vừa chửi rủa. “Ăn cướp a ~~ ăn cướp ~~” xe gắn máy đã biến mất trong màn mưa.

Gia Lệ đuổi tới nổi thở hổn hển, bất chợt đau lòng, khom người ôm lấy ngực, một luồng khí chặn ngang, cô hô hấp không đều. Gia Lệ phát ra tiếng đau khổ buồn bực, giữ chặt ngực, thật khó chịu...

Một đôi tay to lớn từ phía sau túm lấy hai cánh tay cô, một giọng nói kiên định ra lệnh cho cô. “Bình tĩnh, đừng hoảng hốt! Hít vào, chậm chậm thôi... Nào... hít vào ...”

Gia Lệ thở gấp, thử từ từ hít vào, có một bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng vuốt sống lưng cô; tay kia nắm khuỷu tay cô, giữ chắc cho thân thể lão đảo sắp ngã của cô.

“Đúng rồi, cứ như vậy.” Đó là giọng nói cực kỳ ấm áp, trầm thấp trấn an ở bên tai cô. “Cô làm tốt lắm, đừng nóng vội, bây giờ thở ra, chậm chậm thở ra...”

Gia Lệ làm theo, cơn đau ngực dần tan biến, hô hấp cũng thông suốt. Cô ho khụ khụ, xoa người, nhìn Bạch Bạc Sĩ.

“Tôi... Tôi bị cướp rồi.” Cô nói, ánh mắt mơ màng, thân thể khẽ run. “Anh có trông thấy không?”

“Có.” Mưa to quất vào trên người bọn họ. Anh cũng giống như cô, toàn thân ướt sũng.

Bạch Bạc Sĩ nhìn bộ dáng nhếch nhác của cô, bỗng có phần xúc động, muốn ôm cô vào trong lòng. Bởi vì, giờ phút này xem ra cô cần được che chở, ánh mắt bất lực kia, khiến anh không đành lòng a!

Sắc mặt Gia Lệ hoảng hốt, ngược nhìn anh, kinh ngạc nói: “Tôi... Tôi thất tình ...” Cao Tuấn Thái không cần cô nữa.

Đúng, thất tình, đây là sự thật. Cô cúi gầm mặt, đôi môi run run. “Anh ta không yêu tôi.” Sau này, chỉ có mỗi mình cô, cô chẳng còn quan hệ gì với anh ta a.

Tiếng mưa rơi ảm đạm, cô che mặt khóc.

“Không sao.” Bạch Bạc Sĩ ghì chặt bả vai cô, lớn tiếng nói: “Không sao đâu, anh ta không yêu cô, cô đi yêu người khác a!” Nói thật dễ nghe, aizzz bản thân mình cũng chưa làm được.

Gia Lệ thở dài, liền bổ nhào vào trong lòng anh khóc nức nở.

“Anh nói rất đúng, anh nói rất đúng!” Cô gào khóc.

Bạc Sĩ ngạc nhiên, cũng không đẩy cô ra. Vì thất tình nên cô mới khóc, anh có thể hiểu được nỗi đau của cô. Cùng là người lưu lạc chân trời, thoáng chốc, khoảng cách bọn họ thật gần. Anh giang cánh tay, ôm chầm lấy cô gái này, được rồi, vậy thì cùng nhau dầm mưa, dù sao quần áo cũng ướt sạch cả. Anh nhẹ ôm lấy cô, bất luận cô khóc thỏa thuê hồi lâu, hồi lâu.

Cô khóc một hồi, rồi cuộc bình tĩnh lại, lau lau mặt, lùi ra sau, ngược nhìn anh, bỗng nhiên ngưng ngừng. “Anh... Anh có phải quay về hay không?” Hai má nóng ran, cảm giác lúng túng. Vốn đang là kẻ thù, bây giờ lại...

Bạc Sĩ thấy mắt cô sưng đỏ, khuôn mặt dính bẩn, quay đầu liếc nhìn chiếc xe đỗ ở bên đường, anh ngẫm nghĩ, rồi nhìn cô. “Cô... Không sao chứ?”

“Ừ, tôi muốn đi báo cảnh sát.” Cô đã tỉnh, hết say rượu rồi. Cúi đầu nhìn xuống đôi chân trần, giày cao gót không biết ném đi đâu mất. “Tôi không sao, cảm ơn anh, tạm biệt.” Cô xoay người, tìm giày ven đường, vừa suy nghĩ, trước tiên bắt xe taxi đã, sau đó nhờ tài xế chở cô tới đồn cảnh sát tố giác, và gọi điện thoại nhờ bạn bè tới trả tiền giúp.

Bạch Bạc Sĩ không bỏ đi, trong cơn mưa to, anh thấy cô đi chân trần tìm giày.

Anh ngẩng đầu ngẫm lại, thở dài, lại chạy đuổi theo.

“Này, cô đi lung tung như vậy, ngộ nhỡ chân bị trầy thì phải làm sao?”

“Hả?” Nghe thấy tiếng nói, Gia Lệ ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc. “Anh vẫn chưa đi?”

“Cô thật ngốc, trên mặt đất toàn là nước, cô đi chân trần thế rất nguy hiểm!”

“Kia...” Gia Lệ chờ người ra nhìn anh.

Anh xoay người ngồi xổm xuống. “Lên đi, tôi giúp cô tìm.”

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng rộng lớn kia, Gia Lệ như u mê.

Anh quay đầu lại giục: “Này, lên đi a – “

“Ồ.” Gia Lệ trèo lên, anh đứng thẳng dậy. Cô vòng tay qua cổ anh, đồng thời không nén nổi xúc động từ tận đáy lòng.

Mưa như trút nước, anh công cô dọc theo đường phố để tìm giày.

“A! Ở chỗ kia ——” Gia Lệ chỉ vào một chiếc giày cao gót màu trắng phía trên rãnh nước.

Bạch Bạc Sĩ khom người nhặt lên, phát hiện gót giày đã lệch hẳn đi. “Cô thật bạo lực.” Đưa cho Gia Lệ, cô cầm lấy giày quan sát.

“Mua ở quán ven đường quả nhiên không có đồ nào tốt!”

Ở gần đó cũng tìm được nốt chiếc còn lại, nó rơi vào trong đồng rác, nằm bên đồng đồ ăn thiu thối.

Bọn họ trợn mắt nhìn chiếc giày kia, một hồi trầm mặc.

“Này, còn cần không?” Cục dơ bẩn, anh không muốn nhặt.

“Ách —— không... Không cần.” Nhưng không có giày làm sao bắt được taxi? Sao về nhà được?

Bạch Bạc Sĩ xoay người nhìn nhìn chiếc xe của anh, cũng đang suy tư về vấn đề này.

“Thả tôi xuống đi.” Gia Lệ xấu hổ, anh đã công cô hồi lâu rồi.

“Dù gì cũng công rồi, đã giúp thì giúp cho trót, tôi chở cô đi tố giác.” Aizzz ~~ không còn cách nào, anh quả thực mềm lòng.

“Ồ... Ừm.” Gia Lệ trầm mặc, Bạch Bạc Sĩ công cô đi tiếp, cô lén nhìn nghiêng khuôn mặt anh, chàng trai này... Hóa ra rất tốt bụng a! Ngẫm lại thái độ của mình lúc trước đối với anh, cô thấy hổ thẹn vô cùng.

*** Đồn cảnh sát —— “Biển số xe là bao nhiêu?” Cảnh sát hỏi Gia Lệ.

“A?” cô sửng sốt.

“Ba chữ đầu có vẻ là QXX.” Bạch Bạc Sĩ đáp.

“Ừ.” Cảnh sát ghi lại, Gia Lệ kinh ngạc, quay đầu liếc nhìn Bạch Bạc Sĩ.

Cảnh sát lại hỏi Gia Lệ. “Màu sắc chiếc xe đó?”

“Hình như là...” Cô cố gắng nhớ lại, màu đen? Màu xám?

“Màu xanh đậm.” Bạch Bạc Sĩ đáp.

Xa Gia Lệ quay đầu lại liếc nhìn anh, tựa như nhìn thấy quái vật vậy.

“Nghỉ phạm có đặc trưng gì không?” Cảnh sát lại hỏi.

Gia Lệ lại gắng sức hồi tưởng. “Ừm... Thật giống như... Đội mũ bảo hiểm, ừm... Hình như có mặc một chiếc áo jacket hay là áo khoác thì phải? Là nam, có vẻ như...” Gia Lệ trả lời ngắt quãng rồi rạc.

Bạch Bạc Sĩ nghe không lọt tai, anh nói: “Nghỉ phạm đội mũ bảo hiểm màu đen, mặc áo khoác màu nâu, tại lúc đó sắc trời tối mờ, nên sẽ có một chút sai biệt. Áo khoác sau lưng có một hàng chữ bằng tiếng Anh, chữ thứ nhất là K. Mặc quần jean màu lam, đi giày ống mũi nhọn, đúng rồi, hắn còn đeo găng tay da màu đen.”

Gia Lệ không nhin được, trợn mắt nhìn anh. “Anh quan sát lúc nào mà tỉ mỉ như vậy?”

“Lúc cô vừa gào to la hét vừa chạy đuổi theo.” Anh liếc cô một cái, dường như cô cực ngốc.

“A...” Gia Lệ gật gật đầu, không thể không bội phục. “Giỏi lắm, giỏi lắm.”

“Trong ví da có thứ gì không?” Cảnh sát chuyển sang hỏi Bạch Bạc Sĩ.

Bạch Bạc Sĩ nhún nhún vai nhìn Gia Lệ, vấn đề này nên để cô tự trả lời!

“Giấy tờ tùy thân, hơn một ngàn đồng, thẻ điện thoại...”

“Còn gì nữa không?”

Bạch Bạc Sĩ thấy cô dừng một chút, ánh mắt tối sầm lại. “Còn có một tấm ảnh chụp.”

“Ra thế.” Cảnh sát nhìn chằm chằm Bạch Bạc Sĩ, cười mờ ám. “Ảnh chụp anh ta?”

Aizzz ~~ hiểu lầm rồi, Gia Lệ vội lắc đầu. “Không phải anh ta, là bạn tr... tôi” Đột nhiên nghẹn lời, cô đấm chính.

“Là bạn tôi thôi.”

Bạch Bạc Sĩ quay đầu đi không nhìn cô, không biết tại sao trong lòng cảm thấy chua xót.

Hoàn tất ghi chép, Xa Gia Lệ gọi điện thoại tìm người tới đón, chùm chìa khóa ở trong ví da mất rồi, cô không sao về nhà được.

Bạch Bạc Sĩ lắng nghe cô gọi điện thoại, thấy cô liên tục quay số ba lần, cũng không có ai nhấc máy.

Bạch Bạc Sĩ ngẩng đầu nhìn về phía đồng hồ trên tường, đã hai giờ sáng. Trễ như thế, người bình thường đều đương ngủ say?

Gia Lệ ảo não, cô gãi gãi đầu, ngoại trừ điện thoại trong nhà, và điện thoại của phía nhà xuất bản, của những người khác cô đều không nhớ, đương nhiên vẫn còn nhớ rõ số của một người, Cao Tuấn Thái.

Cô thở dài, cảm thấy mình thật uất ức, kiên trì gọi cho bạn trai trước. Azzzz, xui xẻo, thật mất mặt!

Điện thoại kết nối được. “A lô? Tuấn Thái, em...”

“Xin chào, hiện giờ tôi không nghe máy, xin hãy để lại lời nhắn sau tiếng bíp.”

Là máy ghi âm, Gia Lệ cúp máy, quá chán chường.

Cảnh sát hỏi cô. “Thế nào?”

Xa Gia Lệ lúng túng, rất ngượng ngùng nói: “Ách, cảnh sát tiên sinh, có thể cho phép tôi đợi đến buổi sáng không? Chìa khóa trong nhà ở túi xách da mất rồi, tôi bây giờ không có cách nào, a ——” cô kinh ngạc gào, Bạch Bạc Sĩ kéo cô.

“Tới nhà tôi.” Anh nói, liền kéo cô đi ra ngoài.

Giờ phút này Bạch Bạc Sĩ chỉ muốn mau chóng nghỉ ngơi, muốn mau mau thay bộ quần áo ướt sũng ra khỏi người. Nhưng anh quả thực không nỡ lòng bỏ mặc cô, hơn nữa một cô gái đang bơ vơ như vậy. Suy đi tính lại, để cô ở một đêm cũng không chết!

*** wow ~~ căn nhà Bạch Bạc Sĩ thật rộng lớn, sạch sẽ lại thư thái. Nhà Bạch Bạc Sĩ có sàn gỗ xinh xắn là hàng xịn, có bộ ghế sofa to trắng như tuyết, có giá sách gỗ kê sát tường, tủ đựng đĩa CD ngăn nắp sắp theo thứ tự bảng chữ cái ABC, sách báo tạp chí trên bàn uống trà được để ngay ngắn, căn nhà Bạch Bạc Sĩ quả nhiên phi thường!

Xa Gia Lệ không ngừng tán thưởng tận đáy lòng, căn hộ sạch sẽ, vô cùng ngăn nắp lại rộng rãi chẳng khác nào những căn nhà mẫu, tỉ lệ nghịch với cái ổ chuột của cô.

Ừm... Cô tuyệt đối sẽ không bày biện tủ đựng CD gọn gàng, càng miễn bàn tới việc sắp theo thứ tự chữ cái, cô là dạng người không đem đĩa ACD bỏ vào vỏ BCD nên trộm cười.

Cô cũng sẽ không giống anh sắp xếp tạp chí sách báo chỉnh tề như vậy, cô đều quăng ném bừa bãi trên bàn hay dưới đất, cho đến khi ngập phòng mới thôi. Căn hộ nhỏ nhỏ của cô mặc dù không được ngăn nắp cho lắm, cũng coi như sạch sẽ.

Lại chăm chú ngắm nhìn ghế sofa trắng tinh mà Bạch Bạc Sĩ mua, đây... Đây đối với Xa Gia Lệ mà nói, thật không thể tưởng tượng nổi! Cô không có dũng khí kia, tuyệt đối không dám mua những đồ mà mình có khả năng bôi bẩn.

Đợi trong phòng khách không nhuộm chút bụi nào, Gia Lệ thâm nghĩ nhất định chàng trai này thuộc cung Xử Nữ, một ngày không biết tốn bao nhiêu thời gian quét dọn.

“Như thế sẽ chẳng có vi trùng.”

Sau khi hai người tắm rửa và thay quần áo sạch sẽ xong, Bạch Bạc Sĩ giúp Gia Lệ bôi thuốc lên đầu gối.

“Còn cả mũi nữa.” Anh cầm miếng bông gạc tới trước cái mũi xinh xắn của cô, ánh mắt hai người giao nhau, đồng thời cũng lập tức rời đi, cảm giác có chút xấu hổ.

Gia Lệ cúi đầu, Bạch Bạc Sĩ suy nghĩ, hay là nghiêng người giúp cô bôi thuốc khử trùng trên chóp mũi.

“Được rồi.” Anh thu dọn dụng cụ, đem vứt miếng bông gạc đi, đặt lọ thuốc trở lại hòm thuốc, đứng dậy đem cất hòm thuốc về vị trí cũ, cầm hai cốc nước tối, một cốc đưa cho Gia Lệ.

“Cám ơn.” Gia Lệ uống một ngụm nước, trên người mặc chiếc áo ngủ in hình hoa hồng phấn. Không cần hỏi cũng biết đó là của cô bạn gái anh trước đây. Cảm giác say dần hết, toàn thân đau nhức mỗi mết rã rời.

Bạch Bạc Sĩ bước tới ấn nút máy ghi âm. Máy hoạt động, vang lên giọng nói của Phó Hân Lan “Bạc Sĩ, là em. Lúc trước thuê phòng ở mặc dù tiện nghi, nhưng an ninh trật tự rất tệ a, em muốn chuyển đến trung tâm thành phố, song... Không đủ tiền, số tiền anh cho em vay đều hết nhẵn rồi. Bạc Sĩ, anh cho em một chút ý kiến đi, thứ gì ở Mỹ cũng đắt a! Khi nào anh về gọi điện thoại cho em, Bye~~”

Bạch Bạc Sĩ tắt máy ghi âm. Bọn họ trầm mặc, không khí có vẻ gượng gạo. Vì thế anh đứng dậy bật CD, âm nhạc vang lên.

“Đó là... Bạn gái của anh?” Gia Lệ ngược nhìn tấm khung ảnh trên ti vi rồi hỏi, trong ảnh chụp một cô gái thanh lịch, ngồi trên ghế trong công viên.

“Ừ.” Bạch Bạc Sĩ ngồi xuống một ghế sofa khác.

“Vừa rồi là cô ấy gọi sao?” Gia Lệ hỏi.

“Ừ.”

“Cô ấy xem chuyên mục tôi viết rồi rồi bỏ anh?” Chuyện này cứ khiến cô nghi hoặc. “Tại sao? Tôi viết cái gì?”

Chín giờ sáng mai Bạch Bạc Sĩ phải tới phòng khám bệnh, bây giờ đồng hồ đã điểm bốn giờ, không cần ngủ nữa. Anh ngẫm nghĩ, đơn giản là muốn cùng cô hàn huyên. Anh đem những chuyện trước đây thuật lại cho cô nghe, Gia Lệ vô cùng kinh sợ.

“Sau đó cô ấy đòi chia tay với anh? Bay sang Mỹ để học?”

“Ừ.”

Cô nhớ lại tin nhắn trong máy ghi âm ban nãy, hỏi anh: “Nói cách khác, cô ấy chia tay anh để tập trung học hành, anh còn cho cô ấy vay tiền?”

“Đúng.”

Gia Lệ trừng mắt nhìn anh. “Wow ~~ “

“Sao vậy?” Cứ nhìn anh chăm chăm làm gì? Bạch Bạc Sĩ sờ sờ mặt mình.

Gia Lệ lắc đầu. “Tôi thật phục anh.”

“Sao?”

“Nếu yêu cô ấy, hãy khuyên cô ấy đừng đi a!”

“Đó là mơ ước của cô ấy, tôi không có quyền ngăn cản.”

“Không ngăn cản thì thôi, còn cho cô ấy mượn một số tiền lớn như thế? Anh thật khờ, tôi đoán a ~~ cần bản cô ấy lợi dụng anh.”

Đòi chia tay rồi còn vay tiền người yêu, đâu có chuyện như vậy!

“Đừng nói vậy, cô ấy ở cùng tôi bao nhiêu năm, tôi có nghĩa vụ giúp cô ấy.” Cô nghe anh nói xong mà thấy tức giận.

“Anh đúng là...” Nên nói là ngu ngốc hay si tình? Nhưng nhanh chóng, cô phát hiện anh theo chủ nghĩa đại nam tử, bởi vì tiếp sau đó anh nói —— “Huống hồ chăm sóc phụ nữ là nghĩa vụ của đàn ông, tôi có năng lực, thế nên...”

“Oh.” Gia Lệ gật đầu. “Chính xác, chăm sóc phụ nữ là nghĩa vụ của đàn ông. Ừm ~~ Bạch y sĩ, cũng cho tôi vay một triệu đi?”

Anh lườm cô một cái, trông thấy đáy mắt cô mang ý cười tinh quái. Anh nghiêm mặt nói: “Không giống nhau.”

Gia Lệ dựa lưng vào ghế sofa, không khỏi nổi lên hăm mộ cô gái này, có thể khiến một chàng trai si tình với cô như vậy. “Cô ấy nhất định rất tốt, đáng để anh chờ đợi cô ấy như thế.” Đã chia tay rồi còn nhớ mãi không quên.

“Cô ấy rất tốt, chúng tôi kết giao tám năm, giờ đây cô ấy bỗng nhiên một thân một mình tới phương xa như vậy, tôi thật lo lắng.”

“Cô ấy tốt tới mức nào? Ý tôi là, anh bị hấp dẫn điểm nào ở cô ấy? Tại sao thích cô ấy tới vậy?” Giống như cô chẳng có cách gì khiến đàn ông yêu sâu đậm tới vậy. Trở trêu thay, trải qua ba mối tình, cô đều bị đá không thương tiếc. Phong cách viết văn ổn, vì sống qua ngày, ở trên chuyên mục bàn luận tình yêu, bản thân mình lại trắc trở đường tình duyên.

Nhắc tới người yêu đầu, khuôn mặt Bạch Sĩ nghiêm túc lộ ra đôi chút ôn hòa.

“Là một cô gái rất thùy mị, nói chuyện luôn nhẹ nhàng đầm thắm. Thỉnh thoảng, cô ấy nấu súp cho tôi ăn. Nếu tâm tình tôi không tốt, nóng nảy cáu gắt, chỉ cần nhìn nụ cười cô ấy thôi, mọi phiền não đều bay đi hết. Cô ấy chưa từng nổi giận với tôi, năm ngoái còn đan một chiếc khăn quàng cổ tặng tôi nữa.” Bạch Bạch Sĩ dừng một chút, đột nhiên cảm thấy thẹn thùng. “Không nói nữa.”

Thấy anh bối rối, Gia Lệ cười, quay mặt đi, nhìn sắc trời xanh tím bên ngoài cửa sổ.

Cô xúc động. “Kiểu như tôi, phải chăng khiến con trai chán ghét?” Đừng nói tới đan khăn, ngay cả cơm cũng không biết nấu, mỗi khi tức giận thường la hét kêu gào, cũng không biết cách nói những lời ngọt ngào.

“Cũng... Cũng không hẳn.” Bạch Bạch Sĩ nhìn lại cô, nói như vậy phải chăng tổn thương tâm hồn cô? Anh nhẹ giọng nói: “Thật ra thì... Cô rất tốt, chỉ cần sửa lại cá tính chút xíu thôi.”

Gia Lệ ngẫm nghĩ nói: “Mối tình đầu năm mười tám tuổi, bạn trai cũ hy vọng tôi bỏ đi nhiều tật xấu, tôi thay đổi, tôi phát hiện ra sửa cái này vẫn còn cái khác, chỉnh tới chỉnh lui, thực sự nhàm chán” —— “Ha ha!” Bạch Bạch Sĩ nghe xong bật cười to, cô thật thẳng thắn.

“Aizzz ~~” Gia Lệ đặt cốc nước lên bàn, nằm xuống ghế sofa. “Tôi luôn cho rằng, sẽ có ngày gặp được một chàng trai không bắt tôi phải chỉnh này chỉnh nọ, anh ta sẽ yêu thích con người thật của tôi.” Còn tưởng rằng người ấy chính là Cao Tuấn Thái, thật không ngờ...

Bạch Bạch Sĩ nghĩ lại bộ dáng phát điên của cô khi ở nhà hàng, ừm, hẳn là rất khó có người yêu thích. Bạch Sĩ chân thành khuyên cô.

“Thực ra, nói thật chứ, đàn ông luôn hy vọng bạn gái ôn ôn nhu nhu, cư xử khéo léo và biết nghe lời, cô chỉ cần sửa một chút là được, cũng không nên cố chấp như vậy?”

“Vậy à ~~” Gia Lệ cười, lắc lắc đầu, bắt đầu dĩ. “Tôi thật không hiểu, ngay từ đầu tính cách tôi đã thế, cũng không hề cầm dao ép ai tới yêu tôi? Hôm nay vị tiên sinh kia vứt bỏ tôi, trước đây thì theo đuổi tôi, còn khen con người tôi chân thành, tôi khá giận khi anh ta khen tôi đáng yêu. Bây giờ không đáng yêu, cũng biến thành đáng ghét, mau chóng muốn đá tôi, anh nói xem đó là đạo lý gì vậy? Tôi vẫn là tôi a!”

Bạch Bạch Sĩ cười. “Tôi cũng chẳng khá hơn là bao.”

“Á?”

“Bạn gái tôi trước đây chuyện gì cũng muốn tôi quyết định, từ màu sắc quần áo, kiểu dáng giày dép, cho tới đi ăn cơm đi dạo phố ở đâu, cũng đều nghe theo ý tôi. Cô ấy thuộc mẫu người kiểu như nếu nửa đêm bị vứt ở ven đường, sẽ hoảng sợ không biết làm thế nào để về nhà, bất cứ lúc nào cũng muốn tôi che chở. Không thể tưởng tượng nổi, cô ấy nói rằng quen biết tôi nhiều năm như vậy, phát hiện đánh mất bản thân mình, phát hiện thực ra rất trống rỗng, còn nói vì tôi, cô ấy đã không còn là mình.” Bạch Bạch Sĩ thở dài. “Trước đây, chẳng phải mọi lúc mọi nơi đều muốn tôi ra mặt, muốn tôi làm chủ sao?”

Ừm... Bọn họ trầm mặc, suy xét tình cảm của mình.

Hồi lâu sau, Gia Lệ nói: “Tình yêu thật không có đạo lý.” Cô thở dài.

“Đúng, trả giá lại nhiều, cũng có thể một ngày nào đó liền xong đời, so với hàm răng còn yếu mệnh hơn.” Anh tán thành.

Anh ví von thế khiến cô bật cười ha hả, cô liếc nhìn anh. “Xem chừng, anh không có ý định yêu đương nữa?”

“Tôi bận chết đi được, nghĩ đến việc lại một lần nữa quen biết ai đó, một lần nữa hiểu rõ gia đình cô ấy, cuộc sống của cô ấy, cá tính của cô ấy, sở thích của cô ấy, tất cả lại từ đầu, oh my god ~~~ tưởng tượng thôi đã thấy mệt!”

“Không sai!” Gia Lệ cười to, vỗ mạnh một cái xuống ghế sofa, nói rất hay! “Tình yêu nhảm nhí, chỉ tổ lãng phí sinh mệnh thôi!”

“Đúng, không có tình yêu cũng sẽ không chết!” Anh gào.

“Đúng đúng đúng, đời người còn rất nhiều việc để làm!” Cô bổ sung.

Thoáng chốc cùng chung mối thù, cùng hét lên khinh bỉ tình yêu.

Bạch Bạc Sĩ phát biểu cao kiến. “Tôi không chịu nổi nhất loại người một khi thất tình liền buông xuôi mình, còn đòi tự sát, hà tất phải thế? Không ai yêu thì càng phải tự trân trọng bản thân!”

“Đúng! Thất tình chẳng là gì, bốn tiểu thư bị đá ba lần rồi, về nhà úp mặt khóc một hồi, la hét một trận, ngày mai biến thành con người mới, giống như vừa trải qua cơn khủng hoảng. Nếu vẫn còn khó chịu, hãy vào quán ăn đánh chén một bữa thịnh soạn, no căng bụng mới thôi, con người ta khi ăn no sẽ làm biếng, chuyện gì cũng quên hết.”

“Ồ, những người thất tình thường gầy đi, trái lại cô thất tình sẽ mập lên?”

“Đúng, lúc không vui thì khẩu vị tôi cực tốt.” Cô cười thừa nhận.

“Không ngờ cô lại có cách hay vậy ~~~” anh phát hiện, khi cô cười lên, bộ dáng thật chói mắt a!

“Đương nhiên rồi!” Gia Lệ vỗ ngực một cái. “Tối nay khóc thế đủ rồi, hiện giờ toàn thân tôi thấy khoan khoái.” Cô đuổi người, ngáp một cái. “Anh xem, trời đã sáng.” Cô chỉ về phía ngoài cửa sổ, cảnh vật núi rừng tĩnh lặng, bầu trời màu lam tím nhạt báo hiệu ngày mới sắp bắt đầu. “Phong cảnh nhà anh thật đẹp, một mình anh ở thôi sao mua căn hộ lớn như vậy làm gì?” Cô hỏi.

“Vốn định kết hôn nên mới mua.”

Gia Lệ trong lòng căng thẳng, nằm nghiêng trên ghế sofa, sau một lúc lâu, chăm chú nhìn cảnh nắng mai, cô nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi, sớm biết vậy tôi sẽ không viết bài báo kia.” Cô cảm thấy áy náy, anh là người tốt.

Bạch Bạc Sĩ đưa mắt nhìn cảnh núi non vào sáng sớm. “Không sao.” Anh thấp giọng nói. “Thực ra... Lỡ cô nói cũng không phải không có lý.”

Lâu lắm rồi, trong nhà này không có người khác, không có ai cùng hàn huyên tâm sự với anh như vậy, cho dù gặp gỡ bạn bè, anh cũng duy trì cá tính nghiêm túc cẩn trọng. Nếu không phải tình tình Xa Gia Lệ thẳng thắn, luôn chọc giận anh, anh cũng sẽ không vừa gào vừa rống lên với người khác.

Kỳ lạ ở chỗ, chỉ một buổi tối cùng cô kêu la gầm thét, mới vừa rồi lại than phiền tâm sự, lúc này đây bỗng có loại cảm giác rất sáng khoái, giống như mở rộng lòng mình ra, những bất mãn và khó chịu do thất tình tích tụ lại mấy tháng qua, thoáng chốc tất cả đều phát tiết ra ngoài, cả người liền thấy nhẹ nhõm.

Bọn họ cùng thưởng thức cảnh sắc bình minh, nhìn ánh mặt trời dần dần in bóng núi rừng, trông thấy sương mù từ từ tan biến. Hồi lâu sau, Bạch Bạc Sĩ nghe thấy tiếng ngáy be bé. Anh quay đầu, thấy cô đã ngủ, còn khê ngáy. Anh nheo mắt nhìn, quan sát cô — một chút tóc vẫn còn đương ẩm, xoã tung bồng bềnh. Cô ôm chiếc gối, nằm nghiêng trên ghế sofa trắng tinh to lớn, cuộn tròn người lại, giống một chú mèo con ham ngủ. Trông cô ngủ, cảm giác thật vô tội.

Bạch Bạc Sĩ đứng dậy, mang chăn đến, anh trải chăn thật phẳng và vuông vắn, trong nháy mắt, chiếc chăn mềm mịn tựa như lông vũ nhẹ nhàng phủ lên người Gia Lệ. Bạch Bạc Sĩ lại lẳng lặng quan sát cô trong

chốc lát, mới xoay người tắt nhạc, cầm chiếc điện thoại không dây bước vào phòng ngủ, quay số tới New York.

4. Chương 04

Chương 4:

New York, trong căn hộ thuê cũ kỹ ở khu phố người Hoa, vách tường loang lổ, vật dụng trong nhà đơn sơ. Trên mặt đất là đồng dụng cụ vẽ tranh, vài bức họa kê sát vào tường, một cơn gió ùa vào, rèm cửa sổ liên tục tung bay, trên ngưỡng cửa sổ điện thoại vang lên, một cô gái lập tức nhận điện thoại.

“Hello?”

“Hân Lan à?”

“Vâng.” Vừa nghe thấy tiếng chuông, Phó Hân Lan vội bắt máy, tiến vào phòng tắm, đóng cửa lại. “Bạc Sĩ, tan ca rồi?”

“Đúng vậy.”

“Ăn có ngon miệng không?” Phòng tắm nhỏ nên khó có thể xoay người, vì thế cô ngồi ngay bên cạnh bồn tắm lớn. “Phòng khám bệnh sao rồi? Vẫn bận việc sao?”

Cô vẫn còn quan tâm đến anh, Bạch Bạc Sĩ cảm thấy ấm áp. “Anh ăn rồi, phòng khám bệnh vẫn bận bịu.”

Phó Hân Lan bỗng nhìn vào đồng hồ đeo tay trên cổ tay. “Hey, ở chỗ anh đương là buổi sáng nhỉ? Sao, vừa mới thức dậy?”

“Còn chưa ngủ.”

“Há?” Cô mỉm cười. “Tối qua đi đâu thế? Em gọi vài cuộc điện thoại nhưng anh lại vắng nhà, hẹn hò hả?”

Cô để ý sao? Bạch Bạc Sĩ thiếu chút nữa buột miệng nói ra, kết quả chỉ thản nhiên đáp một câu. “Buổi tối có một chút chuyện.”

“Ừ.” Hân Lan trầm mặc.

“Đúng rồi, em nói muốn chuyển chỗ ở, có phải không?”

Khuôn mặt Phó Hân Lan biến sắc. “Vâng, nơi này mặc dù tiện nghi thế, an ninh trật tự lại rất tệ, em... Em rất muốn chuyển sang chỗ khác, thế nhưng...” Phó Hân Lan càng nói càng nhỏ giọng.

“Không có gì quan trọng hơn là sự an toàn, chuyện tiền nong đừng lo lắng, anh sẽ gửi tiền cho em.” Bạch Bạc Sĩ lập tức nói.

“Ừm.” Phó Hân Lan cắn cắn móng tay, ngẫm nghĩ, hỏi: “Có phải em rất quá đáng không? Đã chia tay rồi, vẫn còn xài tiền của anh, em cảm thấy cảm hận chính mình a ~~” nói xong nghẹn ngào. “Em đối với anh thật tệ...” Cô khóc, Bạch Bạc Sĩ nghe thế cũng đau lòng. “Đừng nói như vậy, em đối với anh cũng tốt mà. Chia tay rồi thì vẫn là bạn bè tốt, bạn bè tốt hiển nhiên là nên giúp đỡ nhau ~~ em học hành tốt, đó chẳng phải là mơ ước của em sao? Vui lên nhé.”

Anh nói thế, Phó Hân Lan nghe xong, khóc càng dữ dội hơn. “Cảm ơn anh.”

“Hân Lan, sao vậy? Không buồn sê sao? Đừng khóc a ~~”

“Em không sao.” Phó Hân Lan cúp máy, úp mặt gào khóc, bỗng nhiên, cửa “Ầm” một tiếng bị đẩy ra.

“Bảo bối?” Ngoài cửa là một gã người châu Á để tóc dài, cưỡi trần, mặc chiếc quần jean rách. “Sao lại khóc?” Gã đó bế Phó Hân Lan ra khỏi phòng tắm, đặt ở trên giường.

Drap giường màu nâu bừa bộn, Phó Hân Lan dụi dụi mắt. Gã đó đẩy cô ngã xuống giường, cúi người hôn cô.

“Tiểu bảo bối, sao khóc vậy? Nói anh nghe.”

“Jason, anh có yêu em không?” Hân Lan quen biết gã được một năm trên internet, thực ra mới sống chung với gã có ba tháng, Mai Jason. Gã để tóc dài xõa tung, đôi mắt hẹp dài ẩn giấu vẻ giảo hoạt.

“Ngốc ạ, anh thật sự yêu.” Gã thân mật véo mũi cô. “PUB [quán rượu] của anh trong tương lai sẽ đặt theo tên em, gọi là HeartBlue, thế nào? Trái tim xanh, phải chăng rất đẹp a?”

“Ừ.” Phó Hân Lan cười. “Tìm được địa điểm rồi sao? À, việc thiếu vốn em đã dự tính cả rồi, anh có thể bắt đầu chuẩn bị.”

“Thật ư?!” Gã nghe xong, ôm chầm lấy Phó Hân Lan. “Quá tuyệt vời! Chúng ta sẽ có cửa hàng của riêng mình, bảo bối, em đúng là ngôi sao may mắn của anh!” Gã nhắc bồng cả người cô lên xoay vài vòng, Hân Lan vừa cười to vừa thét chói tai. Bị gã quay như chong chóng, chẳng còn thấy rõ mọi thứ nữa. “Thật tốt quá, anh muốn mở một gian PUB mang phong cách bậc nhất ở New York, bên trong treo đầy những bức tranh anh vẽ về em, để toàn bộ thế giới đều biết em đẹp tới cỡ nào.”

Jason buông Hân Lan xuống, vô cùng hứng thú lấy ra một bản thiết kế. “Bảo bối, em nhìn xem, trang trí PUB như vậy được không?”

“Anh quyết định là đủ rồi.” Hân Lan mỉm cười. “Chuyện trang hoàng em không thông thạo, em không có thiên phú về nghệ thuật.”

Jason cúi người hôn hai bên má cô. “Được, tiểu cổ đông của anh.” Gã nháy mắt mấy cái, vén tóc cô sang hai bên. “Sau này em sẽ là bà chủ.”

Phó Hân Lan đỏ mặt, Jason ôm cô vào lòng. “Chờ trang trí PUB xong xuôi, chúng ta sẽ bay tới Las Vegas kết hôn, được không?”

“Kết hôn?”

“Đúng vậy ~” Ánh mắt Jason ngời sáng, giữ chặt cằm cô, ôn nhu nói: “Em chính là người mà anh cần suốt cuộc đời này, để anh vĩnh viễn che chở em. Trên thế giới, chỉ mỗi em khiến anh rung động, chỉ có em... Anh nghĩ anh nhất định là điên rồi, vì em mà điên cuồng! Em biết không? Anh yêu em, yêu đến điên dại.”

Hân Lan nghe xong rất cảm động, mỉm cười hỏi: “Thật không? Nhưng chúng ta quen biết nhau qua internet, nói chuyện phiếm, anh chưa từng thấy em, anh không sợ em thực ra là một đại khủng long sao?”

“Không sợ. Nếu em là đại khủng long, anh sẽ...”

“Sẽ sao?” Hân Lan trừng mắt nhìn hắn. “Sẽ giết khủng long?”

Gã cười ha hả. “Ngốc ạ, nếu em là khủng long, anh liền ôm mang về nuôi trong nhà a!”

Hân Lan rất cảm động, cười híp mắt.

Ánh mắt Jason sáng lên, trống ngực đập thình thịch. “Ông trời ~” gã khoa trương thở phào một hơi. “Em cười lên sẽ mê chết người, có biết không? Em sở hữu nụ cười tươi rói nhất mà anh từng thấy, thiên sứ của anh.”

“Đừng nói nữa, toàn chọc ghẹo người ta...”

Jason ôm cô vào trong lòng. “Em không biết mình xinh đẹp tới cỡ nào đâu, mê hoặc anh ghê gớm...”

*** Đêm đó Bạch Bạch Sĩ và Xa Gia Lệ tình cờ gặp nhau, tràn đầy tranh chấp mạo hiểm và hỗn loạn, nhưng cũng trong đêm hôm đó, thái độ thù địch giữa bọn họ đã tiêu tan. Hôm sau, bọn họ mỉm cười chào tạm biệt, trở về cuộc sống của mình.

Liên tục mấy ngày, tâm tình Xa Gia Lệ rất tệ, cô hồn bay phách lạc, giống như cái xác không hồn. Tự vị thất tình thật không dễ chịu, mỗi lần điện thoại vang lên, cô lập tức ngược nhìn vào màn hình, vốn cho rằng Cao Tuấn Thái, ngoài mặt cô giả bộ không quan tâm, nhưng tận đáy lòng vẫn nuôi một tia hy vọng.

Anh ta không thể nào cứ chuồn êm như vậy? Anh ta sao có thể nhanh quên cô tới thế?

Nhưng sự thật chứng minh, Cao Tuấn Thái thật sự định đoạn tuyệt quan hệ hoàn toàn với cô, anh ta nói sẽ gọi điện thoại, hóa ra chỉ là lừa gạt. Thời gian trôi qua, anh ta bật vô âm tín, Gia Lệ cuối cùng cũng hiểu ra, thật sự đã kết thúc.

Cảm giác bị đá rất khó chịu, Cao Tuấn Thái chẳng hề gọi điện, ngược lại phòng biên tập lại gọi vô số cuộc.

“Này, bản thảo, bản thảo, bản thảo, đã xong chưa?” Tiết Tổ Đình cầm nắp bút vừa viết kế hoạch, vừa thúc giục bản thảo.

“Không viết ra được...” Gia Lệ uể oải.

“Gi cơ? !” Quảng bút đi, Tổ Đình gào to. “Tại sao? Chẳng phải rằng đã khỏi rồi sao?”

“Ách...” Răng thì tốt rồi, nhưng có một lỗ hổng lớn trong tim. “Tâm tình mình rất tệ.”

“A? Sao vậy, có khó khăn gì? Nói mình nghe, lập tức giúp bỏ giải quyết. Nhức đầu? Mất ngủ? Hay là...”

“Mình thất tình.” Chung quy lại sao có thể giúp được?

Tổ Đình nghe xong, trầm mặc một lát. “Mau nêu điều kiện ra, giúp bỏ kiếm bạn trai!” Cô mở quyển sổ ghi chép thông tin ra. “Bỏ muốn luật sư, giáo viên, phi công, kiến trúc sư hay là đầu bếp?” Cô quan hệ rộng khắp, lật lật giở giở xem xét, lập tức thu xếp thỏa đáng, tuyệt đối sẽ khiến Gia Lệ hài lòng.

Gương mặt Gia Lệ tối lại. “Không... Không cần.” Bây giờ không tài nào tiếp nhận nỗi tình cảm mới.

“Mình giúp bỏ sắp xếp cuộc hẹn, để bỏ thật vui vẻ đi ăn cơm, hạnh phúc đi hẹn hò; lòng phấn chấn rồi, ngày mai nộp bản thảo, thế nào?”

“Aizzz ~~” Tinh thần Gia Lệ chán nản. “Mình không muốn hẹn hò, không muốn quen ai cả, ngay cả tình yêu của mình còn chưa nên chuyện, nào có tư cách viết về chuyện mục tình yêu chứ?” Cô ai oán. “※#@~~ đây đã là lần thứ ba mình bị đá.”

“Vậy lúc này bỏ viết những kinh nghiệm bị đá đi?”

“Này!”

Tổ Đình cười ha hả. “Đừng tức giận đừng tức giận, bỏ đó ~~ đừng nghĩ lung tung, ai nói người viết tình yêu thì cần phải yêu đương thành công?” Cô nói. “Người có đường tình trắc trở, mới hiểu được đủ loại mùi vị trong tình yêu, nếu thuận buồm xuôi gió khi bàn luận về chuyện tình yêu này sẽ thêm phần khó khăn, bởi thiếu kinh nghiệm, hơn nữa những câu chuyện của bỏ càng phức tạp càng khúc chiết, viết đông viết tây lại càng tuyệt, lập luận càng sắc sảo...”

“Ý bỏ là mình thất tình càng nhiều càng tốt sao?” Gia Lệ lạnh lùng hỏi.

Tổ Đình cười hì hì. “Lệch hướng rồi, đại tiểu thư. Ý mình là muốn bỏ biến đau thương thành sức mạnh, cố gắng viết bản thảo kiếm nhiều tiền. Tình yêu tất nhiên quan trọng, nhưng cũng phải lo nghĩ tới kế sinh nhai, đúng không? Cho nên mau mau nộp bản thảo, ok?” Cô vừa nói vừa dụ dỗ.

Gia Lệ nghe xong im lặng trong chốc lát, sau đó hỏi Tổ Đình. “Nè, mình hỏi bỏ nha ~~ “

“Hỏi gì?”

“Nếu bỏ là con trai, sẽ thích mình chứ?” Sự tự tin của cô đã sụp đổ chẳng còn sót lại bao nhiêu.

“Ừ ừ ừ, nhất định yêu bỏ chết mất.” Cô không chút suy nghĩ liền đáp. Đùa chứ, tạm thời quảng bản thảo sang một bên, đồ tác giả vui vẻ mới là điều quan trọng nhất! “Bỏ còn muốn hỏi gì nữa không?”

“... Mình hỏi nghiêm túc đó.”

“Mình trả lời thật lòng mà.”

“Ừ.” Gia Lệ đột nhiên hỏi cô. “Bỏ từng có mấy lần yêu đương a?”

Thân thể Tổ Đình chấn động, mặt bỗng biến sắc. “Tóm lại mau mau nộp bản thảo!” Rắc! Cúp điện thoại.

“Này...” Gia Lệ vẫn giữ máy, vẻ mặt không hiểu ra sao cả, cô ấy không cần phản ứng kịch liệt như vậy chứ?

Tám chuyện với bên biên tập xong, Gia Lệ quyết tâm lấy lại tinh thần, cô đem những tấm ảnh chụp cùng Cao Tuấn Thái ném vào thùng rác, mở những bức thư tình điện tử anh ta từng viết cho cô ra xem lại — anh mãi mãi yêu em.

“Shit!” Gia Lệ mắng, nhấn delete.

Em là vàng thái dương, ngôi sao của anh. Mất em, thế giới của anh trở nên u tối.

“Hừ, thôi quá!”

Nhấn nút delete hết tất cả, Gia Lệ hít thở sâu, lấy điện thoại di động ra, xóa sổ điện thoại của anh ta. Sau đó cô nhận được một cuộc điện thoại, bên cảnh sát gọi tới.

“Xa tiểu thư, đã bắt được nghi phạm, mời cô tới đồn cảnh sát kết án.”

Cô lập tức tới đồn cảnh sát, nghi phạm là một thiếu niên bất lương. Gia Lệ nhận lại túi xách da, kiểm tra ví da, giấy tờ bên trong vẫn còn nguyên.

Cảnh sát đứng một bên kết án, nói với cô: “Nhờ việc miêu tả nghi phạm rất rõ ràng, chúng tôi mới có thể bắt được tên đó nhanh như vậy.”

Thoáng chốc, Gia Lệ chợt nhớ tới chàng trai kia. Trong đầu hiện lên gương mặt nghiêm nghị của anh, cô lắc đầu cười. Anh thật không tầm thường, trí nhớ phi phàm, có thể tìm lại được túi xách thật phải cảm tạ anh.

Đêm đó Gia Lệ ngồi trước máy tính, tìm kiếm phòng khám bệnh của nha sĩ Bạch Bạc Sĩ. Trông thấy trang giới thiệu thông tin về phòng khám, còn có cả email liên lạc của y sĩ nữa.

Gia Lệ viết một mẫu tin nhắn cho anh, bọn họ cùng sử dụng hộp thư điện tử miễn phí, Gia Lệ gửi email đi.

Đêm cuối tuần, Bạch Bạc Sĩ khước từ mời bạn bè, từ sau khi chia tay với Hân Lan, mỗi lần nhóm bạn thân tụ tập, anh luôn cảm nhận được sự thương hại trong ánh mắt bọn họ, bọn họ thường gợi ý muốn giới thiệu cho anh người mới, dường như anh rất cô quạnh, rất đáng thương.

Bạch Bạc Sĩ chán ghét cảm giác đồng cảm, hơn nữa, anh cũng chẳng còn đủ sức hẹn hò với ai, chí ít hiện tại không có ý định hẹn hò. Mấy ngày này anh trở nên xa cách với bạn bè, thà ngồi nhà một mình, tuy cô đơn tịch mịch, nhưng ít nhất yên tĩnh bên tai.

Anh mở máy tính ra, đương pha cà phê. Nghe thấy có tín hiệu báo thư đến, khom người ấn phím nhận tin.

Tên người gửi thư — Hoa ước nguyện.

Ai nhỉ? Bạch Bạc Sĩ bối rối, mở thư ra.

Bạch y sĩ: hôm nay nhận được tin báo từ đồn cảnh sát, đã bắt được nghi phạm, là một tiểu quỷ chết tiệt.

Ngày đó, cảm ơn anh.

— Gia Lệ ư? ! Máy tính hiện ra lời gợi ý, hỏi xem có muốn thêm người lạ này vào danh bạ liên lạc hay không, Bạch Bạc Sĩ ấn nút chấp nhận. Đồng thời, lập tức thấy icon của Hoa ước nguyện đang online, điều này chứng tỏ có lẽ cô đang nói chuyện phiếm ở buồng đại sảnh.

Bạch Bạc Sĩ bỗng nhiên phấn chấn tinh thần, ngồi xuống, đăng nhập vào buồng nói chuyện phiếm, tìm đến Hoa ước nguyện. Anh tiến vào cùng chỗ đại sảnh với cô, sau đó bấm nút “Nhắn tin”.

“Có thể tán gẫu không?” Nickname của anh là Cá mập.

Trong chốc lát, anh nhận được tin nhắn.

“Tán gẫu chuyện gì?”

“Hoa ước nguyện ở đâu?”

“Hoa đó mọc trong đầm nước kiên cố.”

Bạch Bạch Sĩ cười ha hả, anh không để lộ thân phận, tiếp tục gõ bàn phím tán gẫu với cô —— “Cô có hoa ước nguyện, vậy tôi có thể ước điều gì không?”

“Được, cho anh một điều ước, chỉ một thôi đó, cho nên anh phải nghĩ cẩn thận trước khi ước.”

Bạch Bạch Sĩ mỉm cười, Xa Gia Lệ này thật thú vị, anh đánh chữ —— “Chỉ một thôi sao, ừm...” Bạch Sĩ cười hì hì, gõ tiếp. “Điều ước của tôi là muốn có một điều ước mà không thể thực hiện được.”

“Được.”

“Thật sao? Cô có thể biến điều ước của tôi trở thành hiện thực sao?”

“Đương nhiên rồi. Khi anh thực hiện rồi, lập tức anh sẽ có một “Điều ước không thể thực hiện được”, tiên sinh, bắt đầu ước đi, chú ý, chỉ được “Ước không thành”, không được “sẽ thực hiện” đó”

Bạch Bạch Sĩ được một trận cười to, mồm miệng cô thật sắc sảo. Bạch Bạch Sĩ trong lòng cảm thấy thật vui vẻ, đáp lại —— “Cô như vậy không có thành ý, quá giảo hoạt.”

“A ~ rõ ràng mình ước không cẩn thận, nếu là tôi, tôi sẽ ước là —— “Tôi muốn có một nguyện vọng không thực hiện được cũng sẽ thực hiện được.” Cơ hội đã có rồi lại trôi qua và biến mất, ai bảo anh không biết nắm giữ, azzzz!”

“Khi điều khoản quy định không rõ ràng, quyền lợi thuộc về bị cáo, chẳng những bộ luật hình sự có quy định, mà Luật bảo vệ người tiêu dùng cũng có quy định văn bản rõ ràng.”

“Ha! Trích điều 6 Luật bảo vệ người tiêu dùng ——”

“Khi hàng hóa mô tả không rõ, nên đưa ra phán quyết có lợi cho người tiêu dùng.”

“Bị cáo trong lúc mộng du thần trí mơ hồ, không có chuyện tự ý nhận lời, luật pháp không thể truy cứu.”

“Mặc dù không truy cứu, nhưng lời nói của cô vẫn đủ căn cứ khi đệ trình bằng chứng tại tòa án sao?”

“Đáng tiếc không có ghi âm, nên không đủ căn cứ.”

“Hắc hắc, tôi có văn tự văn kiện.”

“Hắc hắc hắc, tôi dùng bút danh.”

“Hắc hắc hắc hắc, tôi sẽ truy ra IP.”

“Hắc hắc hắc hắc, dù có truy ra thì đã sao? Tôi sẽ chuyển nhà.”

“Hắc hắc hắc hắc, tôi đến cơ quan đăng ký hộ tịch hỏi địa chỉ cô.”

“Hắc hắc hắc hắc hắc, tôi thuộc cội âm hồn.”

Bạch Bạch Sĩ cười to, đáp lại: “Được lắm, tôi tên là Hắc Bạch lang quân chuyên đánh xe ngựa truy bắt những âm hồn như cô.”

“Thần Chung Quỷ [vị thần có thể đánh quỷ trong truyền thuyết, dân gian xưa thường treo ảnh của Thần, cho rằng có thể trừ được tà ma] là bạn chí cốt của tôi.”

“Diêm Vương là bạn vào sinh ra tử của tôi.”

“Thượng đế hứa sẽ chăm sóc cho tôi.”

Ha ha ha, Bạch Bạch Sĩ cười to, cô quả là nhanh mồm nhanh miệng. “Miệng lưỡi sắc sảo như vậy, cẩn thận lại đau răng.”

Hoa ước nguyện im lặng một hồi, mới trả lời: “Tiên sinh làm gì?”

“Làm cu-li.”

“Cái gì cu-li?”

“Cu-li gõ gõ đánh đánh.”

“Nghe đã thấy vất vả.”

“Tất nhiên, có khi còn bạo lực đâm máu.”

Cô dường như nhìn ra được điểm kỳ quái, Hoa ước nguyện hồi âm: “Tiên sinh chẳng phải chuyên trách nhổ răng sao?”

“Cô đoán đúng rồi, tôi sống dựa vào nghề nhổ răng.”

“Họ của tiên sinh thật không trùng hợp là họ Bạch đấy chứ?”

“Wow ~ giác quan thứ sáu của tiểu thư thật nhạy bén, tại hạ họ Bạch.”

“Tên húy của tiên sinh nghe chẳng vui tai chút nào? Vừa lúc rất giống với tên của vật dụng nào đó trong phòng bếp nhỉ?”

“Ha ha ~ “

“Liệu có không trùng hợp đến mức tiên sinh chính là Bạch Bạc Sĩ?”

“Ha ha ha.”

“×! Anh trêu tôi đó hả?”

Bạch Bạc Sĩ cười sằng sặc. “Đừng giận đừng giận, thư của cô tôi nhận được rồi. Gần đây có ổn không?”

“Ổn, cực ổn.” Gia Lệ cố đáp một câu.

Bạch Bạc Sĩ lại cười. “Chúc mừng cô, tìm được túi xách da rồi.”

“Để cảm ơn anh, tôi quyết định tặng thứ gì đó cho anh.”

“Há? Thứ gì?”

“Tôi quyết định tặng một món đồ cổ cho anh, một chiếc máy thu thanh.”

Oh oh, Bạch Bạc Sĩ ngạc nhiên. Món đồ mắc tiền như vậy? Anh thụ sủng nhược kinh [được sủng ái mà lo sợ]. Đáp lại: “Không cần đâu, tôi không giúp được gì. Món đồ quý giá như vậy, tôi không thể nhận, cảm ơn cô.”

“Tôi quyết định thế rồi.”

“Thật không cần đâu, tôi xin ghi nhận lòng thành.”

“Mặc kệ anh, tôi lập tức tặng cho anh.”

Trên mặt Bạch Bạc Sĩ xuất hiện vài vệt đen.

“Cô... Cô phải chăng lại uống rượu say rồi?”

“Ha ha.”

Bíp bíp một tiếng, máy tính hiện ra tin nhắn —— đối phương muốn gửi tặng một file cho bạn, xác định có muốn nhận không?

Bạch Bạc Sĩ bấm “Xác định”, máy tính nhận đồ, đó là một tập tin. Anh mở ra, màn hình nhảy ra một khung tròn nhỏ, trong khung là tạo hình một chiếc máy thu thanh đời cổ, bên phải hiển thị ba cái đĩa nhạc, giống y như đồ thật.

“Nhận được chưa? Anh lựa chọn cái thứ hai, dùng con chuột di chuyển nó, cất vào bộ sưu tập, bên trong máy.”

Bạch Bạc Sĩ chọn cái thứ hai, di tới máy thu thanh, bấm nút PLAY trên máy thu thanh đời cổ, đĩa nhạc bắt đầu chuyển động, âm nhạc vang lên, một giọng hát nhẹ nhàng cất lời, là ca khúc thời xưa. Chu Tuyền hát bài —— Thật thiện mỹ, thật thiện mỹ... Cái giá phải trả cho tâm huyết là nước mắt. Cái nào lại không mang theo vị chua xót? Thật thiện mỹ, thật thiện mỹ, có ai coi trọng bọn họ? Có ai yêu thích? Chỉ có vài người cần, ai biết được vị đắng cay này?

Bạch Bạc Sĩ lắng nghe, âm nhạc náo nhiệt trong nháy mắt hòa tan bầu không khí vốn yên tĩnh trong căn phòng rộng lớn.

Đây là một bài hát xa xưa có tiết tấu nhẹ nhàng, anh mỉm cười, cảm giác hân hoan xâm chiếm anh. Trong quãng thời gian thất tình, đến hôm nay tâm tình mới vui trở lại.

Màn hình lóe lên, Xa Gia Lệ đánh ra tin nhắn —— “Nghe được không?”

“Có.”

“Thích không?”

“Ngày mai là sinh nhật cô ấy.” Nếu không phải Xa Gia Lệ, tối nay anh hẳn là sẽ rất u buồn.

Đầu bên kia lặng thinh một hồi, mới đáp: “Anh vẫn còn buồn ư?”

“... Vậy cô?”

Đĩa nhạc dừng lại, Bạch Bạc Sĩ đổi một cái khác để nghe, Chu Tuyền hát bài “Mỉm cười vĩnh hằng” —— hình bóng trong lòng, nụ cười luôn hiện hữu trên gương mặt, cuối mùa thu em vẫn cho tôi cảnh xuân.

“Tôi nghĩ, tôi sẽ quên được anh ta, chỉ cần thêm chút thời gian.”

“Thật dễ nghe.”

“Gì cơ?”

“Mỉm cười vĩnh hằng.”

“Ừ, đáng tiếc không có tình yêu vĩnh hằng.”

Mỗi người bọn họ đều thở dài trước máy tính, sau đó Bạch Bạc Sĩ gửi tin nhắn đi. “Cô ấy vẫn mơ ước một ngày nào đó bao trọn quán Ruth’sChrisom, để Ruth’sChrisom chỉ kinh doanh vì cô ấy.”

“Há? Ruth’sChrisom giá cực mắc, sao có thể đáp ứng?”

“Đầu năm tôi đã đặt trước ở nhà hàng, vốn định dành cho cô ấy niềm vui bất ngờ, sớm thanh toán hết cả rồi.”

“...” Đầu bên kia Gia Lệ chẳng biết nên nói gì.

“Bỏ đi lại thấy tiếc, mời người khác đi lại lo đối phương hiểu lầm. Tối mai cô có rảnh không? Có muốn đi không?”

“Khỏi cần tiền a?”

“Không mất một xu.”

“Nhưng tôi ngại lắm.”

“Ha ha, cô đâu giống với mẫu người khách khí.”

“Ha ha, tôi giả bộ như vậy không giống sao? Aizzzz ~”

Bạch Bạc Sĩ cười. “Ngày mai tôi đón cô.”

“Được.”

*** Hôm sau, quản lý Ruth’sChrisom chủ động bày ra rất nhiều ngạc nhiên vui mừng chào đón bọn họ, quản lý định chờ bọn họ bước vào, liền tắt đèn tấu nhạc hoan nghênh.

Đã đến giờ, Bạch Bạc Sĩ cùng Xa Gia Lệ vào nhà hàng, quản lý dùng tay ra dấu, ánh sáng vụt tắt. Lúc này, Gia Lệ hoảng sợ kêu lên. “A? Đèn sao tắt vậy?” Mất điện ư?

“Làm gì thế?” Bạch Bạc Sĩ tức giận.

Đây là niềm vui bất ngờ a! Khóe mắt quản lý giật giật, dàn nhạc tấu lên ca khúc chúc mừng sinh nhật vui vẻ.

“Đoạn này bỏ qua.” Trong đêm tối lơ mơ, Bạch Bạc Sĩ nói với quản lý. “Trực tiếp dùng bữa.”

Gia Lệ tán thành. “Có thể bật đèn lên không?”

Trong lòng quản lý rỉ máu, còn tưởng rằng bọn họ sẽ thích cách bố trí lãng mạn...

Đèn sáng, phục vụ bàn dẫn bọn họ tới chỗ ngồi.

Lúc này quản lý hướng về phía phục vụ bàn nháy mắt, phục vụ bàn quay đầu ra sau vội.

Gia Lệ trải khăn ăn ra. “Tôi đói chết rồi.”

Ba nhạc công diễn tấu bước xuống sân khấu tới bên cạnh bọn họ, chơi phong cầm ca khúc tiếng Anh ——
“Tình yêu biển cả.”

Bạch Bạc Sĩ cau mày, Xa Gia Lệ kinh ngạc, nhạc công mỉm cười lượn vòng quanh bọn họ.

Quản lý nhà hàng cảm động đến rơi nước mắt trước cách bố trí của mình, lãng mạn xiết bao a! Sau đó tự tay chuyển một ngàn đoá hoa hồng đỏ nở rộ cho Bạch Bạc Sĩ, đồng thời nháy nháy mắt với Bạch Bạc Sĩ, ý chỉ anh tặng cho bạn gái.

Sắc mặt Bạch Bạc Sĩ rất khó coi, trừng mắt nhìn hoa hồng đỏ. Nói câu: “Đoạn này cũng lược bớt đi.”

“Ách...” Quản lý lúng túng, đem hoa hồng đỏ đưa cho Xa Gia Lệ. “Sinh nhật vui vẻ!”

Gia Lệ nhìn chằm chằm vào bó hoa hồng đỏ, dở khóc dở cười.

“Cô muốn thì cứ cầm đi, nhà hàng chuẩn bị đó.” Bạch Bạc Sĩ nói.

Có vẻ như rất nặng... Xa Gia Lệ nói với quản lý: “Cám ơn, hoa đẹp lắm, đặt bên cạnh đi, có thể mang đồ ăn lên không?” Cô đói bụng ghê gớm.

“Vâng.” Quản lý rất muốn khóc. Bọn họ có thật là người yêu?

Bó hoa tươi bị ném sang một bên, rượu vang đỏ được bưng lên, bắt đầu phần món ăn của đôi tình nhân, nơi này chú trọng bầu không khí, đồ ăn từng đĩa một từng đĩa một bày lên, mỗi một đĩa cũng phải chờ trên chực phút đồng hồ.

Nửa giờ sau, Xa Gia Lệ bắt đầu sốt ruột. Cô nhấm nháp rượu, Bạch Bạc Sĩ nói: “Tôi cho rằng một bữa ở đây rất thịnh soạn.” Gia Lệ nhìn chằm chằm vào đĩa salad nho nhỏ, thở dài. “Vì bữa ăn này, tôi còn cố ý để đói bụng hơn một ngày, nếu cứ bê từng thứ một lên như vậy, tôi sẽ chết đói mất.”

“Nhà hàng Tây chuộng nhất bầu không khí, cô không biết sao? Trước tiên là món khai vị, sau đó tới món chính sau đó mới...”

“Được ——” Gia Lệ nghiêng người, thấp giọng nói với anh: “Anh cứ từ từ ăn “bầu không khí” của anh, tôi muốn đi ăn lẩu, tôi đói bụng tới mức có thể ăn được một con bò.”

Bạch Bạc Sĩ dùng một loại ánh mắt “vô phương cứu chữa” lườm cô, sau đó dặn quản lý. “Mang toàn bộ lên đi, không cần từng món một.” Thôi, cũng không phải dùng bữa cùng Hân Lan, hà tất phải để ý bầu không khí.

“Vâng, mang toàn bộ lên đi.” Gia Lệ cười híp mắt với quản lý, cười đến khi khuôn mặt quản lý méo xệch.

“Ách... Tốt, tốt.”

Hai người bọn họ lặng lẽ dùng bữa, chẳng nói chuyện gì.

Bạch Bạc Sĩ tâm tình sa sút, ngược nhìn Xa Gia Lệ, anh đánh giá từng thứ một – tất cả vốn định dành cho Phó Hân Lan niềm vui bất ngờ, vốn sắp đặt đâu ra đấy, kế hoạch lại không theo kịp thay đổi. Nhìn Gia Lệ ăn ngon miệng, tâm trạng Bạch Bạc Sĩ rồi bời, mất hứng ăn.

Thấy Xa Gia Lệ vừa ăn súp nóng, vừa uống một ngụm lớn cà phê đá, Bạch Bạc Sĩ cau mày. “Cô làm gì đó?”

“Hả?” Gia Lệ nghi hoặc.

“Đâu có ai vừa húp canh nóng vừa uống cà phê đá? Cô vừa ăn đồ nóng, vừa uống đồ lạnh, không có ai ăn uống như vậy.”

“Tôi là người, tôi ăn uống như vậy đấy.”

“Như vậy không tốt.” Bạch Bạc Sĩ uốn nắn. “Trước tiên cô nên ăn súp nóng, một lát sau, mới được uống đồ lạnh.”

Gia Lệ gắng sức quệt thật nhiều bơ vào bánh mì, cô nêu ra thắc mắc. “Này, tôi hỏi anh, đại bác sĩ, uống đồ lạnh xong sẽ trôi xuống chỗ nào?”

“Dạ dày.”

“Ừ.” Cô cắn một miếng bánh mì. “Vậy ăn súp nóng xong sẽ đi tới chỗ nào?”

“Dạ dày.”

“Vậy cuối cùng hai cái đó đều tới đâu?”

Bạch Bạc Sĩ nổi gân xanh, Xa Gia Lệ lại quệt thêm một miếng bơ, trực tiếp giúp anh trả lời. “Dạ dày, có phải không? Cho nên ăn như vậy có vấn đề gì? Chờ một lát rồi ăn so với bây giờ ăn luôn một thể đều gom cả lại trong dạ dày, có khác biệt gì chứ?”

Bạch Bạc Sĩ hít sâu một hơi, mắt trợn ngược. “Tùy ý cô.”

“Ừ, đa tạ.” Gia Lệ ngoạm bánh mì phết một tầng bơ dày, hô ~ thỏa mãn ghê, đã quá à!

Bạch Bạc Sĩ lại có ý kiến. “Này!” Anh có ý tốt nhắc nhở. “Thành phần của bơ cô có biết không? Nó không tiêu hóa tốt. Cô có biết nó được chế tạo thế nào không? Cô phết bơ quá nhiều đấy? Không tốt cho cơ thể.”

Gia Lệ phản bác. “Bất luận thành phần của nó là gì, cứ ngon miệng thì tôi liền bôi nhiều một chút, không được sao?” Rầy rà! Cô hớp một ngụm rượu vang đỏ.

Anh lại nói: “Rượu nên uống từ từ, nhấp nháp từ từ, đâu có ai —— “

“Bạch y sĩ ——” Gia Lệ tức điên người. “L – Ặ – U!”

“Hả?”

“Anh mời khách tôi rất lấy làm vui, nhưng nếu anh còn tiếp tục lải nhải, quẩn đong quẩn tây, tôi thà đi ăn lẩu cho xong.”

Nét mặt Bạch Bạc Sĩ cứng đờ. “Tôi thật tâm góp ý với cô.”

“Tôi có thiện chí nhắc anh, rượu ngon món ngon bày sẵn đây, phải biết hưởng thụ cho tốt, cần gì phải để ý xem trình tự thế nào, cứ than này than nọ ~ mất cả hứng!”

“Được, dù sao cô không phải là bạn gái tôi, tôi chẳng muốn quẩn.” Anh nghiêm giọng nói.

“A ~” Gia Lệ cười, chỉ vào khuôn mặt anh. “Oh ~ anh tức giận đó à?”

“Không.” Anh ra sức thái miếng bò bít-tết.

“Này!” Gia Lệ thận trọng nhìn nhân viên phục vụ quanh tứ phía, ghé lại gần thấp giọng nói với anh: “Đừng nói tôi chiếm tiện nghi của anh, chốc nữa mời anh đi hát. Hát hò tới tận sáng, bia rượu chè chén vô tư.”

Lại uống rượu? ! Bạch Bạc Sĩ từ chối nhã nhặn. “Cám ơn, bữa này không mời cô cũng chỉ tổ lãng phí, cô cứ ăn thỏa thích, không cần mời lại.”

“Không được, tôi mời anh đi hát, tôi không muốn mắc nợ ân tình.”

“Tôi ghi nhận tấm lòng, thật không cần đâu.”

Gia Lệ chớp chớp mắt, cười. “Anh yên tâm, anh hát không hay tôi sẽ không cười anh đâu.”

Bạch Bạc Sĩ lườm cô. “Ai nói tôi hát không hay? Tôi chẳng qua chỉ muốn về nhà sớm một chút, hôm nay phát sóng kênh địa lý quốc gia, lịch sử phát triển của loài tinh tinh.”

“Đi mà ~~” Gia Lệ mắt trợn ngược. “Anh nuôi tinh tinh à? Mất một lần xem thì đã sao? Căn nhà rộng như vậy có mỗi một mình với cái tivi làm gì?”

Hai người tranh cãi không ngớt, đầu thềm để ý tới quản lý và cả đám phục vụ bàn ở bên cạnh, vẻ mặt từng người tối đen cộng thêm khóe môi giật giật.

5. Chương 05

Chương 5:

Sao lại bị cô kích động ? Bạch Bạc Sĩ không hiểu.

Ba tiếng sau bữa tối, anh và Xa Gia Lệ ở trong quán uống không ngừng nghỉ, rót bia cho nhau, so tài tửu lượng. Có lẽ do nồng độ cồn thôi thúc, kéo gần khoảng cách lại, bọn họ cãi nhau ầm ĩ, cười nhạo đối phương không có ai muốn, sau đó cuồng nhiệt chọn những bài thất tình để hát, bầu không khí thật thoải mái.

Bạch Bạc Sĩ hát bài “K ca chi vương” của Trần Dịch Tấn —— “Tôi tưởng rằng nếu hát với cả tấm lòng, em sẽ đối với tôi quan tâm nhiều hơn nữa, tôi cho rằng mặc dù tình yêu đã là chuyện quá khứ, thiên ngôn vạn ngữ nói hết ra có thể trấn an lẫn nhau...”

Gia Lệ xuýt anh, Bạch Bạc Sĩ tức chết, thật muốn đè bẹp cô. Anh hát với một tình cảm nồng nàn, cô lại ở một bên cười hì hì.

Tới khi vẻ mặt Gia Lệ ai oán trở tài hát bài “Chinh phục”, cô hát khản cả giọng, cực kỳ xuất thần. “Cứ như vậy bị anh chinh phục, uống cạn chất độc mà anh giấu kỹ...”

Bạch Bạc Sĩ bấm nút hiệu ứng âm thanh Donald Duck, giọng hát Gia Lệ liền trở nên sai nhịp hoàn toàn, cô giận tới nỗi cầm microphone đập anh.

Anh bật cười ha hả, chuyển bài. Ca khúc tiếp theo, “Cô đơn khó chịu” của Lý Tông Thịnh.

“Của tôi!”

“Của tôi!” Hai người bọn họ đồng thời kêu lên.

“Cô muốn?”

“Anh cũng muốn?”

Gia Lệ lập tức giật lấy microphone. “Tôi hát trước, mỗi người một đoạn.” Cô bỏ giày cao gót ra, nhảy lên ghế sofa, gật gù đắc ý ra sức hát vang, vừa gào vừa la!

“Cứ luôn vô duyên vô cớ trào dâng cơn khó chịu, nhưng với đại đa số người, chuyện cười thật đặc sắc, sao không thấy hổ thẹn tự mình rời xa?”

Bạch Bạc Sĩ hát điệp khúc: “Cô đơn khó chịu oh cô đơn khó chịu ~~” anh hát nổi sai đoạn.

“Ngốc ~~ đâu phải đoạn đó!” Gia Lệ trừng mắt nhìn anh, hát tiếp: “Không phải chưa nghĩ tới, tùy ý nói chuyện yêu đương, ngày lại qua ngày. Cũng sắp tới 30 tuổi, cuộc sống sau này phải có trách nhiệm với bản thân ra sao?”

“Oh ~~ Cô đơn khó chịu oh oh, cô đơn khó chịu ~~” lần này Bạch Bạc Sĩ tiếp lời rất chuẩn.

Bọn họ lớn tiếng hợp ca: “Tình yêu là sự chờ đợi cực khổ nhất, tình yêu là tương lai xa xôi nhất, thời gian không trở lại, ah thời gian không trở lại, chỉ có mình tự cổ vũ ỳnh, chỉ có mình tự xót thương ỳnh...”

Ô ô ~~ đây căn bản là tiếng lòng của bọn họ, nắm chặt microphone, bọn họ hát hết mình, trút bỏ hết oán giận trong lòng.

Hai người rống to: “Cô đơn khó chịu ~ cô đơn khó chịu ~ lúc này đây đừng hỏi tâm tình tôi ra sao không trầm không tốt không xấu, oh oh ~ cô đơn khó chịu ~ cô đơn khó chịu ~”

Bọn họ hát sung tới nổi mặt đỏ tía tai, Gia Lệ hát mà rơi lệ. Ô ô ~ cảm thán cho đường tình mình nhiều chông gai.

Bạch Bạc Sĩ hát mà quặn đau, ầm ỨC cho bản thân mình. Đang hát ca khúc “Cô đơn khó chịu” của Lý Tông Thịnh, bọn họ quên hết ân oán trước kia, thương cảm lẫn nhau.

Vài tiếng sau, Bạch Bạc Sĩ ngà ngà say, Xa Gia Lệ say bí tỉ.

Gia Lệ nhắm hai mắt, ngã xuống ghế sofa, lắc lắc thân thể nói lảm nhảm. “Tôi muốn một người đàn ông vĩnh viễn yêu tôi, tôi muốn một người đàn ông chuyện gì cũng nghe theo ý tôi, tôi muốn...”

“Gì cơ gì cơ?” Bạch Bạc Sĩ cười, bàn tay đỡ lấy trán, liếc nhìn cô, anh cũng có ba phần say rồi. “Không thể nào, không thể nào.”

Gia Lệ trợn mắt gào to: “Gì mà không thể? Chớ có rửa tôi!”

“Cô nói thật dễ nghe, con người cũng không phải là... Không phải đồ vật, con người ắt sẽ thay đổi, cô không biết hay sao?”

“Ừ ~” Gia Lệ say rượu nấc thành tiếng, đẩy anh một phát, bật cười. “Đúng, anh nói rất đúng... Nói thật dễ nghe...” Cô suy nghĩ, cười khanh khách, cô khua khua tay. “Tôi đây muốn một cái bàn, cái bàn có thể mang vác theo được, tôi đến chỗ nào cũng có thể viết được bản thảo, cũng có thể làm việc... Uhm, cái bàn...”

“Ha ha!” Bạch Bạc Sĩ cười cô. “Mang vác theo? Cái bàn?” Anh cũng ngã xuống ghế sofa, nhắm mắt lại, lảm nhảm nói: “Trừ phi cái bàn kia chân dài.”

“Chân dài?” Gia Lệ cười to, chỉ vào anh. “Chân dài? Cái bàn chân dài?” Cô cười ngã vào bờ vai anh, anh cũng cười. Cô lườm anh. “Này, không được chân dài, chân dài sẽ bỏ chạy, ngộ nhỡ ngay cả cái bàn cũng bỏ rơi tôi...”

“Cái bàn bỏ rơi cô?” Bạch Bạc Sĩ nghe, mở mắt ra chỉ về phía cô. “Cái bàn bỏ rơi cô? !”

“Đúng vậy, a a a ~” cô cười không ngừng, anh cũng cười. Hai người bọn họ không hiểu sao cười một trận sảng khoái, lại lảm nhảm một hồi, tiếp đó say tới mức ngủ mê man.

Ca khúc tiếp theo hiện ra, màn hình nhấp nháy, chiếu rọi lên khuôn mặt say ngủ của bọn họ, vệt sáng vệt tắt. Hơi lạnh từ máy điều hòa trong phòng phả ra, Gia Lệ theo bản năng chui vào trong lòng anh. Bạch Bạc Sĩ ngẩng mặt lên, cô rúc vào sâu hơn, vì thế anh vươn tay ra ôm cô.

Anh cười, thấp giọng nói: “Đừng động đây...”

Cô bất động, anh ôm lấy cô, cô tựa vào trong ngực anh, chìm vào giấc ngủ.

Căn phòng lờ mờ ánh đèn neon, ghế sofa mềm mại, trên bàn chất đống vỏ chai rượu rỗng.

Bọn họ thân mật dựa vào nhau, giống như hai chú chim nhỏ bị thương, cùng sưởi ấm cho nhau. Tóc của cô quăn lên cánh tay anh, hơi thở anh đều đặn.

Người phục vụ bước vào dọn dẹp mặt bàn, bọn họ vẫn đang ngủ. Người phục vụ dọn dẹp xong xuôi, trông thấy hai người tựa vào nhau ngủ trên ghế sofa, lộ ra vẻ mặt yêu thích và ngưỡng mộ.

Đôi tình nhân này thật ân ái thật hạnh phúc nha ~ hai người ngủ say y như tiểu Baby!

*** Bạch Bạc Sĩ tỉnh lại trước, anh mở mắt ra, ngậy người trong chốc lát, lồng ngực có hơi ấm, cúi đầu xuống, nhìn thấy Xa Gia Lệ đang ngủ say, tim không khỏi loạn nhịp. Mặt cô kề sát lồng ngực anh, bộ ngực cô mềm mại đang gởi lên người anh. Bạch Bạc Sĩ đột nhiên cảm thấy có chút hốt hoảng lúng túng, ngẩng nhìn cô gái trong lòng, mùi hương từ tóc cô, đôi môi hồng mềm mại, áo sơ mi của cô quên chưa cài hai cúc áo, thấp thoáng thấy được bộ ngực trắng như tuyết ở bên trong, tim anh đập thành thịch, thân thể nóng bừng.

Chết tiệt! Anh có phản ứng sinh lý.

Bạch Bạc Sĩ lay cô tỉnh dậy. “Này.”

“Há?” Gia Lệ mở mắt ra, ánh mắt mơ màng. “Gì vậy?”

Chết tiệt! Bộ dáng buồn ngủ của cô thật đáng yêu. Anh dừng một chút, nói: “Phải đi rồi.”

Gia Lệ ngồi thẳng dậy, biếng nhác vươn vai. “Mấy giờ rồi?”

“Tôi đưa cô về.” Bạch Bạc Sĩ kéo cô. “Đi thôi!”

Bạch Bạc Sĩ phóng xe tới đầu ngõ, khu nhà trọ cổ xưa, dưới lầu tụ tập một nhóm người, đỗ xe bừa bãi chắn lối đi của bọn họ.

Gia Lệ hạ cửa kính xe xuống. “Làm gì vậy nhỉ?” Dưới nhà cô sao lại có một đồng người?

“Tôi đi xem thế nào.” Bạch Bạc Sĩ xuống xe. Anh chen chúc qua đám đông, ánh đèn flash chớp lia lịa, microphone đẩy tới.

“Xin hỏi tiên sinh cư ngụ ở đây sao?”

“Ách...” Bạch Bạc Sĩ không biết làm thế nào.

“Có quen Xa tiểu thư không?” Một phóng viên khác hỏi, lại đẩy microphone tới.

“Ách...”

“Tiên sinh biết cô ấy không? Thấy qua chưa? Có quen không? Hàng xóm sao?” Liên tiếp đưa ra loạt câu hỏi.

Một quyển tạp chí lá cải nhét tới. “Chính là vị tiểu thư này, quen không?”

Bạch Bạc Sĩ nhìn tờ tạp chí, sắc mặt thay đổi đột ngột. Tiêu đề giật tít — Nữ ca sĩ Hồng Kông La Tân Nạp quyết tâm gả cho Cao Tuấn Thái giàu có: Cao Tuấn Thái là người thế nào?

F**k! Bạc Sĩ siết chặt tờ tạp chí, báo đưa tin chuyện Cao Tuấn Thái vứt bỏ bạn gái cũ Xa Gia Lệ, cũng nêu ra bình luận nhận xét về hai cô gái, đánh điểm số. Đối phương được tích mấy điểm “Ưu”, Gia Lệ bị đánh mấy điểm “Tệ” ... Khốn kiếp!

“Không quen!” Bạc Sĩ ném quyển tạp chí, quay đầu bước đi. Rất nhanh đã trở lại trong xe, lập tức khởi động động cơ, đánh xe rời đi.

Gia Lệ hiếu kỳ hỏi: “Sao vậy? Phía trước làm sao thế? Xảy ra chuyện gì à?”

Nhóm phóng viên phía trước hình như đã phát hiện ra nhân vật nữ chính, cả đám người chạy băng băng tới, Bạch Bạc Sĩ nhấn ga tăng tốc, lao đi như cơn lốc xoáy.

“Làm gì thế? Làm gì thế?” Gia Lệ vừa ngoảnh lại ngó nhìn quanh, vừa gào lên với anh. “Anh làm gì vậy? Dừng xe a! Anh chở tôi đi đâu? Này, này này —”

“Im miệng!” Bạch Bạc Sĩ tức giận gầm lên.

“Anh hung dữ làm quái gì? Thả tôi xuống, này!” Gia Lệ buồn bực, sắc mặt anh sao bỗng nhiên lại khó coi vậy?

“Cô... Hôm nay ở nhà tôi đi.” Anh hắng giọng, không chế tay lái. “Dù sao... Dù sao nhà tôi cũng rất rộng...” Shit! Phải nói thế nào với cô ấy đây? Bạch Bạc Sĩ cân nhắc xem nên mở miệng thế nào, cô mà biết hẳn sẽ rất đau lòng?

“Nhưng sao lại tới nhà anh?” Gia Lệ nghi hoặc. “Anh dừng xe, tôi phải quay về!”

“Khốn kiếp.” Anh trách mắng, xe chạy như bay lên thẳng cầu vượt. Cao Tuấn Thái chết giẫm, kẻ ti tiện a ~~ đá cô xong còn gây ra chuyện lớn như vậy?! “Cô tới nhà tôi ở, hôm nay đừng quay về nữa.”

“Những người đó là ai? Phóng viên sao? Khu nhà trọ của tôi có người chết à?”

“Hình như... Ủ... Gần như vậy!” Anh liếc nhìn cô. “Cho nên... Hôm nay cô về nhà tôi ở.”

“Tại sao cứ muốn tôi tới nhà anh?” Gia Lệ cảnh giác, nheo mắt, quan sát Bạch Bạc Sĩ. Tối nay không khí giữa bọn họ rất vui vẻ, nhưng điều đó không có nghĩa là cô tùy ý nha ~~ cô nói: “Này, Bạch Bạc Sĩ, nói cho anh biết, tôi không làm tình một đêm.” Anh ta tốt nhất chớ nên có chủ ý này!

“F**k!” Bạch Bạc Sĩ rống. “Tôi cũng không làm tình một đêm. Shit! Sao cô phiền phức như vậy? Cô là sao chổi mới sinh? Trời sinh cô tính đa nghi sao?” Không đành lòng bỏ rơi cô, cảm thấy cô đáng thương nhưng không nhịn được tức giận.

“Sao anh lại mắng tôi?” Gia Lệ cũng rống lên. “Tôi có gọi anh là gà mái đâu? Tôi không thích ở nhà anh, cho dù nơi đó có một đồng người chết tôi cũng không sợ, anh lập tức quay lại cho tôi, tôi phải về!”

“Không được!” Anh gào.

“Không được?” Gia Lệ trợn mắt. “Cái gì không được? Anh là gì của tôi chứ? Anh muốn chết à, không được?”

Bạch Bạc Sĩ gầm thét. “Rồi rồi rồi, tôi thất tình, tôi chán nản, tâm tình tôi rất tệ, tôi nhờ cậy cô tới ở nhà tôi, hôm nay không muốn ở nhà một mình, nhà tôi lại rất rộng, tôi thấy cô đơn, tôi muốn có người bầu bạn, có được không? Có được không? ! Cô coi như đương làm một việc thiện có được hay không?” Hừ, chẳng biết lòng tốt của người ta gì cả.

“Há?” Gia Lệ kinh ngạc. “Anh... Ách...” Đúng rồi, hôm nay là sinh nhật bạn gái anh ta. “Ừ... Như vậy a... Ừ, được rồi ~~” cô mềm lòng. “Aizzz! Anh thiệt là, quên cô ấy đi, hà tất để cho cái người đã bỏ anh ảnh hưởng tới tâm tình? Cô ấy đã rời xa, anh phải chấp nhận sự thật a. Coi cô ấy là người dưng, không nên lại vì cô ấy mà đau khổ.” Cô rất nghĩa khí vỗ vỗ bả vai anh. “Học theo tôi này, coi như trên đời này không có người tên Cao Tuấn Thái, để sống thật vui vẻ, ok?”

A ~~ chỉ sợ cô vui vẻ không được bao lâu thôi. “Đúng, nói rất hay.” Bạch Bạc Sĩ khóc không ra nước mắt.

Tưởng rằng đã giấu được cô, không ngờ khi xe đi qua cửa hàng bách hóa, Gia Lệ chột reo lên: “Dừng xe!”

“Há?” Bạch Bạc Sĩ thắng xe. “Sao thế?”

Xa Gia Lệ mở cửa xe nhảy xuống. “Tôi mua vài món đồ vệ sinh cá nhân.”

“Chờ đã ——” Bạc Sĩ không kịp ngăn cản, cô tiểu thư đã xuống xe đi mất.

Anh nhìn cô bước vào cửa hàng bách hóa, thấy cô giống như đang chăm chú nhìn thứ gì đó, dừng ở phía trước quầy sách báo. Không hay rồi! Anh thấy toàn thân cô chấn động, cảm quyền tạp chí lá cải lên, sau đó —— anh thề, đó là tiếng gầm rú kinh khủng nhất, sét đánh nhất mà kiếp này anh được nghe.

“Shit! Tôi ! * @ miệng ~ ~ Anh ta * @ ~ ~”

Gia Lệ mua tạp chí xong, lao ra khỏi cửa hàng, mở cửa xe ra, ở trước mặt anh kích động lay lắc quyền tạp chí.

“Anh nhìn thấy chưa? Khốn kiếp! Sao tôi lại xấu như vậy, tôi * @ ~ ~”

Đôi tai Bạch Bạc Sĩ rất nhức, nghe cô rống to hét lớn vừa giẫm vừa la, chỉ lo cô tức giận quá bị trúng gió.

Trong tiếng gầm gừ điên cuồng của Xa Gia Lệ, Bạch Bạc Sĩ rất muốn khuyên cô một câu. “Hà tất để cho cái người đã bỏ cô ảnh hưởng tới tâm tình?”

Anh cuối cùng không dám cả gan nói câu đó, sợ rằng sẽ bị cô đập chết.

Bạch Bạc Sĩ ở trong phòng bếp pha trà, thỉnh thoảng lén nhìn tình hình phòng khách.

Xa Gia Lệ ngồi trên ghế sofa, hai tay cầm quyền tạp chí, bởi vì tức giận, hai tay cô run rẩy.

Aizzz ~~ Bạch Bạc Sĩ quay lại với việc lúc trước, ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn kiên trì bưng trà ra ngoài, ngồi bên cạnh Gia Lệ. “Uống trà đi.” Cô không sao chứ?

Xa Gia Lệ dường như không nghe thấy, nhìn chăm chăm vào tờ báo lá cải, không nhúc nhích.

Bạch Bạc Sĩ chuyển mình, lại gãi gãi đầu.

“Uhm... Uống trà trước đã!”

Xa Gia Lệ vẫn không động đậy, hai mắt đắm chiêu nhìn quyển tạp chí. Bạch Bạc Sĩ hoảng sợ chợt nghĩ – liệu có phải chịu sự đả kích quá lớn mà thành ra như vậy không?

“Cô... Cô không sao chứ?” Anh hỏi rất từ tốn, chỉ sợ kích động cô.

Cô bỗng nhiên quay đầu lại nhìn anh. “Có thứ gì ăn được không?”

“Có, có!” Bạch Bạc Sĩ vô cùng nhiệt tình. “Muốn ăn gì? Tôi đi chuẩn bị.” Chỉ cần cô gắng giữ bình tĩnh.

Xa Gia Lệ ngược nhìn gương mặt anh, giọng nói bình tĩnh. “Tôi đói bụng.” Hơn nữa vô cùng vô cùng đói.

Bạch Bạc Sĩ hiếm khi nở nụ cười vô cùng thân thiện vô cùng từ bi, dịu dàng hỏi cô. “Muốn ăn thịt hun khói hay trứng ốp lết hay là sandwich?”

“Sandwich đi.” Cô nói, lại cúi đầu xuống nhìn quyển tạp chí.

“Được.” Anh không nói hai lời liền đáp ứng.

Bạch Bạc Sĩ vào phòng bếp, mở lò nướng ra đặt bánh mì vào, mở nắp hộp cá ngừ, rắc lên salad rồi trộn đều, lấy dưa chuột, hành tây ra, tỉ mỉ xắt thành những lát mỏng.

Đình! Bánh mì nướng được rồi. Anh nhấc bánh mì nướng ra rồi quét bơ lên, nghĩ một hồi, lấy hẳn một muỗng bơ thật đầy phết lên bánh mì. Anh rắc những lát dưa chuột, hành tây lên, cho thêm một miếng phô mai và vị cá ngừ nữa.

Tiếp đó, anh dùng cây tăm cố định sandwich rồi lấy dao cắt bánh ra, xắt thành từng miếng đều thẳng tắp. Sau cùng, đặt bánh mì lên đĩa, mang ra ngoài.

Anh thở dài, cô vẫn đang xem tờ báo kia, anh để cái đĩa ở trước mặt cô.

“Được rồi, đừng xem nữa, ăn sandwich đi.” Cô đang nghĩ gì vậy? Bạch Bạc Sĩ bối rối, nhưng không hỏi.

“Ừ.” Cô cầm sandwich lên, hùng hăng ngặm một miếng to.

Không biết cô có thích không? Bạch Bạc Sĩ quan sát nét mặt cô.

Gia Lệ nhai một miếng đầy, vỏ bánh mì giòn tan, khi ngặm bánh, bơ lập tức tan ra ở đầu lưỡi, vị cá ngừ thơm ngon, mùi cải xanh bánh quế, ăn rất ngon miệng! Từng miếng từng miếng một, cô ăn rất nhanh.

Thấy cô ăn say sưa, thoáng chốc, Bạc Sĩ có cảm giác như đã đạt được thành quả.

Anh thấy cô chẳng mấy chốc đã chén sạch cái sandwich. Uhm, vẫn có thể ăn được, xem ra không sao rồi, anh yên tâm.

Gia Lệ ăn sandwich xong, lau miệng, ngẩng đầu hỏi anh. “Tôi muốn đi ngủ, anh có bàn chải đánh răng nào không? Còn cả khăn mặt nữa?” Ban này ở cửa hàng bách hóa do quá giận nên cô chỉ nhớ mua tờ tạp chí, những thứ nên mua thì lại quên bằng đi mất.

“Có.” Anh lập tức đi lấy.

Gia Lệ đi đánh răng rồi tắm rửa, Bạch Bạc Sĩ ngồi xuống, nhặt quyển tạp chí lên xem.

La Tân Nạp là ngọc nữ trẻ tuổi của Hồng Kông, thu thập rất nhiều tin tức, phóng viên thậm chí làm hẳn một bảng rất lớn, tựa đề là Cuộc cạnh tranh so tài giữa hai cô nàng!

Phía bên trái không hiểu phóng viên moi ở đâu ra được tấm ảnh thời học sinh của Xa Gia Lệ, để quả đầu dưa hấu xấu xí, nét mặt mở mồm; phía bên phải là gương mặt La Tân Nạp cười tươi, ở phía dưới kê ra một list so sánh giữa hai người — so về “hậu phương”: Xa, cha mất mẹ là nhân viên của cửa hàng đồ điện tử. La, cha là nhà ngoại giao mẹ là nghệ sĩ dương cầm. Xa thua La thắng!

So về tuổi xuân: Xa, 27 tuổi. La, 24 tuổi. Xa thua La thắng!

So về cá tính: Cao Tuấn Thái từng kể với phóng viên rằng, cô bạn gái cũ ngay cả cách làm trứng ốp lết cũng không biết. Hỏi thăm bạn bè cô La, được biết La Tân Nạp thích làm việc nhà. Xa thua La thắng!

So về trình độ học vấn: Xa, trường đào tạo chuyên ngành. La, đại học. Xa thua La thắng!

So về vóc dáng: Xa 32A, La 34C. Xa thua La thắng!

So về công việc: Xa, cây bút ột chuyên mục nhỏ. La, nữ ca sĩ thần tượng. Xa thua La thắng!

Tổng cộng: La Tân Nạp thắng liên tiếp sáu lần.

Phóng viên tổng kết: chẳng trách Cao tiên sinh đã bỏ cô bạn gái nhiều năm.

Cửa phòng tắm mở ra, Bạch Bạc Sĩ vội ném tờ tạp chí đi.

Gia Lệ lau mái tóc ướt bước ra, bộ dáng vẫn rất bình tĩnh, so với lúc còn ở trong xe kêu gào gầm thét thì cứ như hai người khác biệt.

“Tôi muốn đi ngủ.” Cô nói.

“Ồ, tôi đi giúp cô trải giường chiếu.” Anh lập tức đứng dậy.

“Khỏi cần, tôi ngủ ở ghế sofa thôi.” Gia Lệ ngả người xuống ghế, túm lấy gối ôm, quay lưng lại ngủ.

“Này!” Bạch Bạc Sĩ gào. “Tóc cô vẫn đang ẩm, sấy khô rồi hẵng ngủ.” Anh chạy đi lấy máy sấy tóc. Nhưng, Xa Gia Lệ không ngồi dậy, vẫn nằm nguyên xi.

“Ngồi dậy sấy tóc đã.”

“A... Không cần.” Mặt cô vùi sâu vào cái gối ôm, buồn rầu nói. “Tôi muốn ngủ, mệt chết đi được.”

“Này, tóc chưa khô mà đã đi ngủ, sẽ mắc phải chứng đau nửa đầu, cô có biết hay không vậy? Ngồi dậy!” Anh lay cô, cô hất bàn tay anh ra.

“Đừng làm ồn, tôi muốn ngủ rồi... Tôi muốn ngủ...” Thực ra thì chẳng ngủ được, nhưng cô chán nản chỉ muốn nhắm mắt lại, chuyện gì cũng không quan tâm. Cao Tuấn Thái quả nhiên có mối khác, đối phương điều kiện tốt như vậy, chẳng trách được.

“Sao ngang bướng vậy? Ngồi dậy sấy khô tóc, sau đó đến phòng khách ngủ a ~~” Bạch Bạc Sĩ túm lấy cánh tay cô muốn lôi cô dậy, cô giãy dụa, miệng kêu oa oa.

“Không muốn không muốn, tôi ngủ ở đây được rồi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn úp xuống mãi, tiếng nói rầu rĩ ồn ào. “Tôi muốn ngủ rồi, anh đừng náo loạn nữa...” Thật khó chịu a ~~ Gia Lệ cảm thấy thật khó xử, thật mất mặt.

Bạch Bạc Sĩ nhìn cô chằm chằm, than thở! Bất đắc dĩ anh đành gỡ dây điện máy sấy ra, cắm vào phích cắm, ngồi ở mép ghế sofa, cầm một nắm tóc cô lên, bật công tắc máy sấy, giúp cô sấy khô.

Tiếng máy sấy kêu vù vù, anh cúi đầu xuống kiên nhẫn cầm từng nắm từng nắm tóc dài của cô sấy khô.

Gia Lệ vẫn úp mặt xuống, được anh giúp sấy khô tóc, nước mắt cô cứ tuôn rơi cứ tuôn rơi. Khi mái tóc dài đã khô hẳn, gối ôm ở phía dưới mặt cô cũng ướt đầm.

Mơ hồ đoán được cô đang khóc, Bạch Bạc Sĩ nghĩ hần cô đang bối rối, hơn nữa mình lại không biết cách an ủi người khác, sau khi giúp cô sấy khô tóc, cầm chiếc chăn đắp lên người cô, sau đó tắt đèn điện trở về phòng nghỉ ngơi.

Bạch Bạc Sĩ nằm ở trên giường, mở mắt nhìn trần nhà mờ mịt.

Liệu cô có nghĩ quần không? Thất tình đã đủ thảm rồi còn bị lôi lên tạp chí bình phẩm này nọ, sự đả kích này cô chịu nổi không? Nếu chỉ so sánh thôi cũng được, đằng này còn bị ghi rõ sáu lần “Thua” ! Bạch Bạc Sĩ tưởng tượng những tổn thương mà cô phải chịu, đoán rằng cô sẽ đau buồn rất lâu, chỉ e rằng cô chưa gượng dậy nổi, đoán rằng cô sẽ mất một khoảng thời gian dài mới có thể khôi phục vẻ tươi cười...

Sao cô lại xui xẻo như vậy?

Bạch Bạc Sĩ trần trọc khó ngủ, đáy lòng cứ nghĩ về Xa Gia Lệ. Cô vẫn đang khóc sao? Cô không có chuyện gì chứ? Cô sẽ không tìm tới cái chết chứ? Buổi tối cô không nói năng gì, cô sẽ không làm chuyện đại dột chứ?

Bạch Bạc Sĩ không ngủ được, vài tiếng sau, anh lên đi xem tình hình cô thế nào, thấy cô đang ngủ ngon giấc, mới yên lòng quay về phòng.

Chỉ hy vọng cô đừng quá đau buồn, cái gã đó thật đáng ghét, thay lòng đổi dạ thì thôi, lại còn vác mặt đi nói lung tung với đám phóng viên, quá đê tiện!

Bạch Bạc Sĩ cảm giận bất bình thay cho Gia Lệ, hoàn toàn không hay biết sự quan tâm tối nay dành cho Gia Lệ đã vượt xa tình bạn thông thường.

*** Bạch Bạc Sĩ mất cả một buổi tối suy nghĩ xem, ngày mai nên làm gì để an ủi Xa Gia Lệ? Anh không biết làm thế nào cho phải, nghĩ tới việc đổi mặt cô, anh thấy rất khó xử, anh không biết nên dùng nét mặt gì đối diện với cô, anh sợ mình sẽ nói sai điều gì đó.

Anh phiền muộn cả một buổi tối, kết quả —— hoàn toàn dư thừa!

Sáng sớm, Bạch Bạc Sĩ ngồi ở trên ghế sofa khuôn mặt tối sầm lại, nghe thấy giọng nói oang oang gầm thét của Gia Lệ trong không khí —— “Là 32B, 32B, 32B!” Cô gọi điện thoại tới tòa soạn đăng quyển tạp chí kia để kháng nghị. “Không phải là 32A——” Gia Lệ phẫn uất đập thủng tờ tạp chí kia. “Còn nữa, nói cái gì mà ngay cả trứng ốp lết cũng không biết cách làm? Đùa sao! Ngay cả cháo Quảng Đông tôi còn biết nấu, muốn viết cũng phải điều tra rõ chứ, đồ khùng!” Gia Lệ ngắt búp điện thoại, thở hổn hển ngồi phịch xuống. “Tức chết tôi ~~ rõ ràng là cỡ B, tôi đâu có nhỏ như vậy ——” nhanh chóng vứt tờ tạp chí xuống đất, nhảy chồm lên giẫm cho nát bươm.

Wow ~~ thật bạo lực! Nhìn cô nổi cơn thịnh nộ, Bạch Bạc Sĩ rất biết ý giữ im lặng. Hey ~~ cô rất có tinh thần nha! Khiến anh tối hôm qua còn lo lắng như vậy.

Gia Lệ giẫm quyển tạp chí xong, vẫn chưa nguôi giận, lại lôi nó lên. “A ——” xé nát nó! Đã quá, cô ngồi xuống.

“Hết giận rồi?”

“Khốn kiếp! Cao Tuấn Thái chết giẫm đừng để tôi tóm được, dám nói tôi ngay cả trứng ốp lết cũng không biết chiên.” Cô đột nhiên trừng mắt nhìn Bạch Bạc Sĩ.

“Gì vậy?” Cảm giác không ổn.

“Có muốn ăn bữa sáng không?” Ánh mắt cô phút chốc rực sáng.

“Há?” Bạc Sĩ lúng túng. “Cô đói sao? Tôi làm cho cô ăn.”

“Không!” Cô đột ngột đứng lên, vỗ vỗ bả vai anh. “Tôi sẽ làm trứng ốp lết cho anh ăn,” giống như nóng lòng muốn chứng minh điều gì đó, cô hào hứng bưng bưng nói. “Tôi sẽ đi nấu ngay bây giờ, có muốn uống cà phê không? Tôi pha giúp anh.” Chết tiệt, cô mà không biết chiên trứng ốp lết ư, chẳng có gì khó hết.

“Cà phê nhà tôi là nấu, chứ không phải pha. Tôi... Ý tôi muốn nói, tự mình làm là được.” Bạch Bạc Sĩ toát mồ hôi lạnh, cô chỉ muốn chứng minh cô biết chiên trứng à? Có cần thiết phải vậy không?

“Không, cứ để tôi.” Trứng ốp lết – đun cà phê, không thành vấn đề.

“Thực ra, tôi không đói bụng.”

“Chờ tôi làm xong lúc đó anh liền đói bụng.”

“Nói thật, bữa sáng chỉ cần một ly cà phê là đủ rồi.”

“Không được, bữa sáng phải ăn no. Anh chờ chút, tôi sẽ đi làm ngay bây giờ, anh muốn ăn mấy phần chín? Muốn ăn kiểu lòng đỏ trứng chưa chín và có thể chảy ra ngoài? Hay là muốn chín hẳn? Hay là muốn ăn lòng đào? Anh nói đi.” Cô nóng lòng thể hiện.

Sắc mặt Bạch Bạc Sĩ tối sầm. “Ách... Tùy.”

“Tùy cái gì?” Gia Lệ trừng mắt nhìn anh, nheo mắt. “Lẽ nào... Anh cũng cho rằng tôi không biết nấu?”

Nhìn vẻ mặt cố chấp của cô, Bạch Bạc Sĩ đành phải nói: “Vậy... Vậy thì chọn kiểu lòng đào đi!”

“Không thành vấn đề, lập tức có ngay!” Cô xoay người bước vào phòng bếp.

Nhìn chằm chằm bóng dáng cô, phì ~~ Bạch Bạc Sĩ bật cười.

Anh lắc đầu, cô thật cố chấp! Gọi điện thoại mắng chửi người ta viết sai cỡ ngực cô, please ~~ đây cũng không phải là trọng điểm; còn tưởng rằng cô sẽ vì Cao Tuấn Thái thay lòng đổi dạ mà khóc rống, tuyệt không nghĩ tới cô mắc ói là vì người ta nói cô không biết làm trứng ốp lết, please ~~ đây cũng không phải là trọng điểm sao?

Bạch Bạc Sĩ cúi đầu, nhìn tờ tạp chí bị xé nát trên mặt đất. Cô thật sự đau lòng sao? Anh cứ nghĩ, cô rất đau buồn, tối hôm qua giúp cô sấy tóc, bờ vai cô không ngừng run rẩy, khóc một hồi lâu.

Anh lại ngẩng đầu nhìn về phía phòng bếp, Bạch Bạc Sĩ nghi hoặc, trong nháy mắt, anh cảm thấy đau lòng thay cho cô, xúc động muốn bảo vệ cô. Thật lạ, rõ ràng chẳng quen cô, lại liên tiếp để cô tới ở trong nhà tận hai lần.

Vốn ban đầu rất ghét cô, bây giờ —— nhưng bây giờ lại cảm thấy cô thật đáng yêu. Azzzz, anh điên mất rồi!

“Tôi không biết nấu cái gì? Khốn kiếp, khinh thường người quá đó.” Trong phòng bếp, Xa Gia Lệ xắn tay áo buộc tạp dề lên, cầm lấy cái xẻng, mở bếp gas ra.

“Trứng ốp lết có gì khó chứ? Tôi chiên!”

Một tiếng sau —— nồi đen sì, mười quả trứng hồng, Bạch Bạc Sĩ không ăn được món trứng ốp lết. Phóng viên không nói ngoa, Xa Gia Lệ đích thực ngay cả trứng cũng không biết chiên.

“Ách...” Bạch Bạc Sĩ khoanh hai tay trước ngực, nhìn chiếc xoong nhập khẩu từ Italy, trứng thì rất rẻ, nhưng vì món trứng ốp lết mà chiếc nồi hơn hai ngàn đồng đã đi tong, uhm...

“Tôi không dùng quen loại nồi này.” Gia Lệ nhỏ giọng nói, nước mắt chảy về tim. Cô quả thật ngay cả một quả trứng cũng không biết cách chiên thế nào, trời ạ ~~ lòng tự tôn bị tổn thương nặng. Trứng lòng đào sao lại khó như vậy? Ô ô ~~ “Ủ.” Bạch Bạc Sĩ ngược lại quan sát cái bình nấu cà phê. “Không sao, chúng ta uống cà phê.” Cái nồi của anh a, trong lòng rỉ máu. Thôi bỏ đi, đường đường nam tử hán không nên so đo với phụ nữ.

“Được.” Gia Lệ lau tay. “Ách, cái nồi đó mua ở đâu? Hôm khác sẽ đền anh.”

“Không cần đâu, dù sao dùng cũng không tốt, bị cháy khét, nhất định là đồ kém chất lượng.” Anh cố ý nói thế, cô hiện tại thảm như vậy, nỗ lực nào gây thêm thương tổn?

Gia Lệ nghe xong rất cảm động, giúp anh rót cà phê, Bạch Bạc Sĩ nhìn cà phê, cảm giác có quạ đen bay qua đỉnh đầu anh. “... ..”

Gia Lệ cũng nhận ra, cô buồn bực nhìn chằm chằm cà phê trong ly, bên trong có rất nhiều cặn bã. “Sao lại vậy? Cà phê của anh nấu không tan?”

“Tiểu thư... Cô có biết một thứ gọi là giấy lọc không?”

“Đó là cái gì?” Cô chớp chớp mắt.

Bạch Bạc Sĩ mở ngăn kéo ra, lấy một tấm giấy lọc màu trắng.

“A ~~ thứ này tôi đã nhìn qua, các siêu thị có bán.”

Bạch Bạc Sĩ hướng về phía cô lắc lắc tờ giấy lọc sau đó mở máy cà phê ra, đặt giấy lọc lên đó, chỉ cho cô xem. “Cô thiếu mất một bước.”

Gia Lệ nhìn nhìn máy cà phê, lại cúi đầu nhìn nhìn chiếc ly, sau đó nhìn xuống cái nồi đen.

Hiện tại là 10h30 . Tâm tình Xa Gia Lệ lại trùng xuống.

Lần này ngay cả Bạch Bạc Sĩ cũng chịu không biết làm thế nào an ủi cô. Cuối cùng anh nghĩ ra một câu. “Có thể làm ra như vậy, cũng xem như rất giỏi.”

“...” Gia Lệ im lặng.

“Tôi có một người bạn rất yêu vợ, vợ cậu ta rất giống cô món gì cũng không biết nấu. Mỗi lần cha mẹ bạn tôi tới dùng cơm, cậu ấy liền chạy tới nhà hàng mua một đồng đồ ăn mang về nhà bày trong mâm, giả vờ như vợ cậu ấy nấu. Kết hôn 5 năm, cha mẹ bạn tôi vô cùng hài lòng về tài nghệ nấu nướng của con dâu, nghĩ cô ấy là người vợ đảm.”

“...” Gia Lệ vẫn im lặng.

“Vậy nên không biết nấu cơm không biết làm việc nhà cũng chẳng sao cả, nếu thực lòng yêu cô, tự anh ta sẽ nghĩ ra biện pháp xử lí.”

Gia Lệ hít thở sâu, ngẩng đầu nhìn anh. “Tôi mời anh dùng bữa sáng.”

“Được.” Anh nhúu mày. “Còn nữa, thực ra tôi không thích ăn trứng ốp lết.”

Cô bật cười. Kỳ lạ, kỳ lạ quá, nghiêng đầu quan sát Bạch Bạc Sĩ, sao lại thế này? Hôm nay nhìn anh ta rất đẹp trai.

Ánh mắt Bạch Bạc Sĩ tối sầm, bởi vì chọc cho cô cười, anh đột nhiên cảm thấy mình thật vĩ đại, có thể khiến một người mới đây còn đang ủ rũ thoáng cái trở nên vui vẻ, anh ngẩng nhìn Xa Gia Lệ, có một loại cảm giác rất khoan khoái.

“Tôi biết ở Sherwood Hotel làm bữa sáng rất ngon.” Bạch Bạc Sĩ đề nghị.

Xa Gia Lệ lườm anh. “Này, anh xem tôi là kẻ ngốc à? Ăn ở Starbucks không tệ đâu.”

Bạch Bạc Sĩ khua khua tay. “Bỏ đi bỏ đi, tôi mời cơ mà?”

“Này! Anh xem thường tôi đó à? Tôi nói mời là mời, đi.” Cô đặt ly Mark xuống, cời tạp dề ra.

Bạc Sĩ cười, cô quả là rất thẳng thắn. Ở cùng Phó Hân Lan, anh luôn phải suy đoán cảm xúc và tâm tư của Hân Lan ra sao; Bạch Bạc Sĩ cho rằng, con gái đều đa sầu đa cảm, khó mà hiểu được, thế nhưng, Xa Gia Lệ này lòng dạ ngay thẳng, có gì nói nấy, quả thực không giống các cô gái khác.

Xa Gia Lệ quăng tạp dề lên trên bàn. “Tôi chết đói rồi, đi thôi!”

“Chờ đã, dọn dẹp xong xuôi rồi hãy đi.” Bạch Bạc Sĩ bắt tay vào dọn mâm bát.

“Không phải chứ?” Cô thầm kêu khổ, xoa xoa bụng. “Tối nay tôi sẽ làm, chúng ta đi ăn trước đã!”

“Không được!” Bạch Bạc Sĩ rất coi trọng nhà cửa gọn gàng ngăn nắp, anh mở vòi nước. “Trước tiên phải rửa sạch những thứ này, trả dụng cụ về vị trí cũ, sau đó mới đi ăn.”

“Rách việc!” Gia Lệ gào. “Đi về rồi rửa thì có chết ai?” Túm lấy cánh tay anh lôi đi.

6. Chương 06

Chương 6:

Chủ nhật, Bạch Bạc Sĩ bình thường sẽ ở nhà nghe âm nhạc, mượn VCD, đến công viên tản bộ, đi đi dạo thư cục, buổi tối ở nhà yếm chút ít rượu, nhìn địa lý kênh, nhìn thăm dò kênh, nhìn đội thám hiểm lên núi, hoặc nhìn nhà động vật học làm nghiên cứu.

Ngồi ở trong xe, Bạch Bạc Sĩ buồn bực.

“Ta tại sao lại ở chỗ này? Ta làm sao có đáp ứng? Chúng ta thậm chí không quen, ta xong rồi sao phải giúp nàng?” Nhưng là hắn đã đáp ứng, hắn không biết mình là tại sao.

Bởi vì đồng tình? Bởi vì cặp kia mang theo ngây thơ ánh mắt? Bởi vì nàng giống như không giúp cô bé? Đáng chết, nàng xem tới tuyệt không không giúp, cũng là hắn tương đối giống như cái kia không giúp người, hơn nữa còn là buồn cười không giúp nam nhân.

Xe dừng ở Gia Lệ nhà lầu dưới, nhà trọ trước các ký giả còn đang chờ đợi.

Bên trong xe, Bạch Bạc Sĩ mở ra bày tay trái, cái chìa khóa tự ở trong tay hắn.

Hắn mới vừa nói như thế nào ? Hắn quả thực không thể tin được, hắn thế nhưng có...

“Nàng định làm như thế nào? Những ký giả kia còn đang sao?” Dừng cơm, hắn hỏi nàng.

Xa Gia Lệ nhún nhún vai.“Không biết, chờ một chút trở về sẽ biết.” Nàng khẩu vị rất tốt, ngay cả ăn hai khối lên tỳ bánh ngọt.

“Hồi đi? Nàng điên rồi a? Bọn họ sẽ hỏi nàng một đồng vấn đề, đem nàng ảnh chụp san đi ra ngoài, đem nàng đích quá khứ đào, đem nàng tổ tông mười tám đời cũng viết ra. Nàng đã có làm hay không cái gì chuyện xấu? Làm quá quá muội? Hồn (giang hồ) quá bang phái?”

“Ta suy nghĩ ——” Gia Lệ ngẩng lên mặt, mũi thu hút con người, ra vẻ suy nghĩ sâu xa hình dáng.“Ừ, chưa làm qua cái gì chuyện xấu, chỉ bắt quá mười tám tuổi...”

“Mười tám tuổi như thế nào?”

“Ta hít thuốc phiện.”

Bạch Bạc Sĩ a một tiếng, trong tay đĩa ăn rút xuống đất.

Gia Lệ như không có chuyện gì xảy ra nói: “Có ngày bởi vì độc nghiện phát tác vừa không có tiền mua, không thể làm gì khác hơn là chém giết tiện lợi cửa hàng. Ai biết nhân viên cửa hàng liều mạng giấy dựa, ta chỉ tốt lấy hù dọa hắn. Ai biết hắn cây đao cướp đi, ta chỉ tốt quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Kìa nhân viên cửa hàng lại cao vừa đẹp trai, nói ta nhưng yêu xinh đẹp thể nhưng bị lấy độc nghiện vừa cướp bóc, hắn cho tiếc hận, cũng hỏi ta có phải hay không gia đình có vấn đề. Ta nói ta không có, ta chỉ tâm linh trống không, khát vọng có người an ủi, thích mạo hiểm kích thích. Hắn nói là ta được không có báo cảnh sát, ta trở về hắn một câu cảm ơn. Hắn nói ta rất khả ái muốn ta làm bạn gái của hắn, hy vọng hắn yêu có thể vì tánh mạng của ta mang đến quang minh, ta nói cảm tạ chủ, linh hồn của ta rất cực nhận được cứu thực.”

Bạch Bạc Sĩ nghe xong khuôn mặt hắc tuyến con, bỗng đứng nhìn thấy nàng đẩy mắt bướng bỉnh giảo hoạt quang.

“Không hổ là làm văn tự, quả nhiên rất biết bài.” Hắc trừng nàng một cái, nàng cười ha ha. Hắc khẩu khí nghiêm túc địa huấn nàng, thuận tiện làm chết tiết đề nghị. “Nàng còn cười được? Nàng biết Cửu Tử đội nhiều đáng sợ? Nàng này trận tốt nhất khác trở về, chờ tin tức nhiệt đầu qua rồi hãy nói.”

“Đó là ta nhà, không đi trở về ở kia?”

“Ở bằng hữu nhà.”

“Ta suy nghĩ...” Nàng vừa ăn bánh ngọt vừa muốn. “Ai ~ không được, bằng hữu ta của toàn bộ kết hôn có đứa trẻ, ta nếu như đi ở không phải không có cách nào công tác, đứa trẻ sẽ đem của ta linh cảm giết sạch. Tính, Cửu Tử đội tự Cửu Tử đội, không để ý tới bọn họ, bọn họ có thể cảm ta như thế nào? Cũng không thể là Cửu Tử đội đi ra ngoài lưu lạc sao? !”

“? , cũng đúng.” Bạch Bạc Sĩ gật đầu.

“Là mị ~” Gia Lệ dùng sức bú cà phê đá.

Hắc nhìn nàng, cũng không biết sao, nhưng lại bật thốt lên. “Không bằng, tới nhà của ta ở ——” lời vừa ra khỏi miệng hắc tự hồi hận.

Gia Lệ phút chốc ngẩng đầu, tròn tròn mắt thấy hắc. “Cái gì?”

“Ách...” Muốn đem bật thốt lên lời của thu hồi đi, có thể nào để cho không quen nữ nhân trèo lên đường người buông? Nhưng là... Nhưng là... Bạch Bạc Sĩ ánh mắt tối sầm.

Dù sao nhà hắc rất lớn, nhiều người không thì như thế nào, tự xem như việc thiện, chưa chấp nàng mấy ngày, dù sao...

Hắc nhìn nàng, nàng cũng nhìn hắc.

Ánh nắng chiếu đến Gia Lệ khuôn mặt, cặp kia sinh động mắt to chiếm lấy Bạch Bạc Sĩ ánh mắt. Đột nhiên, Bạch Bạc Sĩ cảm giác trong lòng nhiệt, mặt cũng nhiệt; hắc hô hấp cứng lại, nhìn nàng xinh đẹp khuôn mặt, hắc cảm giác mình nhất định là điên rồi, hắc thế nhưng nói: “Không bằng... Nàng tới nhà của ta ở... Ách, ta là nói, nhà ta mượn nàng ở, dù sao nhà ta gian phòng rất nhiều, ta là nói... Địa phương: chỗ lớn, nhiều nàng một cũng không sao cả... Không, ta là ý nói, nàng nếu là không ngại, thật ra thì nhà ta có thể tạm thời để cho nàng ở, ta không có đứa trẻ...”

“Ngừng!” Hấn đang nói cái gì a? Gia Lệ nhắm thẳng vào trọng tâm. “Người là nói ta nhưng lấy ở nhờ nhà người?”

“... Đúng vậy.” Mẹ kiếp, làm sao bỗng nhiên ngay cả nói cũng nói không rõ ràng? Shit!

“Thật? !” Nàng ánh mắt sáng lên, tiểu tay vươn vào miệng túi lấy ra cái chìa khóa. “Vậy người giúp ta về nhà cầm đồ, thật tốt quá, cảm ơn.” Nhà hấn núi mình thủy tú vừa an tĩnh, viết bản thảo địa phương tốt. Nếu là chính bản thân hấn đề nghị, nàng nữa căng thẳng tự quá đối trá.

Điên rồi, hấn nhất định là điên rồi. Đối với nàng tốt như vậy làm chi? Vừa không phải là của nàng người nào!

Nhìn Gia Lệ cảm kích ánh mắt, chói lọi cười khuôn mặt, Bạch Bạc Sĩ rất không an vừa tốt thấp thỏm, nhưng là rất kỳ diệu, hấn thích như vậy nhìn nàng, nghe nàng nói chuyện, cùng nàng ăn điểm tâm. Ừ ~ hấn nghĩ mình nhất định quá tịch mịch.

Cho nên, cứ như vậy, Bạch Bạc Sĩ đi tới nhà nàng lầu dưới, còn đeo một con cực lớn hành lý cái hòm. Tại sao cần cực lớn hành lý cái hòm? Nghĩ tới đây Bạch Bạc Sĩ tự khuôn mặt hắc tuyến con.

“Máy tính, y phục, quần, còn có phòng tắm bên trên bảo dưỡng phẩm, còn có...” Xa Gia Lệ nói một tràng, còn đặc biệt khai báo. “Đừng quên đó, còn có ta trên bàn một ít bồn lục Phỉ Thúy.”

Ai ~ Bạch Bạc Sĩ hít sâu một cái. Bắt hành lý cái hòm xuống xe, chen chúc quá ký giả bày, mở cửa.

“Tiên sinh, tiên sinh? Người biết...”

“Người ở nơi này sao?”

Các ký giả hỏi tới, hấn nghiêm mặt, giữ vững im miệng không nói. Mở ra nhà trọ đại môn, có một nam ký giả cố gắng xông tới.

“Tránh ra!” Bạch Bạc Sĩ người cao ngựa lớn, vung tay lên, chân vừa đỡ, đem ký giả đẩy đi ra.

Bạch Bạc Sĩ đóng sầm cửa, đem các ký giả cách trở bên ngoài. Hấn lên lầu, dùng cái chìa khóa mở ra nhà nàng đại môn, liếc thấy bên trong tình hình, Bạch Bạc Sĩ ngây ngẩn cả người.

Đột nhiên, hấn vì mình kia nóc xa hoa đại biệt thự tương lai lo lắng.

Nhà hấn trống trải chỉnh tề, nhà nàng xốc xếch chật chội. Rất nhiều sách, rất nhiều mở sức, đủ mọi màu sắc, thất thải rực rỡ, thấy vậy hấn hoa mắt hỗn loạn. Nữ nhân này thường thức thật sự là...

Bạch Bạc Sĩ? Hành lý cái hòm vào nhà, hấn dùng chân đá văng ra trên mặt đất hoành hành tạt chí, mở một đường máu. Hấn được vệt ra trên bàn loạn gấp đôi sách mới có thể tìm được nàng bút ký máy tính. Này ngu ngốc, kia có người ở trên máy tính bỏ vào thứ kia ?

Bạch Bạc Sĩ khom người nhổ ra máy tính đầu cắm, phát hiện nàng Đại tiểu thư giấy điện nữ thành một đoàn. Ngu ngốc, nàng có hay không an toàn khái niệm? Hấn mắng, cũng xài túc túc một giờ, giúp nàng đem đèn a điện thoại a máy thu thanh a giấy điện toàn bộ một lần nữa sửa sang lại quá.

Bạch Bạc Sĩ đem nàng máy tính bỏ vào máy tính bao, lúc này hấn liếc thấy CD chiếc, hấn cũng rút ra khẩu khí, thiếu chút nữa nổi điên.

CD ném loạn, toàn bộ không có xếp loại, trung tiếng Anh hỗn loạn cùng nhau, lại có người như vậy trà độc CD?

“Thật là không có cứu ngu ngốc!”

Cho nên hấn lão huynh vừa xài nửa giờ đem nàng CD một lần nữa sửa sang lại quá, quốc ngữ tiếng Anh chiếu bóng băng gốc, ABCD theo như thứ tự lập.

“Hô ~~” nhìn bày đặt chỉnh tề CD tủ, Bạch Bạc Sĩ hít sâu một cái, hài lòng gật đầu. Ủ, lúc này mới ra cái gì.

Mở ra hành lý cái hòm, Bạch Bạc Sĩ xoay người mở ra tủ quần áo, đông! Một giày hộp té K trung trán của hấn.

“Shit!” Bạch Bạc Sĩ nhìn chăm chăm xa tiểu thư tủ quần áo, ánh mắt thiếu chút nữa mờ mẫn rụng.

Nhờ cậy! Người này rốt cuộc có hay không thường thức? Nàng đến cùng phải hay không nữ nhân a?

Áo sơ mi thể nhưng dùng gãy, T tuất nhưng dùng treo ngược, quần tùy tiện loạn đeo, mùa hè mùa đông y phục toàn bộ mở ở chung một chỗ.

Bạch Bạc Sĩ vén tay áo lên, đem y phục của nàng toàn bộ ném ra, từng kiện một lần nữa trở về vị trí cũ. Áo sơ mi nên có áo sơ mi bộ dạng, quần nên dùng treo ngược quần địa phương võ giắt, bông vải áo không thể dùng đeo muốn dùng gãy...

Hừ ~~ một giờ bay đi!

Đứng ở tủ quần áo trước, áo sơ mi âu phục quần thật chỉnh tề phân loại treo. Hắn đem một xóc xếch không chịu nổi tủ quần áo sửa sang lại được chỉnh tề, Bạch Bạc Sĩ quả thực cảm động đến muốn rơi xuống nước mắt, như vậy gian khổ nhiệm vụ thế nhưng để cho hắn hoàn thành.

Bạch Bạc Sĩ lựa ra mấy bộ thường phục bỏ vào hành lý cái hòm, sau đó đi tìm nàng muốn sách, khi hắn nhìn thấy dựa vào tường kia tòa cự đại tủ sách, Bạch Bạc Sĩ nhất thời huyết áp bão táp, sát na đang lúc đầu vầng mắt hoa. Thiên tài, vị tiểu thư này thật là thiên tài...

Hắn khóe mắt co quắp, tần lâm hồng mắt.

Hắn thống hận nhất cái loại này sẽ đem sách điên đảo để người, mà nàng Đại tiểu thư trong giá sách tốt vài cuốn sách điên đảo để coi như xong, không có phân loại coi như xong, còn trước sau trái phải chính diện mặt trái trên dưới điên đảo, có trang sách còn tổn hại, giờ phút này nếu là nàng ở, hắn có không chút do dự bắt nàng đi gặp trở ngại.

Nàng làm sao có thể như vậy trà độc sách? !

Thiếu nàng hay là làm văn tự, đây quả thực không thể tha thứ! Bạch Bạc Sĩ lập tức động thủ đem sách của nàng một lần nữa sửa sang lại quá, nghệ thuật sách tra cứu tập, văn học sách tra cứu tập, cổ văn loại, văn xuôi loại, Bạch Bạc Sĩ một lần nữa bố trí thứ tự, ngay cả đầy đất tạp chí cũng không buông tha.

Hừ —— 3h bay đi!

“Ừ!” Bạch Bạc Sĩ đầu đầy mồ hôi, đứng ở trước tủ sách, hắn gạt đầu, rất bội phục mình hiệu quả. Xoay người ——Shit! Sắc trời hoàng hôn, mau buổi tối . Hắn vội vàng địa đem Gia Lệ đồ người muốn bỏ vào hành lý cái hòm, chưa nhớ ôm lấy bồn hoa rời đi.

khánh! Trong tay bồn hoa rớt xuống đất. Đông! Hành lý cái hòm cũng rơi xuống mặt đất. Trước biệt thự, về nhà Bạch Bạc Sĩ thiếu chút nữa bệnh tim phát.

“Xa Gia Lệ ——” nàng... Nàng nhất định là hắn Bạch Bạc Sĩ ma thi, nhất định là tối để cho hắn tiêu nghiệp chướng.

“Nàng... Nàng đang làm sao?” Hắn thật yếu ớt, hắn nhớ quá chết đó.

Gục ở lầu hai trên mái hiên Xa Gia Lệ, nghe thấy thanh âm quay mặt lại, tiếp theo tiểu tâm dục dục địa giờ tay phải lên.

Yết! Bạch Bạc Sĩ bị làm cho sợ đến rút lui một bước, nhìn thấy trong tay nàng có một vật nhỏ, kia vật nhỏ đang khê ngoạ nguậy.

“Mèo, nhà người trên mái hiên có con mèo.” Nhỏ đến chỉ có tay nàng chường lớn. “A ~ của ta bồn hoa? !” Nàng phát hiện trên mặt đất té phá hủy lực Phỉ Thúy. “Người giết chết của ta bồn hoa?”

“Nàng, nàng mau xuống đây.” Bạch Bạc Sĩ cho. Tức chết!

“Đó.” Nàng túm chặt con mèo nhỏ tính toán nhảy xuống, phía dưới lầu hai sân thượng, dĩ nhiên, nếu là không có nhảy đúng, nàng có thể trực tiếp đi tiên sơn trình diện.

“đợi một chút, khác ——” Bạch Bạc Sĩ vội vàng vọt vào trong nhà đem cái thang.

Ở Bạch Bạc Sĩ hỗ trợ, an toàn chạm đất Gia Lệ cùng hắn giải thích. “Ta vẫn nghe được meo meo thanh âm, tìm vừa tìm, mới phát hiện là từ nhà người trên mái hiên vọng lại, nhất định là con mèo cái không có điều gian, thật đáng thương. Người nhìn nó ánh mắt cũng còn không mở ra được, nó thật nhỏ a ~” nó khàn khàn địa tiếp tục meo meo.

Bạch Bạc Sĩ vai trái đang kẹp điện thoại, bận rộn lật điện thoại sổ ghi chép tìm bác sỹ thú y bằng hữu, khóe mắt dư quang miếu thấy Gia Lệ tính toán đem mèo thả vào trên ghế sa lon, vội vàng lên tiếng ngăn lại. “Uy! Khác để ghế sa lon.” Gia Lệ ngược lại muốn thả tới trên bàn, hắn cấp cho: “Uy, nơi đó có khi muốn ăn cơm! Gia Lệ xoay người bắt ôm gối, Bạch Bạc Sĩ mở to mắt.” Nàng ——” không còn kịp rồi, nàng đã xem mèo để tới ôm gối thượng.

Oanh! Bạch Bạc Sĩ trực giác vạn tiền xuyên tâm. “Nàng, nàng lại đem nó để...” Nghĩ đến vi khuẩn, mèo sắt, bọt chó... Trời ạ! Vội vàng gọi điện thoại.

“Uy, núi lớn? Ta nhặt được một con mèo, ừ, ánh mắt còn không có mở ra.” Xa Gia Lệ gục trên mặt đất nghiên cứu con mèo nhỏ, Bạch Bạc Sĩ thì nghiên cứu Xa Gia Lệ, sáu bá nàng Đại tiểu thư vừa đã làm gì chuyện xấu. “Ta bây giờ lập tức đi qua.”

Không cách nào nhìn được trong nhà sủng vật hoành hành, Bạch Bạc Sĩ lập tức mang mèo đi bằng hữu mở đích động vật bệnh viện.

Chu Đại Sơn động vật bệnh viện —— “Nó còn quá nhỏ, hai giờ muốn uy một lần. Hơn nữa muốn dùng loại này đặc biệt cho con mèo nhỏ yết đặc thù mèo nãi.” Bác sỹ thú y Chu Đại Sơn như thế nói, cũng lấy ra một lon mèo sữa bột.

“Để lại người nơi này đi!” Bạch Bạc Sĩ nói. “Người là bác sỹ thú y, nó để nơi này tốt.” Ngàn vạn không thể đem nó mang về nhà, nuôi sủng vật thật là phiền phức.

Gia Lệ cầm lấy mèo vò nghiên cứu, nghe bọn họ nói chuyện.

“Không được! Bạc Sĩ, người nhìn cái này ——” núi lớn chỉ chỉ trên tường bảng thông báo. “Phía trên dán cái gì?”

Bạch Bạc Sĩ nhìn, trả lời: “Chinh nhân khả sự.”

“Là, chúng ta tay không đủ, người nói, ta còn có thể hai giờ uy một lần con mèo nhỏ sao?”

“Ừ, có đạo lý.” Gia Lệ gật đầu, nàng ôm chặt con mèo nhỏ. Nhóc đáng thương, nàng yêu thương địa vuốt con mèo nhỏ.

“Người không chịu chứa chấp nó?” Bạch Bạc Sĩ cau mày: “Không thể nào, người muốn cho nó lưu lạc đầu đường sao?”

“Người nuôi a!” Núi lớn nói.

“Nó nhỏ như vậy, ta sẽ không nuôi.” Bạch Bạc Sĩ cự tuyệt.

Gia Lệ ôm con mèo nhỏ đứng ở bên họ trung gian, nhìn bên họ người một lời ta một câu.

Núi lớn đề nghị: “Ta nhưng lấy dạy người nuôi a!”

Bạch Bạc Sĩ oán trách: “Ta chán sủng vật, chúng nó có loạn đại tiện dơ hoàn cảnh, nó trên người chúng có bọ chó.”

“Ta mới vừa đã kiểm tra, nó trên người không có bọ chó.”

“Mèo có nắm, bắt loạn đồ, ta không thể nuôi. Nhà ta cũng không nuôi sủng vật, này nguyên tắc của ta.”

“Ta nuôi.” Gia Lệ nói, nhất thời hai người nhìn lại nàng.

Bạch Bạc Sĩ khoe mắt co quắp gân xanh hiện lên: “Đại tiểu thư, nàng bây giờ sống nhờ nhà ai?”

“Nhà người.”

“Dạ.” Bạch Bạc Sĩ bảo nàng: “Cho nên nàng nuôi còn không phải là tương đương ta nuôi!”

Phốc ~~ núi lớn cười, chưa từng thấy Bạch Bạc Sĩ rống nữ nhân đó ~~ “Nhà người lớn như vậy, nuôi một con mèo thì như thế nào?” Gia Lệ oán giận.

“Không phải là có thể hay không như thế nào, phiền toái, rất phiền toái, muốn dọn dẹp đại tiện, muốn đánh dụi phòng chàm, còn muốn tùy thời lo lắng nó loạn căn đồ, phiền phiền phiền!” Quang nghĩ tựa nhưc đầu.

“Nó còn nhỏ như vậy cũng chưa có mụ mụ, làm sao người máu lạnh như vậy? Nhiều nuôi một con mèo vừa không cần mạng của người, nhà người lớn như vậy, có con mèo meo meo gọi không tẻ a ~”

“Ta máu lạnh? Ta nếu như máu lạnh sẽ thu lưu nàng sao?” Nói chuyện muốn bằng lương tâm.

“Là, nói thật hay.” Gia Lệ ôm chặt con mèo nhỏ, cùng hấn giang lên.“Đúng vậy a, ta có thể nào được voi đòi tiên, ta khởi nhưng vong ân phụ nghĩa, dứt khoát cầu thuộc về cầu đường đường về, không miễn cưỡng người Bạch đại bác sĩ, mèo ta mang về nhà, kim hang ổ bạc hang ổ không bằng của ta ổ chó, ta nuôi mèo nuôi chó nuôi hùng chăn heo đều không cần nhìn người sắc mặt, được sao, được sao, được, , sao?” Ta! Ăn nhờ ở đậu quả nhiên không có tôn nghiêm.

Núi lớn thấy vậy sanh mục kết thiệt, wow ~ nữ nhân này mắg lên người đến thật lưu loát!

Shit! Bạch Bạc Sĩ nhìn chăm chăm nàng, giận đến nghĩ vắn gãy nàng tiểu cổ.

Mặc kệ hấn, Gia Lệ quay đầu hỏi núi lớn.“Mèo sữa bột bao nhiêu tiền?” Vô tình Bạch Bạc Sĩ, hừ! Cái kia căn phòng lớn, thể nhưng cho không dưới một cái nhỏ mèo.

“Ách... Không cần, đưa nàng tốt lắm.” Núi lớn đành chỉ cười, dò xét lão hữu một cái, hấn khí đến sắc mặt hiện thanh, thật sợ muốn trúng gió . Ha ha!

Núi lớn mỉm cười, đối với Gia Lệ xin lỗi nói: “Ý không tốt, nếu không phải phòng khám bệnh bận rộn, ta sẽ thu lưu nó.”

“Không sao, ta hiểu. Muốn làm sao chiều cổ nó?”

“Ta cho nàng một chi mèo dùng bình sữa, nàng sau này trở về tù...” Núi lớn tốt thân thiết địa làm mẫu cho Gia Lệ nhìn.

Gia Lệ kiên nhẫn nghe, hai người bọn họ cười nói, Bạch Bạc Sĩ thấy thế bộ ngực tốt buồn bực. Núi lớn bắt đầu cùng Gia Lệ hàn huyên lên sủng vật một chút chuyện lý thú, nàng nghe vẫn cười. Bạch Bạc Sĩ ngực quá chua, nghe thấy núi lớn bắt đầu ước hẹn Gia Lệ —— “Nàng ngày mai có rãnh không? Ban đêm ta muốn đi nước ngọt chữa bệnh từ thiện, có muốn hay không cùng đi?”

“Là sao? Người còn chữa bệnh từ thiện a, người tâm địa thật tốt ~” Gia Lệ vẻ mặt cảm động địa nhìn núi lớn, nhưng làm không có Bạch Bạc Sĩ người này tồn tại dường như, ngay cả đám mắt cũng lười được phần thưởng hấn.

Bạch Bạc Sĩ tìm đau thắt!

Đủ rồi! Hắn đối với núi lớn cho.“Người không phải là bề bộn nhiều việc, còn đi chữa bệnh từ thiện?” Không khỏi hỏa lớn, bắt được Gia Lệ đã.“Nuôi tự nuôi, đi thôi!”

Gia Lệ bị hắn kéo chạy.“Người đừng kéo ta a, người làm chi định nhanh như vậy, ta đồ không có cầm nữa, chờ một chút —— người buông tay, người buông tay nữa!”

có câu gọi quân bài hiệu ứng, hết thấy hỗn loạn đều bởi vì kia con thứ nhất bài dựng lên.

Bạch Bạc Sĩ trong lòng trôi máu, Xa Gia Lệ chính là con thứ nhất bài, đây hết thấy hỗn loạn phiền não mâu thuẫn cùng với đáy lòng không khỏi phiền não, đều bởi vì nàng Đại tiểu thư dựng lên.

Nàng giống như khí trời tốt đột nhiên tới một trận mưa rào, đảo loạn cuộc sống của hắn, đánh vỡ nguyên tắc của hắn. Hắn có chút sợ có chút tức giận, nhưng là... Phiền toái kết thúc không có? Ừ, trong ngắn hạn hắn và nữ nhân này tựa hồ không dứt. Bạch Bạc Sĩ nghĩ, nếu như vậy phiền, tự khỏi phải để ý nàng, chỉ cần đừng nữa để ý nữ nhân này, cuộc sống khẳng định là có thể thanh tĩnh, đáy lòng tự thoải mái, hắn cũng sẽ không mâu thuẫn phiền não cùng không giải thích được địa phiền não.

Nhưng là, thật muốn chặt đứt cùng nàng dính dấp sao? Thật muốn muốn nàng cút được rất xa, từ đó không tiếp tục liên quan sao? Hắn nghĩ sao?

Hắn... Mẹ kiếp, hắn không muốn. Hắn nhất định là dưới chân cổ, muốn không phải là cái gì ma, nếu không như thế nào lại Nhâm nàng như vậy trà độc hắn. Trời ạ ~~ thật là nghiệp chướng!

Bị đặt ở trên bàn ôm gối dẫm, con mèo nhỏ hôi hôi thân thể co rúc, hai đại nhân an vị ở trên ghế sa lon nhìn nó, một người được rất xa, hai tay ôm ngực vẻ mặt nghiêm khắc; một nằm trong tay bình sữa, ánh mắt vô cùng từ bi, rất có mẫu tính quang huy.

Nàng cười mị mị nhìn con mèo nhỏ.“Chúng ta nên cho nó lấy tên.”

“Ngô.” Bạch Bạc Sĩ không nóng trung địa đáp một tiếng. Hắn còn vui lấp tại từ ta chán ghét trung, nghĩ không ra mình đến tột cùng tại sao? Xế chiều lại còn ngu xuẩn địa vì nàng sỉ nhục không ít cu li, hắn bây giờ thật mệt mỏi quá đó ~~ trừ luy còn có một loại rất suy yếu cảm giác. Còn có, hắn cảm giác mình rất uất ức, đây mới là nhất dạy hắn như đưa đám, hắn nam tử khí khái liệt? Hắn quyết đoán liệt? Toàn bộ tiêu tán mất được giọt nước không dư thừa, nôn đã chết.

“Ta suy nghĩ, ừ... Gọi Cầu Cầu?”

“Nó rất gầy, cầu cái gì cầu?” Bạch Bạc Sĩ tức giận nói.

“Kia...” Nàng thật tình nghĩ, đột nhiên ánh mắt sáng lên. “Gọi Mỹ Mỹ?”

“Nó là công.” Mỹ cái rắm!

“Kia... Cường trắng cường trắng?”

“Gọi vàng bạc châu báu bình thường cũng rất nghèo, gọi mỹ lệ bình thường cũng rất xấu, gọi cường trắng...”

“Được kêu là Tiểu Bạch.”

“Nó hôi.”

Đông! Xa Gia Lệ dùng sức đặt xuống sữa bình, quay mặt sang trừng hấn. “Người nhất định phải đập phá là được rồi, nếu không người lấy, người muốn không nghĩ ra được, ta gọi nó tiểu bác sĩ.”

“Nàng ——” hấn khóe mắt co quắp nghĩ học máu.

Nàng cười u ám. “Không nghĩ ra được? Tốt.” Gia Lệ nghiêng thân hướng về phía con mèo nhỏ ngọt hưng phần địa cho: “Tiểu bác sĩ ~ tiểu bác sĩ ~ tiểu bác sĩ ngoan đó, tiểu bác sĩ...”

Bạch Bạc Sĩ khuôn mặt hắc tuyến con, bắt người ôm gối K nàng.

“A!” Nàng ôm lấy đầu, nghiêng mặt qua đến xem hấn tức giận bộ dáng, phốc ~ nhin cười không được. “Người nghĩ ra được không có a?”

Bạch Bạc Sĩ nhìn con mèo nhỏ, thật tình suy nghĩ năm phút đồng hồ. “Đã bảo meo meo.”

Gia Lệ nghe, không nhin được than thở. “Wow ~ người rất có chế, toan tính, a!”

“...” Hấn nghĩ bóp chết nàng.

Hai giờ đến, Gia Lệ tụt định vị. Tay trái ôm mèo, tay phải cầm bình sữa.

“Sách sách sách, uống nãi nãi ~ đó ~” nàng đem núm vú cao su nhích tới gần con mèo nhỏ miệng, con mèo nhỏ bỏ qua một bên đầu đi.

“Như thế nào?” Bạch Bạc Sĩ dựa đi tới. “Uống sao?”

“Kỳ quái?” Gia Lệ vừa thử một lần. “Con mèo nhỏ, mau yết nãi nãi đó ~~” nàng đem núm vú cao su nhích tới gần nó miệng, nó còn là dừng tục chải tóc đi. “Làm sao không yết? Chuyện gì xảy ra? Nó không yết, làm sao bây giờ?”

“Ta tới!” Bạch Bạc Sĩ đem mèo ôm qua, hắn suy nghĩ một chút, tay phải đưa về phía Gia Lệ. “Bình sữa!” Dễ dàng lệ đưa cho hắn, hắn lung lay bình sữa, để sát vào con mèo nhỏ miệng. “, uống...”

Uống nãi nãi ? Gia Lệ trừng ở hắn, a! Từ lớn lên nghiêm khắc Bạch Bạc Sĩ trong miệng phun ra này hai chữ, làm cho nàng thoáng chốc có loại hỗn loạn cảm giác, rất muốn cười.

Nàng xem Bạch Bạc Sĩ dùng núm vú cao su ở con mèo nhỏ khoe miệng mài tẹt, con mèo nhỏ hay là bỏ qua một bên đầu.

Gia Lệ nóng nảy. “Không được a, nó không uống, làm sao bây giờ? Núi lớn nói nếu là nó không chịu bú sữa mẹ, sẽ chết rụng!”

Bạch Bạc Sĩ cau mày, hắn đem bình sữa? Đứng lên quan sát, nặn ra một chút sữa, đem thấm ướt núm vú cao su để sát vào con mèo nhỏ trong mũi để cho nó nghe một cái, sau đó nhích tới gần nó cái miệng nhỏ nhắn. Con mèo nhỏ giật mình, bỗng nhiên há mồm mút ở, chân trước níu lấy Bạch Bạc Sĩ bàn tay, ra sức địa bú, thỉnh thoảng phát ra sách sách tiếng vang.

Gia Lệ kêu to. “Nó yết , nó yết a! yes!”

Bạch Bạc Sĩ cười, một cổ mãnh liệt cảm giác thỏa mãn bỗng dưng bao phủ hắn trái tim. Nhìn vật nhỏ bú bộ dáng, kia nhỏ nhỏ lòng bàn chân nắm tay của hắn, hắn rất cảm động, tim của hắn trong nháy mắt hòa. “Nó đói bụng lắm.” Hắn nói, khoe miệng không nhịn được đắc ý giơ lên. Hay là hắn lợi hại, lập tức làm xong, quả thực sùng bái lên mình.

Gia Lệ thấu thân tới đây, ánh mắt mở thật to, dán bả vai hắn, hưng phấn nói: “Nó yết rất nhiều, nó nghĩ đến người nó nương nương, ha ha ha!” Nàng thật là cao hứng. “Thật đáng yêu, thật là đáng yêu, người nhìn nó thỏa mãn bộ dáng, vừa ngủ vừa yết, người nhìn nó nhỏ nhỏ đầu lưỡi... Wow ~~ thật đáng yêu! Màu hồng phần...”

Nghe nàng hưng phấn kêu la, Bạch Bạc Sĩ quay đầu nhìn nàng, một trận tim đập nhanh, nàng thật đáng yêu a ~~ phát sáng phát sáng ánh mắt, hồng hồng gương mặt... Cứ như vậy nhìn nàng vui mừng bộ dáng, hắn đáy lòng tốt ấm áp.

Hắn luôn luôn chán sung vật, thi đậu nha sĩ giấy phép sau, mỗi ngày đều giúp người giải quyết nha bệnh, đều không có tựa như thời khắc này ụy con mèo nhỏ bú sữa mẹ như vậy thỏa mãn.

Thì ra là nuôi chỉ sủng vật cũng đỉnh không tệ sao! Bạch Bạc Sĩ cúi đầu nhìn con mèo nhỏ, đột nhiên thật tình, hần nói: “Chúng ta phải làm bảng ghi chép nó vài điểm yết nãi, như vậy mới có thể nhắc nhở chúng ta uy nó.” Bạch Bạc Sĩ dùng liền nhau hai “Chúng ta”, lại không ý thức được mình đã đem Gia Lệ làm người mình.

“Dạ.” Gia Lệ tán thành.

“Nhưng là ta buổi tối buồn ngủ.”

“Ta là con cú, ta chịu trách nhiệm.”

“Ta cảm thấy được hần là cho nó tìm thùng giấy làm hang ổ, như vậy mới đủ giữ cho ấm.”

“Dạ.” Gia Lệ gật đầu, hay là hần nghĩ đến chu đáo.

Bạch Bạc Sĩ nhìn con mèo nhỏ, lại nghĩ tới một chuyện. “Chờ nó lớn một chút, mang nó đi đánh dự phòng châm, còn muốn cắm vào Chip. Đúng rồi, dứt khoát chuẩn bị hồ sơ giúp nó làm ghi lại, ngày mai ta lấy mấy chữ cameras phách nó trưởng thành ghi lại.”

“Ừ!” Gia Lệ cười, trộm dò xét hần, nàng thật thích Bạch Bạc Sĩ bộ dạng này nhận chân bộ dáng, một uy mèo bú sữa mẹ, kế hoạch như thế nào nuôi mèo nam nhân, tương lai nhất định là tốt ba ba, Gia Lệ nụ cười tiem sâu, nàng cảm giác thật ấm áp đó, nàng thích khí này không khí.

Con mèo nhỏ đã no rồi, Bạch Bạc Sĩ đem nó nhẹ nhàng thả lại ôm gối thượng. Hần sủng ái địa nhìn mèo, sau đó, giống như là nhận thấy được ánh mắt của nàng, hần quay mặt lại.

Gia Lệ bình tĩnh nhìn hần, ánh mắt tinh chói lợi lóe lên, hần cũng kinh ngạc nhìn lại nàng, đáy lòng thấp thỏm.

“Cái kia bỏ rơi nữ nhân của ngươi thật là dần dần.” Gia Lệ tự đáy lòng nói. Hần là tốt như vậy nam nhân, cái kia Phó Hân Lan ngu ngốc.

Bạch Bạc Sĩ nghe đại thụ cảm động, hần màu sắc tối sầm, nhìn Xa Gia Lệ, cũng thật lòng một câu. “Cái kia vứt bỏ nàng nam nhân cũng là ngu ngốc.” Nàng khả ái vừa thiện lương, cái kia cao Tuấn Thái sao bỏ được thương tổn nàng?

Bọn họ ánh mắt giao nhau, nàng hơi thở rối loạn, hần lồng ngực nóng lên. Có như vậy trong nháy mắt, nàng cơ hồ cho là bọn họ muốn hôn hít, nàng có thể cảm nhận được cái loại này mập mờ không khí.

Bạch Bạc Sĩ ánh mắt lóe lên, hai tay nắm tay vừa buông ra, hần di mở tầm mắt.

“Ta muốn đi ngủ , nàng đâu?” Hấn nói.

“Ta muốn đuổi bản thảo.” Nàng mở ra máy tính, vừa sờ sờ con mèo nhỏ.“Người đi ngủ đi, ta sẽ uy nó.” Nàng cầm lấy trên bàn đồng hồ báo thức.“Hai giờ một lần.” Vừa điều đồng hồ báo thức, vừa cố gắng thở bình thường rồi loạn tim đập.

“Nàng có thể ngủ phòng khách.”

“Không sao, ghế sa lon rất lớn, ta muốn viết bản thảo, mệt mỗi ngủ như vậy cũng tốt.”

“Đó.” Bạch Bạc Sĩ đứng dậy rời đi.

Gia Lệ thở gấp thở ra một hơi, ngó chừng máy tính màn ảnh, đầu nhưng suy nghĩ lung tung. Mới vừa hấn muốn hôn nàng, nàng cảm thấy... Giả sử hấn thật làm, nàng có ngăn cản sao?

Gia Lệ liếm liếm thần làm. Không, nàng sẽ không ngăn cản, nàng thậm chí còn có một chút mà thất vọng hấn không có làm như vậy. Gia Lệ sờ ở mặt, đáng chết! Thật nóng.

Xa Gia Lệ a Xa Gia Lệ, nàng lắc đầu bật cười. Vừa mới bị nam nhân quăng, nhanh như vậy tự lại muốn yêu thương sao? Chớ ngu .

Bạch Bạc Sĩ nằm ở trên giường, nghe thấy Gia Lệ gõ bàn phím thanh âm. Mới vừa, hấn thiếu chút nữa hôn nàng!

Hấn thế nhưng nên chết chính là có cổ vọng động, muốn đem nàng áp đảo ở trên ghế sa lon hung hăng hôn...

Trời ạ ~~ Bạch Bạc Sĩ rất ảo não, hấn vẫn kiểm chế bản thân thậm chí nghiêm, không nghĩ tới mình cùng bình thường nam nhân giống nhau, thật dễ dàng vọng động. Này vọng động hấn là cùng yêu không liên quan, cùng nàng nữ nhân có liên quan sao? Hấn trấn an mình địa nghĩ. Vốn không thể nào là bởi vì yêu Xa Gia Lệ sao... Yêu? ! Bạch Bạc Sĩ đáy lòng chấn động, không, không thể nào! Nàng không phải là hấn muốn hình.

Hấn may mắn mình không có làm như vậy, hấn hỏi mình —— người a người, chẳng lẽ có thể đã quên Hân Lan?

Cũng không biết làm sao như vậy, gần đây đầu lão hiện lên Xa Gia Lệ mặt...

Bạch Bạc Sĩ phiền não địa dùng chăn bông che kín đầu, ngăn cản mình đừng nữa hồ nghĩ tiếp, nhai thật lâu, rốt cục dần dần địa ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Bạch Bạc Sĩ đeo caravat, mặc vào tây trang áo khoác, cầm lên cặp công văn, tinh thần chấn hưng muốn đi làm. Cùng đi tích giống nhau, hắn mặc chỉnh tề, không chê vào đâu được, vừa nhìn chính là làm việc nghiêm cẩn, đáng giá phó thác nam nhân tốt.

Hắn ra khỏi phòng —— yết! Bạch Bạc Sĩ tốt rung động, ngu ngơ vài giây. Hắn từ chưa có xem một nữ nhân tướng ngũ như thế “Kinh thể hãi tục” .

Chỉ thấy trên ghế sa lon, Xa Gia Lệ hình chữ đại ngưỡng ngủ, một con chân giắt ghế sa lon dọc theo, một ... khác chỉ thì cong ở trên ghế sa lon, tay phải ôm ôm gối, tóc tai bù xù, ngủ được không để ý hình tượng. Kinh khủng nhất chính là, trên người nàng áo ngủ đai lưng nổi lông, mà kia chỉ giắt ghế sa lon bên chân, dầy nàng lỏa lồ ra hơn phân nửa đoạn da.

Wow liệt! Bạch Bạc Sĩ thân thể căng thẳng, một cổ nhiệt lưu hướng ột hướng.

Quả thực làm cho người tội phạm! Thật sự quá chướng tai gai mắt . Bạch Bạc Sĩ tiến lên, nhặt lên bị nàng đá đến sàn nhà cái chăn tử, giúp nàng đắp kín.

Nhìn thấy máy tính trên màn ảnh nàng đánh tốt bản thảo, hắn nhấn chứa đựng khóa, thay nàng tắt máy tính. Sau đó hắn ngó nhìn con mèo nhỏ tình huống, vừa xem một chút đồng hồ báo thức, phát hiện nàng đem đồng hồ báo thức điều tới bảy giờ. Ủ, nhìn đáng dấp nàng thật mỗi hai giờ ụy một lần, Bạch Bạc Sĩ liếc nàng một cái, nhìn thấy nàng hai mắt ở dưới ánh, nàng khẳng định luy thăm .

Ánh mặt trời ánh thượng mặt nàng bàng, nàng mặt nhăn nhú, Bạch Bạc Sĩ thể thiếp địa lôi kéo rèm cửa sổ, đem dành trước cái chìa khóa thả vào trên bàn, sau đó mang giày rời đi.

Bỗng nhiên cửa vừa mở ra, Bạch Bạc Sĩ đi tới, viết một tờ giấy lưu ở trên bàn, ôm lấy giả bộ con mèo nhỏ thùng giấy. Tiện tay tắt đồng hồ báo thức, nhìn Gia Lệ một cái, suy nghĩ một chút, đưa tay xoa bóp đầu của nàng.

“Dừng cái...” Nàng vung tay lên, lại tiếp tục ngủ.

Hắn cười. Đứng ở trước sofa, nhìn nàng, Trầm tư trong chốc lát, khóe môi khẽ nhếch địa ôm lấy thùng giấy rời đi.

7. Chương 07

Chương 7:

Phòng khách nhà xuất bản Lam Kinh.

Trên bàn để quyển tạp chí lá cải viết về Xa Gia Lệ, phóng viên phỏng vấn Tiết Tổ Dĩnh.

“Xa tiểu thư gần đây thế nào? Cô ấy bị Cao Tuấn Thái bỏ rơi, tâm tình rất tệ phải không? Có hay không chuyện đòi tự sát? Xa tiểu thư đối với chuyện này có thái độ gì không? Bọn họ trước đây sống chung thì phải? Nghe nói Cao Tuấn Thái qua lại với cô ấy những 5 năm ...”

“Há? Gì cơ?” Tiết Tổ Dĩnh nghiêng người. “Hắn ta bỏ rơi Xa Gia Lệ? Ha ha ha...” Tiết Tổ Dĩnh chột ngựa đầu cười to.

“Ách?” Phóng viên không hiểu.

“Thật nực cười.”

“Nói thế là sao?” Phóng viên ghi chép.

“Thực ra thì...” Tiết Tổ Dĩnh uống một ngụm trà, thờ ơ nói. “Là Xa tiểu thư vứt bỏ Cao Tuấn Thái.”

“Há?” Phóng viên kinh ngạc. “Nhưng lúc Cao tiên sinh chấp nhận phỏng vấn, có nói là vì La Tân Nạp mới...”

“Chờ đã ——” Tổ Dĩnh trách móc. “Tôi nghĩ rằng, cô nhất định không hiểu về Xa tiểu thư rồi?”

“Nói vậy là sao?”

“Chắc chắn chắc, cô không biết cô ấy mê người thế nào đâu, một đồng bạn bè tôi mê tít cô ấy. Đến lượt Cao Tuấn Thái vứt bỏ cô ấy ư? Đùa chắc!”

“Thật sao? Nhưng điều kiện của Xa tiểu thư...”

“Chờ chút.” Tổ Dĩnh ấn phím gọi điện thoại nội bộ. “Sài tiên sinh vẫn còn ở đó chứ? Nhờ anh tới đây một lát được không?” Tổ Dĩnh mỉm cười với phóng viên. “Sài Trọng Sâm cô nghe qua chưa?”

“Là vị tác gia đã giành được hai giải thưởng văn học quốc gia liên tiếp, Sài tiên sinh?”

“Tất nhiên.”

Cửa bị đẩy ra, một chàng trai cao gầy tiến vào. Anh mặc bộ âu phục màu đen, mái tóc dài, đường nét hài hòa, đôi mắt hẹp dài, ánh mắt lạnh như băng, toàn thân tỏa ra một loại khí chất thần bí ma mị.

“Trọng Sâm.” Tổ Dĩnh vẫy tay với anh, anh ngồi xuống. Tổ Dĩnh nói với phóng viên: “Cô trực tiếp hỏi anh ấy đi, anh ấy cũng biết Xa Gia Lệ.”

“Sài tiên sinh biết Xa Gia Lệ tiểu thư?”

“Đúng.” Anh tựa vào ghế sofa, bắt chéo hai chân, vẻ mặt ngạo mạn. “Tôi biết.”

Phóng viên hỏi: “Thế thì, việc Cao Tuấn Thái đá Xa Gia Lệ...”

“Hừ.” Anh cười khẩy. “Hắn ta có tư cách gì mà đá Xa Gia Lệ?”

Phóng viên bối rối. “Nghĩa là sao?”

Sài Trọng Sâm vươn người lại gần, thấp giọng nói: “Tôi theo đuổi Xa tiểu thư ba năm, cô ấy là người phụ nữ quyến rũ nhất tôi từng gặp, muốn hẹn hò với cô ấy còn phải xem vận số thế nào, Cao Tuấn Thái là cái thá gì, mà đòi đá cô ấy? Có mà hắn không theo đuổi được nên mới tìm đường lùi đó chứ?”

“Xa tiểu thư mê người như vậy ư?” Quái lạ.

Sài tiên sinh hạ thấp giọng, nói với vẻ rất thần bí: “Trên thực tế, cá nhân tôi cảm thấy La Tân Nạp không bằng một phần mười Gia Lệ, Xa tiểu thư có một nét duyên dáng tiềm ẩn đặc biệt, tôi chưa bao giờ say mê

một cô gái nào tới thế, đáng tiếc, biết bao người theo đuổi cô ấy như vậy, nhưng chẳng có ai nắm giữ được cô ấy, aizzz...” Gương mặt anh u buồn, thở dài.

Tiết Tổ Đình bỗng thấy hơi quá đà. Hì hì, cô sắp bật cười tới nơi rồi.

Phóng viên liên tục kinh ngạc, sau khi ghi chép xong, đứng dậy rời đi.

“Cảm ơn nha, Trọng Sâm!” Tiết Tổ Đình cười híp mắt. Tác giả kiêm người bạn thân của mình bị tạp chí lá cải bình phẩm tệ hại, cô cực kỳ tức giận, đành phải lật ngược tình thế.

Sài Trọng Sâm nhàn nhã thoải mái tựa vào trên ghế sofa, nghiêng đầu nhìn cô. “Tối mai bảy giờ, quán Mẩu Đan.” Anh hoàn toàn chẳng quen biết Xa Gia Lệ, giúp Tổ Đình chỉ vì muốn hẹn hò với cô.

Tiết Tổ Đình cười. “Được, ăn cơm. Một bữa cơm đơn thuần.” Cô chớp chớp mắt. “Anh diễn xuất thật tuyệt.”

Ánh mắt Sài Trọng Sâm mệt mỏi, ngược nhìn Tổ Đình. “Ngoại trừ ăn cơm ra, em còn muốn gì nữa? Anh sẵn sàng phục vụ.”

Tổ Đình cầm quyển tạp chí đánh anh, anh không né tránh, bật cười.

“Đĩnh, vì em, sự trong sạch của anh đã bị hủy, danh dự của anh cũng bị tổn hại, em phải chịu trách nhiệm với anh.”

Tiết Tổ Đình mỉm cười, thu dọn đồng giấy tờ trên bàn, đứng dậy. “Tôi đi công tác.”

Anh kéo tay cô, cô đành phải quay đầu lại. Trông thấy ánh mắt anh u buồn rồi nghe thấy: “Anh yêu em.”

“Tôi không yêu anh.” Không ngờ cô cười đáp hờ hững.

“Vậy em yêu ai?”

Cô nhìn anh, nhẹ nhàng nói: “Tôi chẳng yêu ai cả.”

Đôi mắt anh ngời sáng. “Tốt.”

“Tốt?”

“Anh vẫn còn cơ hội.”

“Lãng phí thời gian.”

“Thời gian là để lãng phí mà.”

Tổ Đình khẽ cười lắc đầu rời đi. Sài Trọng Sâm ngẩn nhìn bóng dáng mảnh mai kia, khóe miệng khẽ nhếch lên. Anh vừa mới nói dối phóng viên, người anh vất vả theo đuổi không phải Xa Gia Lệ, mà là Tổ Đình.

*** Trong phòng khám của Bạch Bạch Sĩ, các nữ trợ lý vây xung quanh thùng carton ở phía sau quầy, nhỏ to thì thầm.

“Thật đáng yêu nha!”

“Bồ xem bàn chân nó nhỏ chưa này ~~ “

“Không ngờ bác sĩ Bạch tốt như vậy, bình thường thoạt nhìn thấy hung dữ, vậy mà còn nhận nuôi dưỡng mèo lưu lạc.”

“Đúng vậy, buổi sáng mình thấy đích thân anh ấy ôm con uống sữa, cảm động thật!”

Mọi người nhất trí gật đầu, thảo luận sôi nổi.

“Bác sĩ Bạch nuôi mèo phải chẳng bởi vì Phó tiểu thư đi rồi nên rất cô đơn?”

“Ừ, có lẽ thế.”

Bác sĩ Bạch đáng thương! Mọi người thở dài.

Các nữ trợ lý tranh nhau ẹo con uống sữa, nhìn qua phòng khám bệnh, Bạch Bạc Sĩ đang giúp một bé trai bị bẩm trám răng. Cậu bé này bình thường hay giãy dụa khóc lóc ầm ĩ, hôm nay lại đặc biệt ngoan ngoãn.

“Chú bác sĩ ơi, cháu rất ngoan phải không?”

“Phải.” Bạch Bạc Sĩ khử trùng dụng cụ nha khoa.

“VẬY CHÚ HỨA, ĐỢI LÁT NỮA CHO CHÁU NHÌN MÈO CON NHA!”

Phụ huynh cậu bé ở bên cạnh cười ha hả, Bạch Bạc Sĩ nhíu mày nói: “Được.” A ~ thu hoạch ngoài ý liệu. Anh ngẩng đầu ngó nhìn thời gian, uhm, đã chiều rồi, hẳn là cô ấy tỉnh rồi? Gần nhà anh chỉ có một cửa hàng bách hóa, cô chắc sẽ không nấu cơm, không biết đã ăn gì chưa? Anh nổi lên lo lắng, chợt cảm thấy hoang đường.

Please! ~ cô ấy đã lớn thế rồi, phải biết chăm sóc bản thân chứ, anh lo lắng làm quái gì?

Năm phút sau, Bạch Bạc Sĩ vẫn đánh điện thoại về nhà. Anh muốn biết tình hình cô thế nào, muốn được nghe giọng nói của cô, anh tự nói với mình, làm vậy chẳng qua chỉ dựa trên lập trường tình bạn quan tâm nhau đôi chút mà thôi. Song, thực ra là tò mò người đó đang làm gì, anh thực sự muốn biết cô sẽ bày ra tình huống gì.

“Cô đang làm gì thế?” Điện thoại được kết nối, anh liền hỏi ngay.

Bên kia truyền đến giọng nói mơ mơ màng màng của cô. “Ồ... Mèo con ổn chứ? Có uống sữa không?”

“Mèo con rất tốt. Cô đang làm gì thế?”

Cô khiếm nhã ngáp một cái, Bạch Bạc Sĩ nghe thấy liền cau mày.

Cô chậm rì rì mới nói: “Tôi đương định pha cà phê, nhưng anh không có cà phê hòa tan à, có mỗi hạt cà phê.”

Bạch Bạc Sĩ khinh khỉnh đáp. “Uống loại đã xay mới tốt, lúc trước cô đem bột cà phê của tôi xay phung phí.” Hạt cà phê mà xay nhuyễn là hảo hạng đó, lại bị cô cầm đi ngâm nước nấu, rõ là người khờ khạo với việc nhà.

“Ồ, vậy dùng gì để xay?”

“Dùng máy xay.”

“Ồ, cái máy đó ở đâu?”

“Ở phòng bếp, cái máy có tay cầm ý.”

“Ý anh có phải là cái vật thô ráp ở giữa phòng không?”

Anh cố nén kích động. “Không phải, đó là máy nghiền bột. Cô nhìn lên trên cạnh đó... Thấy chưa?” Anh chỉ đạo cô. Quên mất việc mình đang làm việc, quên mất người bệnh đang chờ, quên mất những lời mình nói mắc cười cỡ nào, quên mất thân phận nha sĩ chuyên nghiệp, lại ngồi đây thảo luận xay cà phê thế nào.

Ngồi trên ghế khám bệnh, là ông lão bị dọa cho bán sống bán chết lúc Gia Lệ xông tới lần trước, thật tệ, lần này ông ngây ngốc ngồi chờ bác sĩ nói chuyện điện thoại, hình như bác sĩ có ý định trò chuyện hồi lâu.

Các trợ lý giả bộ bận rộn đi đi lại lại ở phía sau Bạch Bạc Sĩ, nghe lén Bạch Bạc Sĩ nói chuyện, càng nghe càng kinh ngạc, bác sĩ Bạch cứ là lạ sao đó ~ “... Không phải như vậy!” Bạch Bạc Sĩ lúc sau đã mất kiên nhẫn, tức giận rồi. “Không phải, tôi đã nói với cô rồi, trước khi bỏ vào máy cà phê phải ước lượng thật chuẩn đã.”

Gia Lệ bị anh làm cho hoang mang. “Bao nhiêu thìa như thế, biết chọn cái nào? Sao phiền phức quá vậy, dùng mắt ước chừng cũng được mà.”

“Không được, nếu không thì cô lấy cốc chia độ đi, tôi nói bao lần với cô rồi.”

“Rườm rà!” Cô cũng mệt mỏi. “Anh không có cà phê hòa tan sao? Tôi chỉ cần uống một ly cà phê nho nhỏ thôi, làm gì mà phải phí sức như vậy chứ? Nào là xay hạt, tiếp đó còn phải dùng cốc chia độ, rồi khởi động máy, rồi dùng giấy lọc, và ngồi đợi!”

Sắc mặt Bạch Bạc Sĩ đen sì, chỉ muốn bóp chết cô.

Gia Lệ tuyên bố bỏ cuộc. “Tôi không cần nữa, quá phiền hà, một chuyện cón con như vậy sao phải phức tạp hóa lên thế? Tôi đi mua cà phê hòa tan.”

Là ai đã khiến chuyện trở nên phức tạp? Khốn kiếp, có mỗi việc pha cà phê mà thôi, khó tới vậy sao?

“Hòa tan? Lạ hèn, uống được á?” Bạch Bạc Sĩ gào lên.

“Tất nhiên, tôi uống 5 năm rồi, vẫn sống sờ sờ đây, chưa chết.”

Anh muốn bóp chết cô, cô thật có bản lĩnh khiến anh giận tới nỗi gằm thét.

Anh day day huyết thái dương, nghiến răng nói: “Tốt thôi, bỏ qua không thảo luận nữa, quan điểm chúng ta bất đồng, cô thích uống mấy thứ cặn bã đó thì cứ việc.” Nói thêm nữa anh sẽ hộc máu mắt.

“Ha ha ha ~” Gia Lệ cười. “Anh lại nổi giận à? Anh đang ở phòng khám sao?”

Đúng vậy! Bạch Bạc Sĩ sững sốt, ngắc đầu, lúc này mới cảnh giác mọi người đang nghe lén anh nói chuyện điện thoại.

“Khụ khụ!” Gương mặt anh nghiêm nghị, nỗ lực cứu vãn hình tượng chuyên nghiệp sắp bị hủy hoại. “Không nói nữa, nhớ phải ăn cơm, xung quanh đây không có hiệu ăn, cô phải đi một đoạn đường ngắn, nếu không thì cho đồ ăn trong tủ lạnh vào lò vi sóng.”

“Tôi vừa mới dùng rồi.”

“Ồ.” Anh gật gật đầu. “Có ăn là tốt rồi.”

“Nhưng chưa chín, rốt cuộc phải để trong bao lâu? Bên trên không ghi... Hay trước tiên phải già đông đã?”

“Xa, Gia, Lệ!” Bạch Bạc Sĩ lập tức lại quên mất mình đang ở phòng khám bệnh, anh quát: “Bình thường cô hay ăn gì? Ngay cả lò vi sóng cũng không biết sao?”

“Ăn bánh mì này, mì ăn liền này, bánh quy này, bánh mì nướng này, nhiều lắm nhiều lắm, anh còn muốn nghe tôi kể tiếp không? Đúng rồi, tại sao bánh mì nướng nhà anh lại để trong ngăn đá tủ lạnh? Cũng thế ăn sao nổi? Bánh mì nướng phải già đông anh không biết sao?” Cô lên mặt dạy anh.

Bạch Bạc Sĩ nổi gân xanh lên. “Bởi vì... Đông lạnh sẽ ngăn việc nước không bốc hơi, mới giữ được độ tươi ngon...” Thượng đế ơi, anh chẳng qua chỉ muốn hỏi cô ăn cơm chưa, kết quả tốn mất bao thời gian, oa oa! Anh cúi đầu xem đồng hồ đeo tay, quyết định lập tức cúp máy, nhưng truyền đến giọng nói biếng nhác của cô — “Anh ăn bữa trưa chưa? Vừa mới xem tin tức, chập tối sẽ có mưa giông sấm chớp, ở phòng khám có ô không?”

Bạch Bạc Sĩ ngạc nhiên. “Ách... Có, có ô.”

“Anh phải làm đến mấy giờ thế?”

“Mười giờ tối.”

“Há? Muộn thế ư? Thật tội nghiệp. Gần đây hay nghe nói có kẻ xấu chuyên môn cướp giật phòng khám, anh phải cẩn thận, nếu phát hiện có người đội mũ bảo hiểm, đeo khẩu trang xông tới, lập tức báo cảnh sát.”

“Phòng khám của tôi có bảo vệ.” Cô đang lo lắng cho anh sao? Phó Hân Lan rất ít khi quan tâm tới những chuyện như thế này, Bạch Bạc Sĩ có chút không quen. “Thế nhé, tôi phải làm việc rồi.” Trò chuyện quá lâu. Hầu hết toàn nói về việc nhà, haizzz.

“Ừ.” Cô nói.

“...” Bạch Bạc Sĩ chờ cô cúp máy, nhưng không thấy cô có động tĩnh gì, anh đành phải mở lời trước. “Bye!”

“Bye~~” cô cũng chờ anh cúp máy.

“...” Bạch Bạc Sĩ lại đợi vài giây. “Này, cô cúp máy đi?”

“Anh không dập máy trước à!” Cô tức giận, cạch một tiếng!

Bạc Sĩ cười, cô thật thú vị.

Khuôn mặt các trợ lý tối sầm, bác sĩ Bạch lạ thật đó, anh ta đang nói chuyện điện thoại với ai? Nội dung chẳng có gì hết.

Ông lão kia ngủ gà ngủ gật, bác sĩ trò chuyện lâu quá, ông thiếp đi lúc nào không hay.

Bạch Bạc Sĩ gác điện thoại xuống, ngẩng đầu. Há! Kinh hãi khi thấy mọi người cứ nhìn anh với vẻ kỳ lạ, anh lúng túng, giải thích qua quýt. “Uhm, xin lỗi, vừa có một cuộc điện thoại vô cùng quan trọng.”

Vô cùng quan trọng? Các trợ lý lác mắt nhìn nhau. Không giống nha

~~Mới qua có vài ngày, Bạch Bạc Sĩ sắp không nhận ra bản thân mình là ai.

Anh không thể tin được mình có thể chịu được vô số tật xấu của Xa Gia Lệ, hơn nữa bất tri bất giác, còn... trở thành đồng lõa. Nhà anh rất rộng, hiện giờ có thêm Xa Gia Lệ, còn chứa cả một con mèo. Anh rất nhanh đã phát hiện ra, Xa Gia Lệ này là điển hình ấu người khờ khạo với việc nhà, thật không ngoài dự liệu, anh sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng đáng xấu hổ hơn chính là —— cô rất lười.

Xung quanh nhà anh chẳng có hiệu ăn nào, cô đại tiểu thư này có lẽ do lười ngại đi đường xa, nên sẽ không ăn uống gì, không ăn uống gì? Vậy... Cô ta muốn làm thần tiên sao?

Mỗi khi đêm khuya Bạch Bạc Sĩ về nhà, cô đói bụng tới mức toàn thân uể oải, mềm nhũn oặt người ra trên ghế sofa. Gia Lệ từng thử nhờ Bạch Bạc Sĩ, tiện đường về nhà thì mua giúp cô bánh quy bánh mì mì ăn liền, lại bị anh than vãn ~~ một tiếng, nhần tâm cự tuyệt. Anh nói những thứ đó không có chất dinh dưỡng, khuyên cô chạy bộ thêm vài bước đi ăn chút đồ ấm nóng, tản bộ có lợi cho tinh thần khỏe mạnh, ăn đồ tươi sống sẽ giúp thân thể khỏe mạnh, kết quả —— đại tiểu thư dứt khoát không ăn, wow ~~ hoàn toàn bỏ ngoài tai!

Mới tới hai ngày, Xa Gia Lệ đã sụt mất 2kg. Từ đó suy ra, cô sẽ chết ở nhà anh, hóa thành một xác ướp...

Vừa liên tưởng tới đó, khuôn mặt Bạch Bạc Sĩ đen sạm, hối hận vì đã chứa chấp cô, trong đầu thoáng nghĩ đến câu “Nhân thiện bị nhân khi [Người lương thiện thường bị ức hiếp]“! Từ ngày thứ ba trở đi, Bạch Bạc Sĩ bắt đầu nghỉ khám bệnh sớm hơn thường lệ vào lúc bốn giờ rưỡi chiều, đánh xe về nhà.

Anh dùng hết tốc lực làm ba món mặn một món canh, sau đó cùng ăn cơm với cô đại tiểu thư, dùng xong bữa tối anh lại quay về phòng khám bệnh. Anh không ngại nấu cơm làm đồ ăn, dù sao anh cũng có thể ăn, thể nhưng, Bạch Bạc Sĩ cảm thấy cần thiết phải uốn nắn thói xấu của cô, truyền thụ cho cô khái niệm về sức khỏe.

Vì thế, trong thời khắc chí mạng, anh quên mất cô thuộc dạng người đoảng việc nhà bậc nhất, thế mà còn thốt ra cái ý nghĩ viển vông với cô: “Cô còn ăn uống như vậy sẽ bị suy dinh dưỡng, cô nên học nấu vài món đơn giản, chỉ bằng cuối tuần này tôi dạy cô, thực ra nấu ăn đơn giản lắm, ít nhiều cô cũng nên học một chút chứ?” Nếu không sau này đến lúc cô trở về nhà, không có anh nấu cơm, cô sẽ ra sao? Lại muốn ăn uống qua loa ư?

“Đúng, tôi cũng cảm thấy nên học nấu đôi chút.” Xa Gia Lệ rất cảm động, luôn để người ta cười nhạo vì không biết làm việc nhà lần không biết nấu ăn, cũng thật là phiền toái.

Cho nên —— cuối tuần, lúc hoàng hôn, Bạch Bạc Sĩ trở thành “Thầy giáo Bạch Bồi Mai” (*), đeo chiếc tạp dề màu xanh sẫm lên người, đích thân giảng dạy.

“Dưa chuột, tôm khô...”

“Đây, có ngay ~~” Xa Gia Lệ đứng bên cạnh mò mẫm linh tinh, cô cầm trái “Dưa chuột” trong góc xó xỉnh lên đưa cho anh.

“Tiểu... Tiểu thư...” Gương mặt lại tối sầm lần nữa. “Đây là khổ qua.”

“Ồ, nhìn lắm.” Gia Lệ thu lại khố qua, khom người nhặt lấy dưa chuột, bỗng nhiên hô to một tiếng ——
“Hừ! Mau sử dụng côn nhị khúc, hừ hừ đỡ nè!” Cô quăng dưa chuột cho Bạch Bạc Sĩ.

Bùm! Dưa chuột rớt xuống đất, lăn hai vòng.

“...” Một hồi trầm lặng.

Về mặt Bạch Bạc Sĩ nghiêm nghị, nhìn cô, hỏi: “Tại sao lại quăng nó?” Muốn hầu quyền à? Khóe mắt anh giật giật.

“Ai nha ~” Gia Lệ ảo não, nhặt dưa chuột lên đưa cho Bạch Bạc Sĩ. “Cứ nghĩ anh đỡ được, thật không ăn ý. Tôi vừa mới hát ca khúc Hot nhất hiện nay đó, “Côn nhị khúc” của Châu Kiệt Luân, anh nghe qua chưa? Anh phải theo kịp thời đại chứ ~” cô rên tiếp “Mau sử dụng côn nhị khúc, hừ hừ đỡ nè! Mau sử dụng dao làm bếp thật lớn, hừ hừ đỡ nè!” vừa giúp chuẩn bị dụng cụ cắt gọt.

Bạch Bạc Sĩ nhìn quả dưa chuột móp méo kia, cố gắng kiềm chế nổi nóng. Anh lườm cô, cô đang bận bịu rửa cái thớt gỗ, giặt khăn lau, chuẩn bị nồi niêu bát đũa, vóc người cô nhỏ bé, đi tới đi lui cứ hát ngâm nga, Bạch Bạc Sĩ nghĩ, kiếp trước cô nhất định là con khỉ.

Anh trừng mắt với cô, lạnh lùng nói: “Cô nghiêm túc chút đi, tuy chỉ là nấu ăn, cũng cần nghiêm chỉnh. Làm bất cứ chuyện gì cũng phải chuyên tâm, ngay cả việc học cũng vậy, không thể cứ hi hi ha ha, thái độ của cô là sao hả?” Thầy giáo Bạch giảng giải.

“Dạ!” Gia Lệ đứng nghiêm, cúi mình vái chào anh, ngay sau đó thực hiện động tác “Xin mời”. “Đồ nghề đã chuẩn bị xong, mời ngài bắt đầu, học trò sẽ học hành nghiêm chỉnh, ba năm sau nhớ giúp tôi ghi danh Phó Bồi Mai đấy (*).” Haizzz, nghiêm túc như vậy nè!

(*) Phó Bồi Mai là đầu bếp nổi tiếng người Đài Loan, Gia Lệ cố ý nhại tên Bạch Bạc Sĩ thành Bạch Bồi Mai
Anh chẳng hơi đâu muốn tán dóc với cô. Bạch Bạc Sĩ cầm quả dưa chuột, lấy dao làm bếp.

“Bây giờ tôi hướng dẫn cô xào dưa chuột, cô nhìn các bước trình tự nhé.” Trước tiên anh gọt vỏ, sau đó bổ đôi, nạo hết ruột. “Có người sẽ để cả ruột xào, nhưng tôi quen bỏ đi.” Anh gom ruột và vỏ dưa chuột lại, bỏ vào bồn chứa thức ăn thừa, đưa cho Gia Lệ. “Những thứ này không cần, vứt đi.”

“Dạ.” Gia Lệ nhanh nhẹn đón lấy, mở cửa sổ ra, ném ra ngoài, bụp!

“Cô, cô làm gì đó?” Bạch Bạc Sĩ kinh hãi, trừng mắt nhìn cánh cửa sổ kia.

“Chẳng phải kêu tôi vứt đi sao?”

Anh bỗng gầm lên với cô: “Cô, mắt cô mù hả? Thùng rác ở ngay bên cạnh, sao lại ném ra ngoài cửa sổ?”

“Anh nhìn bên ngoài đi.” Gia Lệ nhón chân nhào người tới trước cửa sổ vẫy tay với anh. “Lại đây nhìn.” Bạch Bạc Sĩ đi tới, cô chỉ vào phía dưới rồi hỏi anh. “Thấy chưa?”

“Rồi, thấy cô vứt bừa vứt bãi.” Mẹ nó, anh phát hỏa. Cô coi phía ngoài nhà anh là cái hố rác sao? Thuận tiện như vậy sao?

Gia Lệ chỉ xuống dưới giải thích. “Anh nhìn nè, bên ngoài chính là vườn hoa nhà anh, song chẳng có lấy một cây hoa nào nở cả, phía trên đều khô khốc, còn nứt nẻ nữa, không có phân bón đó!”

“Cho nên cô mới quăng rác thải, xuống, đó?” Anh nghiêng răng hỏi.

Cô ngẩng mặt lên nghiêm trang trả lời. “Không phải rác thải, đồ ăn thừa có chứa phân bón hữu cơ, anh là bác sĩ, khỏi cần để tôi giải thích với anh phân bón hữu cơ là gì chứ?”

Phịch! Bạch Bạc Sĩ cố sức đóng cửa sổ, quay đầu nói với cô: “Tôi đương nhiên biết, tôi còn biết ném thức ăn thừa xuống đó sẽ sinh sôi muỗi, còn biết gần đây bệnh sốt xuất huyết đang lưu hành, nếu cô để tôi phát hiện quăng đồ thừa lẫn nữa, tôi sẽ chôn cô xuống đó, tôi thấy cô mới là “Phân bón hữu cơ” tuyệt nhất!”

Á, á á! Gia Lệ lui từng bước. Thật hung ác! Bạch Bạc Sĩ trừng mắt, tay cầm dao làm bếp, cho dù cô có ba cái lá gan cũng không dám lỗ mãng.

“Được, được. Tôi biết rồi, tiếp tục đi! Thầy giáo Bạch, phải xào dừa chuột thế nào?” Mau mau nói sang chuyện khác.

Anh thở dài một tiếng, ra lệnh. “Trước tiên cô bóc tỏi đi, thái ớt thành từng miếng nhỏ, rửa sạch tôm khô.” Kiên nhẫn, nhất định phải kiên nhẫn. Bạch Bạc Sĩ tự nói với mình, mặc dù cô rất ngốc, nhưng giả sử có thể dạy dỗ cô, thành quả tất nhiên sẽ gấp bội. Có phải thế không? Phải vậy không?

5 phút trôi qua, Xa Gia Lệ thật biết điều thật nghiêm chỉnh, Bạch Bạc Sĩ rất nghiêm túc rất kiên nhẫn.

15 phút trôi qua, Xa Gia Lệ vẫn rất nghiêm túc rất chuyên tâm, Bạch Bạc Sĩ thật kinh sợ thật đau lòng.

Rốt cuộc không chịu đựng nổi, anh hỏi: “Cô đang làm gì thế?”

“Bóc vỏ tỏi, chẳng phải anh bảo tôi thế à.” Cô cầm củ tỏi, rất nghiêm túc rất cẩn thận từ từ kéo xuống từng mảnh vỏ, kéo một tầng rồi lại một tầng. “Nhiều vỏ quá... Uhm, không dễ bóc tẹo nào, ah ——”

Anh bỗng nhiên giật lấy củ tỏi, ném lên cái thớt gỗ, cầm ngang con dao, “Bang” một tiếng đập nát củ tỏi, cô sợ đến nỗi a lên một tiếng, củ tỏi bẹp dí, vỏ cũng nứt ra. Anh cầm lấy củ tỏi bẹp dí, nhanh chóng bóc vỏ, sau đó nhìn Xa Gia Lệ, nheo mắt lườm cô.

Chuyện đơn giản như vậy cũng làm tới nửa ngày? Ngay cả bóc củ tỏi cũng không biết, còn đòi xào dừa chuột? Xào khi gió!

Anh rất suy nhược, muốn đâm đầu vào tường. Không, đúng chính, rất muốn bắt cô đâm đầu vào tường. Gia Lệ bị anh lườm thế, da đầu tê cóng, mồ hôi lạnh túa ra.

Một hồi im lặng, rốt cuộc, sau khi anh hô hấp thật sâu ít nhất ba lượt, anh nói với cô: “Tôi cảm thấy... Xào thức ăn đối với cô mà nói, thật “Quá uyên thâm”.” Anh bỏ cuộc, nếu tiếp tục dạy nữa anh sẽ phát điên.

“Thật ư?” Hiếm thấy cô ham học.

Anh ra sức gặt đầu. “Phải.” Cũng giống như gỗ mục không thể chạm trổ vậy, lời các cụ nói quả không sai. Anh đuổi cô ra ngoài. “Cô xem tivi đi, để tôi nấu.”

“Không cần hỗ trợ sao?”

“Không cần!” Trả lời quyết đoán.

“Chắc chứ?” Cô do dự.

“Mau xéo đi!”

Gia Lệ tháo chạy. Uhm, một phòng bếp quả nhiên chứa được hai người phụ nữ, chờ chút, những lời này phải sửa lại, không chứa được hai người phụ nữ, càng không thể chứa một nam một nữ. Uhm, phòng bếp quả nhiên không phải nơi lý tưởng dành cho Xa Gia Lệ, cô ngoan ngoãn đi xem tivi, chơi đùa với mèo con.

Cứ như vậy Bạch Bạc Sĩ phải chịu đựng cô ngốc này.

Bọn họ khi thì âm ỉ khi thì hòa thuận, Bạch Bạc Sĩ đặt ra rất nhiều quy định, không cho phép xem tivi khi đang ăn cơm, không cho phép tranh giành điều khiển với anh, bởi vì anh mới là chủ nhân căn nhà này.

Không cho phép khi anh đang xem kênh địa lý quốc gia, hỏi anh xem cái này cái nọ có tác dụng gì, sau đó chuyển đến kênh “Thú cưng quần gia”, hoặc là “Khiêu chiến bản cùng đại tác chiến”, hoặc thỉnh thoảng quay về mở “Giải trí 100%.”

Không cho phép đòi anh xem cái cô Tiểu S thân hình gầy gò tập thể dục, không cho phép tra hỏi anh, tư thế tập theo của cô không chính xác.

Không cho phép, không cho phép! Bởi vì ... chuyện này sẽ ảnh hưởng đến tâm sinh lý khỏe mạnh của anh, bởi vì cô nhích tới nhích lui, là một người đàn ông bình thường anh sẽ muốn ôm lấy cô... Tóm lại anh quy định với cô rất nhiều thứ không cho phép, nhưng —— chủ nhật, anh lại cùng cô ngồi im re trên sofa ăn pizza, còn xem vở “Đội bóng Thiếu Lâm” của Châu Tinh Trì. Loại phim này anh luôn luôn không thêm xem, không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ xem, còn cùng cô cười nghiêng ngả.

Đây... Bạch Bạc Sĩ nghĩ, anh sẽ không buông thả bản thân quá đà chứ? Còn như vậy nữa, anh sẽ giống như Xa Gia Lệ mất thôi. 7 ngày sau, Bạch Bạc Sĩ cho rằng nên để Gia Lệ về nhà.

Trên thực tế, anh cũng chịu không nổi nữa rồi. Từ sau khi cô tới đây, anh càng ngày càng ngủ muộn, buổi tối tinh thần cô rất tốt, thường ngồi hàn huyên tán gẫu với anh, đôi khi còn ép anh chơi bài.

Dĩ nhiên, anh có thể cự tuyệt, thế nhưng, cô rất biết kích động.

Từ sau khi cô tới đây, thân thể anh chịu đủ cực hình, tâm hồn bắt đầu ô uế, tư tưởng ngày càng tà ác.

Mỗi buổi sáng nhìn thấy dáng vẻ ngủ say của cô, anh chỉ muốn đi tắm nước lạnh, anh nói bóng gió với cô rất nhiều lần về việc muốn cô ngủ trong phòng dành cho khách, nhưng cô đại tiểu thư vẫn cứ thích ở phòng khách gỗ xong mây tính, ngả đầu nằm xuống ghế sofa. Mỗi buổi tối thấy cô ăn mặc quần soóc chạy tới chạy lui, anh lại muốn đi tắm nước lạnh. Cuối cùng không riêng gì buổi sáng buổi tối, quả thực mỗi phút mỗi giây chỉ cần trông thấy cô, anh liền muốn đi tắm nước lạnh.

Còn nữa, từ sau khi cô tới đây, liên tục mấy ngày liền anh đều mơ ác mộng. Mơ thấy mình làm xằng làm bậy với Gia Lệ, còn đối với cô...

Khụ khụ! Bạch Bạc Sĩ rất sợ hãi, nếu còn như vậy nữa anh nhất thời sẽ bộc phát thú tính...

Uhm, không thể trách anh, sao có thể trách anh? Anh là một chàng trai bình thường mà.

*** Có nhà nhưng không thể về, Xa Gia Lệ lưu lạc ở chỗ bác sĩ Bạch, Tiết Tổ Dĩnh sau khi biết tin, thiếu chút nữa cười đến rụng răng. Hắc hắc, hai người đó sao lại thế này? Kì lạ nha ~ Tổ Dĩnh hẹn gặp Gia Lệ ở quán cà phê để bàn công việc, khi Gia Lệ đẩy cửa bước vào, ánh mắt Tổ Dĩnh rực sáng.

Wow! Không được rồi. Tổ Dĩnh cười, nhìn thẳng vào Xa Gia Lệ.

“Hi hi ~” Gia Lệ ngồi xuống, tươi cười với Tổ Dĩnh.

Tổ Dĩnh quan sát cô, neho mắt nhìn. “Cừ thật, mới tới nhà bác sĩ Bạch ở vài hôm đã thấy bồ mập ra đó.”

Thần sắc cũng tốt, mặt mày rạng rỡ.

“Vậy ư?” Gia Lệ gọi ly cà phê nóng, hưng phấn nói: “Hi, nhà bác sĩ Bạch thật không tệ chút nào, đẹp tuyệt. Nhà anh ta, wow ~ quả thực là thiên đường. Ghế sofa nhà anh ta cỡ chừng rộng như chiếc giường nhà mình, mình ngủ rất ngon.” Gia Lệ sắp lại gần thấp giọng nói: “Hơn nữa... Bạch Bạc Sĩ còn biết nấu nướng, tối nào anh ta cũng đích thân xuống bếp, vô cùng lợi hại. Chớp mắt thôi, lập tức biến ra ba món mặn một món canh, như thần vậy!” Cô thích thú nói, còn khoa tay múa chân.

“Thần? Ah ~” Tổ Dĩnh nhú mày. “Anh ta còn nấu nướng cho bồ ăn? Chẹp, các cậu trở thành bạn tốt rồi à? Thế này mới thần kỳ nha!”

Gia Lệ cười híp mắt. “Tổ Dĩnh, tại mình hiểu lầm anh ta. Hóa ra anh ta là người tốt, bề ngoài thoạt nhìn có vẻ hung dữ, thực ra tính tình rất hòa nhã, mình nghĩ rằng ~ nếu ai lấy được anh ta, nhất định có phúc lắm!” Gia Lệ lắc đầu ca ngợi.

“Há?” Tổ Dĩnh gật gật đầu, uhm, bàn công việc, cô lấy ra bản hợp đồng sáu tháng cuối năm.

Nhân viên phục vụ bưng cà phê nóng tới, Gia Lệ nếm thử một ngụm, cau mày.

“Sao thế?” Tổ Dĩnh hỏi. “Cà phê làm sao à?”

“Ừ.” Gia Lệ trầm tư, chăm chú nhìn ly cà phê trong tay. Thở dài nói: “Vẫn là cà phê Bạch Bạc Sĩ pha ngon hơn hẳn!”

“A ~ a ~ a ~” Tổ Dĩnh liền a lên vài tiếng, trừng mắt nhìn Gia Lệ.

“Sao vậy?” Làm gì thế?

“Có một câu thế này, từ cuộc sống cần kiệm đổi qua cuộc sống xa hoa thì rất dễ, nhưng từ lối sống giàu có mà trở lại lối sống giản dị, đạm bạc thì rất khó, nghe qua chưa?”

“Mình có biết, nhưng sao?”

“Ha ha ~” Tổ Dĩnh chớp chớp mắt. “Mình thấy, bồ ở nhà Bạch Bạc Sĩ ăn uống ngon lành thế, coi chừng sau khi bồ về nhà không quen nữa.”

Gia Lệ mất ba giây nhớ lại tình hình những ngày qua ở nhà Bạc Sĩ, lại mất một giây nhớ tới tình trạng quần bách của mình trước đây. Sau đó cô dùng hai giây để cảm khái. “Haizzz ~ có khả năng đấy.” Bạch Bạc Sĩ tuy ăn nói khó nghe, nhưng việc gì anh cũng xử lý rất tốt. Ở nhà Bạch Bạc Sĩ, cô viết bản thảo xong, liền ăn uống rồi chơi đùa với mèo con, hạnh phúc biết bao nhiêu!

“Bồ ở đó xấp xỉ hơn một tuần lễ rồi đúng không?”

“Ừ.” Gia Lệ gật đầu. Quả thực đủ rồi, nên thu xếp dọn dẹp về nhà thôi. Mấy ngày qua đã phá hư nhà anh, phá hư hoàn toàn, nếu tiếp tục ở lại nữa, uhm, rất có thể sẽ bị anh chán ghét.

Tổ Dĩnh lắc đầu, cười. “Mình còn tưởng rằng chuyện La Tân Nạp sẽ khiến bồ chán nản, xem ra mình đã lo lắng thừa rồi...” Tổ Dĩnh dừng một chút. “A! Mình thấy bồ hiện giờ vui vẻ hoạt bát, tâm tình của bồ cũng tốt lắm đó.”

Gia Lệ ngạc nhiên —— đúng vậy, nhanh như vậy cô đã phấn chấn lên rồi, hơn nữa tâm tình rất tốt a ~ Gia Lệ sờ sờ ly cà phê, có chút nghi hoặc, trong lòng có cảm giác là lạ.

“Đây là bản hợp đồng mới, bồ xem xem có vấn đề gì không.” Tổ Dĩnh nói.

“Ừ.” Gia Lệ mở hợp đồng ra, nhưng không tập trung tinh thần. Bỗng cô dường như thấu hiểu —— nếu không phải Bạch Bạc Sĩ, liệu cô có thể nhanh chóng quên đi đau buồn kia chăng?

8. Chương 08

Chương 8:

Rất cuộc, hôm nay Bạch Bạc Sĩ cũng đã ra quyết định, anh muốn làm quân tử chứ không muốn biến thành loài lang sói, không muốn lúc nào cũng nghĩ tới tắm nước lạnh, không muốn chống lại bản năng nam tính, vì thế anh nói —— “Đám paparazzi chắc là đi khỏi đó rồi.”

“Phải.” Gia Lệ cũng có chuẩn bị tâm lý, cô đi đóng gói hành lý, để mèo con vào trong va-li. “Tôi nên về nhà thôi.” Ở lại nữa thì thật trớ trêu.

Bạch Bạc Sĩ lái xe đưa cô về, lòng dạ rối bời. Anh nghĩ, rất cuộc đã được giải thoát, tổng được ôn thần này đi thật quá tuyệt, chăm sóc cô quả thực còn mệt hơn chăm trẻ con. Thế nhưng... Tại sao ngược lại nhói đau?

Anh cảm râm cô. “Sau khi cô về nhà, hãy làm việc và nghỉ ngơi điều độ, đừng nên thức đêm nữa, về lâu về dài sẽ không tốt cho cơ thể.”

Cô ừ một tiếng, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa kính, nhà Bạch Bạc Sĩ càng ngày càng nhỏ, cho đến khi khuất hẳn. Muốn về nhà, nhưng tâm trạng cô lại rất tệ. Sao vậy nhỉ, cô không muốn về nhà ư? Gia Lệ hoang mang, chẳng lẽ Tổ Dĩnh đã nói trúng rồi, ở nhà Bạch Bạc Sĩ rất sung sướng, nên giờ không muốn rời đi?

Bạch Bạc Sĩ còn nói: “Tôi để một túi bột cà phê đã xay nhuyễn ở trong hành lý của cô, máy pha cà phê rất rẻ, cô đi mua lấy một chiếc, cứ làm những thao tác giống như tôi đã hướng dẫn, rất đơn giản, đừng uống loại cà phê hòa tan có hại kia nữa.”

“Ồ.” Gia Lệ gật gù.

“Còn nữa, đừng ăn lung tung hoặc ăn đồ không tốt cho sức khỏe, hãy vào các hiệu ăn nhé, tốt hơn hẳn so với việc ăn bánh quy bánh mì hàng ngày, nếu cô ngại đi mua, có thể thương lượng với hiệu ăn quen dưới nhà, bảo bọn họ đưa tới cho, chỉ thêm chút tiền boa là được, rất đơn giản.”

“Được rồi được rồi, anh lải nhải lắm điều thế cứ y như bạn tr... tôi ——” cô ngậm miệng, mặt đỏ ửng, tự cảm thấy lờ lời.

Anh giật mình, lúng túng một hồi, hai người đều không nói năng gì.

Radio đang phát ca khúc “Kiềm chế” do Vương Phi trình bày, quan hệ của bọn họ mập mờ bết tắc.

Càng gần tới nhà cô, cảm xúc của Bạch Bạc Sĩ lại càng căng thẳng rối loạn. Sau này muốn liên lạc với cô phải làm sao? Như những người bạn tốt hẹn cô ra ngoài, không thấy rất quái dị sao? Anh không nỡ rời xa mèo con đáng yêu kia, vốn dĩ muốn giữ nó lại, nhưng Gia Lệ cũng lưu luyến, kết quả anh nhường cho cô nuôi dưỡng.

Bạch Bạc Sĩ trong lòng không yên, cho xe chạy chậm lại. Rốt cuộc anh có thể tiếp tục cuộc sống yên bình như ban đầu, thế nhưng, anh cảm thấy không thoải mái, tựa như có tảng đá lớn đè lên ngực. Chẳng lẽ anh muốn giữ cô ở lại? Không được, cô là tai họa, để cô ở lại thì rất nguy; huống chi, cô lại chẳng là gì của anh, anh đâu thể mượn cớ giữ cô ở lại?

Bạch Bạc Sĩ suy đi tính lại, trần trọc đấu tranh; nét mặt Xa Gia Lệ u buồn, vẫn im thin thít.

Cuối cùng cũng đến nơi, hai người cùng nhìn về phía dưới lầu nhà cô. Chẳng có ai cả, đám paparazzi đã đi rồi!

“Những ngày qua cảm ơn anh.” Gia Lệ nói.

Anh nhìn cô, mở miệng định nói điều gì đó, xong lại do dự.

Đáy lòng Gia Lệ bỗng nhiên nhói đau một hồi. Cô quay đầu đi, đẩy cửa xe ra rồi xuống xe. “Tạm biệt.”

“Để tôi giúp cô.” Bạch Bạc Sĩ xuống xe, giúp cô xách hành lý. Gia Lệ lấy chìa khóa ra đi mở cửa, anh xách hành lý theo sau cô, tâm trạng nặng trĩu.

Anh lén nhìn cô, cô có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh, cầm chìa khóa vào ổ, cô đỏ mặt, tim đập dồn dập.

Sao cứ nhìn tôi chằm chằm thế? Gia Lệ giả bộ không biết, thế nhưng tim đập thành thịch, động tác mở cửa trở nên vụng về.

Bạch Bạc Sĩ nhìn gương mặt cô cúi xuống, rồi nhìn những lọn tóc mềm mại buông xuống hai bên má cô, đáy lòng tràn đầy mâu thuẫn.

Để cô ở lại thì có liên quan gì? Dù sao cô cũng rất thú vị, dù sao anh đã quen đôi chút với tính tùy hứng của cô, dù sao... Cùng lắm thì anh lại kích động tới nỗi đi tắm nước lạnh, dù sao nhà anh rất rộng a, đồng người sẽ náo nhiệt hơn a, cho nên anh có thể bảo cô ở lại, nhưng phải mở lời thế nào đây? Dùng lý do gì chứ? Đối với cô như vậy chẳng phải rất kỳ quái hay sao?

Bạch Bạc Sĩ hết sức ảo não, ngộ nhỡ nói ra lại bị cô cự tuyệt, vậy anh sẽ mất mặt lắm.

Cửa mở, Gia Lệ nhìn anh, vươn tay ra. “Đưa tôi hành lý.”

“Tôi giúp cô mang lên.” Anh kiên trì.

“Xa tiểu thư à?” Có người nói chen vào.

Oh! Bọn họ ngoảnh lại, một gã đàn ông đeo kính râm cầm máy chụp ảnh, không biết đi tới bên cạnh bọn họ từ lúc nào, hần hần từ tuần san hỏi Gia Lệ.

“Cô có nhận định gì về bài nói chuyện của Sài Trọng Sâm không? Anh ta theo đuổi cô nhiều năm như vậy, cô đều không động lòng sao? Cao Tuấn Thái có thật là bị cô đá?”

Cái gì thế? Sắc mặt Bạch Bạc Sĩ u ám. “Chúng tôi không chấp nhận phỏng vấn.” Paparazzi chết tiệt!

Gia Lệ giật lấy tạp chí tuần san trong tay phóng viên, mặt trên tờ báo ghi lại cuộc nói chuyện giữa Sài tiên sinh và biên tập viên. “Shit! Tổ Đình làm trò quái gì thế?”

Phóng viên truy hỏi: “Tâm chân tình của Sài tiên sinh cô sẽ chấp nhận chứ?”

“Tôi không biết Sài tiên sinh.” Gia Lệ nói.

“Cô không biết? Vậy Sài tiên sinh theo đuổi cô là giả sao, rất nhiều người theo đuổi cô cũng là giả sao?”

“Anh ta không theo đuổi tôi, đừng nói lung tung.”

Phóng viên nghi hoặc. “Vậy vị tiên sinh này là ai?” Chuyển mục tiêu sang Bạch Bạc Sĩ. “Tiên sinh ở đâu thế? Tại sao lại xách hành lý giúp cô ấy? Hai người có quan hệ gì?” Phóng viên lấy máy ảnh xuống, định chụp Bạch Bạc Sĩ.

Gia Lệ vội hét: “Đừng chụp anh ấy!”

Không kịp nữa rồi, phóng viên đã ấn nút chụp, Bạch Bạc Sĩ cau mày, đồng thời Gia Lệ nhào tới giật lấy chiếc máy ảnh, cô gào to.

“Lấy phim chụp ra!” Cô và phóng viên giằng co, Bạch Bạc Sĩ thấy thế vội vàng kéo hai người ra.

“Đừng như vậy!” Chết tiệt, bọn họ sắp đánh nhau tới nơi rồi. “Bình tĩnh, Gia Lệ!”

Gia Lệ giữ chặt máy chụp ảnh, đồng thời phóng viên vươn bàn tay to lớn ra đẩy —— “A ~~” Gia Lệ thiếu chút nữa té ngã, Bạch Bạc Sĩ kịp thời đỡ cô, nhưng cô chẳng để ý xem mình có đứng vững hay không, vội vàng rút phim chụp máy ảnh ra.

“Á?” Phóng viên đoạt lại máy, nhìn chằm chằm vào phim chụp đã hỏng trong tay Gia Lệ, nhất thời lửa giận bộc phát. “Tôi muốn kiện cô! Gì mà Sài tiên sinh theo đuổi cô, không biết xấu hổ!”

“Mẹ kiếp!” Bạch Bạc Sĩ túm lấy phóng viên, vẻ mặt hung ác, anh cao 1m8, cơ thể cường tráng sức vóc dẻo dai, phóng viên ngay lập tức sợ hãi rút bả vai lại.

“Anh... Anh định làm gì? Anh mà đánh tôi... Tôi kiện anh đó...” Phóng viên run lẩy bẩy túm chặt máy ảnh.

“Nói xin lỗi cô ấy! Khốn kiếp, anh vừa mới sửa loạn gì đó? Lập tức nói xin lỗi!”

Gia Lệ kinh ngạc, ách... Chưa từng thấy anh hung dữ như vậy, lần trước viết bài báo mắng chửi anh, mức độ cũng chưa bì kịp với bây giờ.

Gã phóng viên thấy tình hình như thế, rất không cam lòng nói: “Tôi... Tôi xin lỗi, nhưng mà cô đã làm hư phim chụp của tôi! Còn nữa, xin... Xin hỏi anh là gì của cô ấy? Hai người có quan hệ thế nào? Anh theo đuổi cô ấy à?”

Thật không hổ là phóng viên, Gia Lệ đau đầu mở miệng giải thích. “Không phải.”

“Đúng!” Bạch Bạc Sĩ nói, Gia Lệ ngạc nhiên. Thấy anh lại cao giọng nói với phóng viên: “Không sai, tôi theo đuổi cô ấy, tôi thích cô ấy, cô ấy là người phụ nữ của tôi, anh trở về nếu dám viết bậy bạ, thì đừng trách tôi chặn đường, tôi sẽ đập nát toàn thân xương cốt của anh, còn nhổ sạch hàm răng của anh, thật đó ——” Bạch Bạc Sĩ nheo mắt nhìn bộ dáng phóng viên đương há to miệng vì hoảng sợ. “Này, anh nên đi chữa sâu răng, miệng anh hôi lắm, có thể mắc bệnh viêm lợi, nếu không chữa trị sẽ dẫn đến các vấn đề về tim mạch.”

Khuôn mặt phóng viên tối đen như mực.

Bạch Bạc Sĩ rút cuộc buông phóng viên ra, hai tay chống sườn, oai phong lẫm liệt lườm hắn. “Bây giờ anh có thể đi được rồi.”

Hắn đi rồi, song, bóng đen hai bên chợt xuất hiện, wow ~~ Gia Lệ và Bạc Sĩ khiếp sợ, từ hai bên của chiếc xe đang đậu lũ lượt ủa ra một đồng người, cầm máy ảnh chạy như bay tới.

“Đi!” Bạch Bạc Sĩ kéo Gia Lệ chạy về trong xe, khởi động động cơ, vội phóng đi.

Trên xe, Bạch Bạc Sĩ khiển trách Gia Lệ. “Này, cô giật máy ảnh để làm gì? Ngộ nhỡ bị thương thì biết làm sao chứ? Đắc tội với phóng viên không tốt đâu, cô hành động hơi quá rồi.” Cá tính như thế rất bất lợi.

Anh nghĩ, cô không muốn liên lụy đến anh ư? Nghĩ đến cô vừa mới xông lên giật máy ảnh, bộ dáng liều chết, Bạch Bạc Sĩ đầy lòng rất cảm động.

Gia Lệ dựa vào cửa kính xe, đáp lại anh. “Vậy còn anh, sao lại nói đang theo đuổi tôi? Rõ ràng không có chuyện đó mà, anh thêm thất làm chi?” Uống công cô còn liều chết hủy đi tấm phim chụp, kết quả anh lại làm ọi việc rối tung rối mù, ngốc thật!

“...” Bạch Bạc Sĩ bỗng nghẹn lời. Anh không muốn người khác ức hiếp cô, anh nghe thấy phóng viên nói cô như vậy, lửa giận bốc lên, cô căn bản là người bị hại trong chuyện tình yêu, những phóng viên kia muốn truy hỏi tận cùng, có còn lương tâm hay không? Cũng mặc kệ cô có đau lòng hay không.

“Thế này... Nếu đám paparazzi vẫn còn săn lùng cô, chi bằng tiếp tục ở nhà tôi.” Anh đề nghị.

Gia Lệ quay mặt đi, sợ anh phát hiện mình không nhin được nhếch khóe miệng lên. Trong lòng hết sức vui mừng, nhưng giọng nói rất bình tĩnh.

“Ồ, cũng được, xem ra cũng chỉ có thể tạm thời như vậy.” Ngữ khí của cô hờ hững.

“Ừ.” Bạch Bạc Sĩ vẫn trừng bộ mặt lạnh lùng, thực ra trong lòng rất sáng khoái. “Vậy chúng ta về nhà thôi.” Giọng nói lãnh đạm y như cũ, nhưng ngay lập tức niềm hạnh phúc xâm chiếm trái tim anh. Không thể không thừa nhận, anh thích quãng thời gian có cô làm bạn.

Ánh mặt trời hắt trên đường, bên trong xe yên tĩnh, gió tràn vào qua cửa kính xe, rũ tung mái tóc cô. Cô quay mặt lại, ranh mãnh nói một câu: “Này, anh không phải thực sự thích tôi đó chứ?”

“Hả?” Chiếc xe thiếu chút nữa đâm vào dải phân cách, Gia Lệ thét chói tai, may mà anh kịp thời ổn định thân xe. “Gì cơ, không thể nào, bớt tự phụ đi!” Quay đầu lườm cô, cô cười hì hì, dường như trông thấy cảnh anh kích động như thế thú vị biết bao. Ngắm nhìn đôi mắt long lanh của cô, Bạch Bạc Sĩ đột nhiên có chút hoảng hốt.

Ánh nắng lướt qua khóe mắt chân mày cô, gương mặt cô mỉm cười khắc sâu trong trái tim anh.

*** Trong phòng khách, hai cô gái tranh luận kịch liệt. Bạch Bạc Sĩ ôm mèo con ngồi ở góc ghế sofa, tránh xa cuộc chiến này.

“Sao bỏ lại làm vậy? Phủ nhận với phóng viên việc Sài Trọng Sâm theo đuổi bỏ làm quái gì?” Tổ Dĩnh vừa nhận được điện thoại của phóng viên đòi chứng thực, lập tức chạy tới đây.

“Sài Trọng Sâm vốn dĩ đâu có theo đuổi mình.” Gia Lệ nạt lại.

Tổ Dĩnh gầm thét. “Ngu ngốc! Hẳn dĩ nhiên không theo đuổi bỏ, bọn mình nói như vậy là để giúp bỏ giữ thể diện đó!”

“Sao phải vậy chứ?” Còn lừa gạt phóng viên nói cô có rất nhiều người theo đuổi?!

“Bỏ không thể giả bộ một chút được à? Bỏ đã quên Cao Tuấn Thái nói bỏ thế nào rồi à? Chúng ta phải phản kích lại, bỏ có hiểu không? Đây gọi là gây ông đập lưng ông, có hiểu không?” Ngốc hết mức!

“Quan trọng là, Sài tiên sinh không theo đuổi mình a!” Gia Lệ lườm Tiết Tổ Dĩnh.

“Vô nghĩa, đương nhiên là gạt phóng viên rồi!” Tổ Dĩnh nhức đầu. “Đơn giản như vậy, chẳng ngờ bỏ lại không nhận ra.” Còn ngốc đến nỗi nói thật với phóng viên.

“Mình không thích như vậy.” Gia Lệ cau mày.

Tổ Dĩnh phát hỏa. “Bỏ không cần thích, trọng tâm là muốn giúp bỏ giữ thể diện, để Cao Tuấn Thái mất mặt!” Thật cố chấp ~~ tức chết mất!

“Không cần như vậy, bày trò đó làm gì, biến chuyện trở nên phức tạp?” Phiền chết được.

“Bỏ ——” Tiết Tổ Dĩnh siết chặt hai tay, dáng vẻ như muốn xông thẳng tới vặn gãy cổ cô.

Phốc ~~ Bạch Bạc Sĩ ở bên cạnh chứng kiến không nhin được bật cười.

Tiết Tổ Dĩnh thở hồng hộc. “Sao bỏ cố chấp như vậy, mình nói lâu thế mà bỏ nghe không hiểu à? Phải chẳng bỏ để ý tới việc Sài tiên sinh thực sự theo đuổi bỏ, đó không phải là trọng điểm, OK? Trọng điểm là giúp bỏ lấy lại thể diện, OK? Cho nên nếu có gặp lại phóng viên đừng ngốc nghếch đi nói thật nữa nhé, OK?” Cô liên tiếp gầm thét, Gia Lệ nhức tai.

“Vậy nếu gặp lại phóng viên, bồ muốn mình phải nói thế nào?”

“Hãy nói Sài tiên sinh theo đuổi bồ, rất nhiều người theo đuổi bồ, cho nên bồ không thèm Cao Tuấn Thái. Bồ bỏ rơi hắn, chứ không phải hắn bỏ rơi bồ. Hiểu không?”

“Sài tiên sinh không theo đuổi mình, mình không muốn nói dối, mình không cần.” Gia Lệ nghiêm mặt, mắt hững.

“Hự!” Tổ Dĩnh đầm ngực, thượng đế ơi! “Tôi ngất mất!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh!” Bạch Bạc Sĩ vội vàng đưa cốc nước đá lên. Hắc hắc, anh rất hiểu cảm giác bất lực của Tiết Tổ Dĩnh, giảng đạo lý với Xa Gia Lệ phải cần trái tim mạnh mẽ phi thường.

Tèn ten! Tới lượt Bạch Bạc Sĩ lên đài.

“Gia Lệ.” Anh đặt mào con xuống, nhìn Xa Gia Lệ trên sân pha, ánh mắt anh sắc bén, vẻ mặt cô ngoan cố.

“Sao?”

“Ý của Tiết tiểu thư là, dù sao Cao Tuấn Thái cũng đá cô, lại nói những lời khó nghe về cô, để cho phóng viên viết như vậy thật không chịu nổi, hại cô mất hết thể diện. Cho nên, Tiết tiểu thư mới tìm Sài tiên sinh lừa gạt phóng viên, để mọi người cho rằng thực ra cô không cần Cao Tuấn Thái, làm như vậy đơn thuần là muốn giữ thể diện cho cô. Nếu Cao Tuấn Thái đã vô tình vô nghĩa thế, cô cũng không cần kiên trì nguyên tắc. Nói dối một chút không sao đâu, để Cao Tuấn Thái bẽ mặt mới quan trọng. Hiểu chưa? Cho nên cô cũng đừng để ý xem Sài tiên sinh có thực sự theo đuổi cô hay không, cũng đừng bận tâm việc mình nói dối, chỉ cần phối hợp với Tiết tiểu thư diễn trò thôi là được, hiểu không?”

Bốp bốp bốp bốp bốp! Tiết Tổ Dĩnh gật đầu cật lực, lớn tiếng vỗ tay. “Không sai, đây mới là trọng điểm. Đại tiểu thư, bồ hiểu rõ chưa?”

“Ừ. Mình rõ rồi.” Gia Lệ nhìn hai người bọn họ, gật gật đầu.

Bạch Bạc Sĩ rất tự hào. “Vậy thì tốt.” Không ngờ anh có biện pháp, có cảm giác thành tựu, ha ha ~~ nhiệm vụ hoàn thành, Tiết Tổ Dĩnh? Xách túi da lên, ân cần chỉ bảo Gia Lệ. “Nhớ kỹ, nếu phóng viên hỏi bồ nữa, bồ hãy —— “

Gia Lệ cắt ngang lời cô. “Mình hiểu được ý của hai người, thế nhưng mình vẫn không muốn lừa gạt phóng viên, mình cảm thấy không cần thiết phải làm như vậy, nó sẽ khiến mình cảm thấy rất buồn.” Rõ ràng không đúng sự thật.

Hít vào, thở sâu. Tiết Tổ Dĩnh trừng mắt nhìn Xa Gia Lệ trên sân pha, kiềm chế sự kích động muốn hét chói tai.

Bạch Bạc Sĩ cũng trừng mắt nhìn Xa Gia Lệ, cô thật không phải dạng cổ chấp bình thường, đầu cô làm bằng gì, đá sao?

Đối mặt với ánh mắt sắc bén của hai người, Xa Gia Lệ ngượng ngùng vươn vai duỗi người. Cô có suy nghĩ riêng của mình, ai cũng không thể chi phối. Cô nói: “Nếu đã chia tay, hà tất phải tranh giành thể diện gì đó. Một quá đi, chưa kịp quên Cao Tuấn Thái, còn đấu này đấu nọ với hắn?”

“Bồ?” Tổ Dĩnh khó hiểu. “Bồ không tức sao? Bị người ta viết thành ra như vậy, bồ không muốn báo thù?”

“Cố chấp như vậy để làm gì? Tôi tán thành để Cao Tuấn Thái mất mặt.” Bạch Bạc Sĩ cũng cảm thấy cô bị bại não.

“Cho dù cả thế giới đều tưởng rằng mình bỏ rơi Cao Tuấn Thái, nhưng trong lòng mình hiểu rõ, là hắn không cần mình, điều này sẽ không khiến mình vui vẻ hơn. Tranh giành cái mã bề ngoài để làm gì? Thắng được thể diện thì sao?” Gia Lệ ngả người xuống ghế sân pha, hít thở sâu.

“Lãng phí 5 năm ở bên Cao Tuấn Thái, bây giờ còn muốn tốn thêm thời gian để tức hắn à? Không.” Gia Lệ ngẩng đầu nhìn bọn họ. “Huống hồ, mình đã chẳng còn tức giận từ lâu rồi, cũng không đau lòng, trên thực tế, gần đây mình cực kỳ vui vẻ.” Cô mỉm cười, đó là nụ cười hân hoan từ tận đáy lòng.

Bạch Bạc Sĩ thấy tim đập nhanh, bỗng xúc động muốn hỏi cô —— cô vui vẻ? Cô hạnh phúc? Thật ư? Có phải bởi vì tôi? Có phải bởi vì quãng thời gian qua chúng ta sống chung khiến cô vui vẻ ư?

“Gia Lệ.” Tổ Đình ngồi xuống giảng giải với cô. “Bồ có biết bài báo lần trước sẽ mang lại hậu quả gì không? Cao Tuấn Thái miêu tả bồ rất tệ, bồ không thấy lo sau này khó tìm được bạn trai sao?”

“Nếu chỉ vì bài báo kia mà không có ai thèm mình, mình chấp nhận, và cũng chẳng để ý. Song ——” cô nổi cáu nói. “Bọn họ đã viết sai về cỡ ngực của mình, đáng ghét!” Riêng điểm này cô không thể cho qua.

“A!” Tổ Đình bỏ cuộc. “Tốt, xem như bồ lợi hại. Tù bồ thôi, mình đầu hàng rồi!” Cô bỏ cuộc, xách túi da rời đi.

Bạch Bạc Sĩ nhìn Tiết Tổ Đình rời đi, quả là ngoài dự đoán. “Lợi hại, cô chọc tức cô ấy rồi.” Ngoảnh lại, thấy thần sắc cô ảm đạm, chơi đùa với mèo con. Anh lắc đầu bật cười nói: “Chưa từng thấy ai cố chấp như cô.”

“Tôi không muốn miễn cưỡng bản thân mình.” Gia Lệ nói. Mèo con được cô vuốt ve âu yếm nên ngủ say sưa, phát ra tiếng ngáy khò khò.

“Không biết nên cười cô hay là khen cô phóng khoáng?” Bạch Bạc Sĩ ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô im lặng trong chốc lát. “Anh... Anh cũng sẽ oán trách Phó tiểu thư ư? Liệu có thể có một ngày anh quên cô ấy hay không?” Bạch Bạc Sĩ đặt hai tay ra sau gáy, nhìn bóng cây đu đưa theo gió ngoài cửa sổ, đám mây trắng trôi lơ lửng.

Rất lâu rồi không nhớ tới cô ấy, anh thở dài. “Không biết cô ấy sống có tốt không?” Trước đây có một mình, sống trong căn nhà rộng lớn, anh luôn nhớ tới chuyện cũ với Hân Lan. Từ sau khi Gia Lệ đến, anh đã phai nhạt hoài niệm đối với tình xưa, dần dần khiến anh lãng quên mối tình bi thương.

Gia Lệ vuốt ve mèo con. “Rất nhiều người nói, biện pháp tốt nhất để quên đi một người, chính là hãy mau chóng yêu một người khác.”

“Ừ, tôi cũng từng nghe qua.” Anh ngẫm lại, rồi nói: “Nhưng câu này có mâu thuẫn, đó là không quên được, nên mới không thể yêu ai khác nữa.”

Gia Lệ trộm nhìn Bạch Bạc Sĩ, thực ra cô đã không quan tâm Cao Tuấn Thái, bởi vì không quan tâm, cho nên mới chẳng thèm tranh giành thắng thua. Thời gian này cô rất vui vẻ, cô đã quên hết những đau thương, đều là nhờ có chàng trai này bên cạnh. Anh thường hay câu gọn, thỉnh thoảng kêu la gào thét với cô, song Gia Lệ phát hiện, anh thực ra khẩu xà tâm phật, anh còn nấu nướng cho cô ăn, bởi vì anh không đành lòng nên giữ cô ở lại, mặc dù cô có rất nhiều khuyết điểm, anh trách mắng sa sả, nhưng những ngày qua vẫn bao dung cô.

Vô tình, Gia Lệ cảm thấy mình đang từng chút từng chút một thích Bạch Bạc Sĩ, nhưng... Sao có thể? Trong lòng anh còn yêu cô gái kia không? Nghĩ tới đây, sắc mặt Gia Lệ tối sầm lại, cúi đầu không nhìn anh.

Bạch Bạc Sĩ nghĩ nghĩ, rồi nói: “Nhưng thời gian là phương thuốc chữa trị tốt nhất, theo thời gian, có lẽ... Sẽ có thể yêu được người khác.” Anh trầm nghĩ, liệu mình còn có thể toàn tâm toàn ý yêu một người khác nữa không? Liệu có thể lần nữa bắt đầu một mối quan hệ khác không? Anh không tự tin, nhưng khi anh đương nghĩ như vậy, gương mặt Xa Gia Lệ chợt hiện lên trong đầu, che khuất vẻ mặt của Hân Lan, bóng dáng Hân Lan mờ nhạt. Chẳng lẽ... Anh đã thích Gia Lệ?

Gia Lệ đổi hướng ngồi, sánh vai cùng anh ngắm nhìn phong cảnh núi rừng bên ngoài cửa sổ.

“Nghe nói, đàn ông vĩnh viễn không quên được người phụ nữ trong lòng mình.” Cho nên, cô tự nói với mình, đừng yêu anh, ngàn vạn lần đừng tự chuốc lấy đau lòng.

“Thật vậy sao?” Bạch Bạc Sĩ xúc động nói. “Cô nghe nói được nhiều thật đấy.”

“Anh đoán xem, liệu cô ấy có quay trở về không? Nếu cô ấy trở lại, anh có đón nhận cô ấy không?”

Bạch Bạc Sĩ im lặng, quay đầu lại nhìn cô, cô cũng nhìn anh.

“Cô hỏi nhiều thật đấy.”

“Đúng, tôi đương nghiên cứu viết đề tài cho bản thảo!”

“Nghiên cứu? Viết về tình yêu còn muốn nghiên cứu á?” Anh mỉm cười.

Ánh mắt cô chớp chớp, hóp miệng nói: “Này, khẩu khí của anh rất khinh miệt nha ~”

Anh mỉm cười, tia sáng trong mắt anh khiến tim cô đập dồn dập.

Mèo con chui ra khỏi lồng Gia Lệ, khoảng cách bờ vai của bọn họ gần kề nhau. Cô có thể cảm nhận được hơi thở trên người anh, đó là mùi vị cho người ta cảm giác an tâm.

Anh tán gẫu với cô. “Không phải vậy à, tôi thực sự tò mò a! Cô bình thường hay thu thập tư liệu gì? Nghiên cứu cái gì? Đầu thế suốt ngày viết ký sự nhỏ nhắn hoặc chữ mớ nhá sĩ được.” Anh châm biếm cô, cô trừng mắt lườm anh, anh cười ha hả.

Cô bắt chước anh gồng hai tay ra sau gáy, cũng để chân lên bàn, cô hất cằm lên nói: “Bác sĩ Bạch, anh muốn nghe thật chứ?”

“Đúng vậy.”

“Tôi đây, bình thường nghiên cứu, đàn ông phụ nữ tại sao yêu nhau? Tình yêu là cảm giác thế nào, tại sao người ta muốn hôn nhau?”

“Cái đó tôi biết.” Bạch Bạch Sĩ cắt ngang lời cô. “Hey, tôi biết tại sao người ta muốn hôn nhau, y học có nghiên cứu.”

“Hả?” Quả mới lạ, Gia Lệ hỏi: “Vậy anh nói đi, tại sao người ta muốn hôn nhau?”

“Theo các báo cáo y học, hôn làm cho tim đập dồn dập, cũng có thể phóng thích hoóc-môn, nước bọt và vi sinh trùng.”

“Hả?” Gia Lệ hét to. “Vi sinh trùng?”

“Đúng thế, không chỉ vậy, giáo sư người Anh Mc Gonagall còn nói, hôn môi có thể sửa chữa các khuyết tật miệng. Y học chứng minh, môi, miệng, lưỡi là những vị trí mẫn cảm nhất trên cơ thể con người. Trong số các dây thần kinh ảnh hưởng đến chức năng của bộ não, có năm cái liên quan tới hôn môi. Cho nên khi người ta hôn nhau có thể cảm giác được độ ẩm, mùi vị, hương vị và sự chuyển động.” Bạch Bạch Sĩ nói rõ ràng đầu ra đầy, Xa Gia Lệ càng nghe càng mở to mắt nhìn.

“Gì gì gì? Anh nói về hôn chẳng lãng mạn chút nào cả, cái gì mà thần kinh cái gì mà sửa chữa các khuyết tật miệng, nghe anh nói như vậy còn ai dám hôn nữa?”

Bạch Bạch Sĩ lườm cô một cái. “Please, đó đều là những miêu tả lâm sàng, có căn cứ cả đấy. Cũng có cách nói lãng mạn, muốn nghe không?”

“Muốn muốn muốn.”

Bạch Bạch Sĩ hắng giọng, nghiêm mặt nói: “Tác giả Morris mô tả thế này: một nụ hôn nồng nàn, trong mạch máu tuôn trào nham thạch nóng chảy, chứ không phải là máu, hô hấp diễn ra rất ngắn. Khi trao nhau tình yêu tuyệt đẹp, cô sẽ phát ra tiếng rên rỉ, đầu óc trống rỗng, tại sao vậy? Ừm... Bởi vì tất cả các mạch máu trong cơ thể tuôn chảy mãnh liệt, thiếu máu lên não, do đó đầu óc không sao nghĩ ngợi được gì hết.”

Lắng nghe anh nói, Gia Lệ thấy vẻ mặt anh nghiêm túc đứng đắn, bắt đầu miên man suy nghĩ, nham thạch nóng chảy? Tiếng rên rỉ? Máu tuôn chảy mãnh liệt? Đầu óc không sao nghĩ ngợi được gì hết? Châm chú nhìn Bạch Bạch Sĩ nói chuyện, cơ thể cô nóng bừng.

Bạch Bạch Sĩ nhìn cô. “Cô có nghe không đó?” Sao có vẻ mất tập trung?

Gia Lệ hoàn hồn, vội nói: “Có, có nghe mà, anh nói tiếp đi.” Nếu, giờ phút này Bạch Bạch Sĩ đề cô xuống, hôn cô cuồng nhiệt... Thảm rồi, sao càng ngày càng nghĩ lung tung? Gia Lệ đỏ mặt.

Bạch Bạch Sĩ tiếp tục nói: “Nếu lúc hôn nhau đôi bên ý hợp tâm đầu, như vậy, mỗi lần hôn môi sẽ có tác dụng như một liều thuốc kích thích. Bộ não nhanh chóng tiết ra hoóc-môn lưỡng tính, huyết áp lên cao,

nhịp tim đập đang từ 60 đến 80 lần mỗi phút bỗng vọt lên tới hơn một trăm lần, sự gia tăng lưu lượng máu hội tụ tại các mao mạch dưới da môi, khiến làn môi trở nên mọng đỏ, vô cùng quyến rũ gợi tình.”

Quyến rũ gợi tình? “Wow!” Nghe Bạch Bạc Sĩ nghiêm trang nói ra lời này, quả là rất kích thích. Gia Lệ tim đập thành thịch, mắt mở to hết cỡ.

Thấy cô nghe xong trợn mắt há hốc mồm, Bạch Bạc Sĩ cười.

“Gia Lệ, cô có biết tại sao nhân loại muốn hôn nhau không?” Anh dịu dàng hỏi.

“Tại sao?”

Bạch Bạc Sĩ nói: “Y học cho rằng, hôn môi là sự tiến hóa từ hành vi bú tí mẹ. NickFisher thậm chí đã nói, nếu không có kiểu hôn thể này, con người sẽ trở nên đói khát khó nhịn, cảm thấy xung quanh mình không có tình yêu.” Tựa như, nhìn đôi môi ửng sắc màu tự nhiên của Gia Lệ, anh thực sự thấy đói khát khó nhịn. Giọng nói Bạch Bạc Sĩ càng lúc càng trầm thấp.

“Do đó, nụ hôn nồng nàn có thể khơi dậy hồi ức ngọt ngào trong lòng mỗi người. Nhà nghiên cứu bệnh truyền nhiễm Julius Weinberg thậm chí cho rằng, nhìn từ quan điểm tiến hóa, đại đa số vi khuẩn trong miệng và trong cổ họng chúng ta đều là loại có ích, hoặc chí ít cũng vô hại. Một nguyên nhân quan trọng giúp chúng ta có thể sinh tồn, có lẽ chính là bởi vì chúng ta trao đổi vi khuẩn cho nhau.”

“Trao đổi vi khuẩn? Trao đổi vi khuẩn!” Gia Lệ nghe thế hét lên. “Ngay cả trao đổi vi khuẩn cũng có á?”

Anh cười, bởi vì bộ dáng đáng yêu của cô. “Phải, ông ấy là nhà nghiên cứu bệnh truyền nhiễm. Tôi nói nhiều như vậy, cô nghe có hiểu không?”

Gia Lệ cười nhìn anh, anh nói một đồng thuật ngữ chuyên ngành, nhưng khi lọt vào tai cô lại giống như lời ngon tiếng ngọt vô cùng gợi cảm.

“Anh nói về nụ hôn rất thần kỳ, cái gì mà nham thạch nóng chảy, thần kinh, tim đập mỗi phút hơn một trăm lần, còn cả trao đổi vi khuẩn nữa...”

“Phải, nhìn nhận từ quan điểm y khoa, là hết sức thần kỳ.” Anh nói, vẻ mặt rất phức tạp.

Ánh mắt Gia Lệ chớp chớp, ánh mắt anh hỗn độn; bọn họ hô hấp dồn dập, mạch máu chảy nhanh, bầu không khí kỳ lạ bao trùm căn phòng. Bọn họ mơ hồ cảm nhận được, trong tròng mắt của đối phương dần dần nóng bừng, cảm nhận được sức hấp dẫn thần bí ban đầu, một loại hấp dẫn trào dâng mãnh liệt từ đáy lòng bọn họ.

“Thần kỳ như vậy sao?” Giọng nói Gia Lệ khàn khàn. “Những lời anh nói đều là thật chứ?”

“Phải.” Đôi mắt Bạch Bạc Sĩ âm trầm, nhìn cô, khàn giọng nói: “Có muốn thử hay không?”

“Cũng được...” Cô nói.

Anh trầm mặc, nghiêng người lại gần, cô nhắm mắt lại cảm giác được hơi thở của anh, anh nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cô. Sau đó, lui người ra sau hỏi cô: “Thế nào?”

Gia Lệ mở mắt ra, ánh mắt lấp lánh. Cô nói: “Nhịp tim chưa tăng tới một trăm, nham thạch nóng chảy chưa nổ tung trong đầu, hơn nữa tôi vẫn có thể nghĩ ngợi.”

Một lần nữa, anh tiến lại gần cô, bàn tay to lớn siết chặt cổ tay phải của cô, cúi đầu áp lên môi cô. Đôi môi cô mềm mại tựa như cánh hoa hồng, tim anh loạn nhịp, vuốt ve xương quai hàm của cô, thân mật? Cắn đôi môi cô sau đó tiến sâu vào, thăm dò, quần quýt lấy cô. Cô than nhẹ trong miệng anh, nụ hôn ngọt ngào này kích thích bọn họ, dục vọng nhất thời như lửa bốc cháy.

Trọng lượng cơ thể anh làm cô ngã xuống ghế sofa, nụ hôn nóng bỏng kia như có điện giật, cô hơi run sợ, dục vọng trong cơ thể bị đánh thức...

Nụ hôn đó đã vượt ngoài tầm kiểm soát, dục vọng xâm chiếm khắp người bọn họ, nhưng hôn thôi chưa đủ, ôm thôi cũng chưa đủ, hai người kích động mạnh. Sau đó xảy ra chuyện gì? Ai cởi quần áo ai? Ai ôm ai trước? Là ai chinh phục ai trước? Ai là người bắt đầu tất cả những chuyện này? Chẳng ai để ý, cũng chẳng

ai nhớ được, chỉ biết rằng cuối cùng bọn họ trần trụi quần quýt lấy nhau, anh ở trên người cô, vẻ mặt cô bối rối, giống như trong giấc mộng, sau đó, anh tiến vào cơ thể cô...

*** Mây trắng bay bay, ánh nắng rọi sáng qua các vòm cây. Trong phòng khách, ngập tràn hương vị tình ái.

Hai người trưởng thành nằm trên ghế sofa, anh vòng tay ôm lấy cô, đầu cô tựa vào vai anh. Trên người bọn họ đắp chiếc chăn mỏng màu xám vốn kê trên ghế sofa. Đôi chân trần của hai người lộ ra ngoài chăn, mèo con đang lăn lộn trên mặt đất, đuổi bắt con chuột đồ chơi của nó, ngoài kia chim sẻ đang nhảy nhót líu lo.

Cảnh vật trước mắt yên ả tốt lành, nhưng lòng bọn họ lại cuộn sóng mãnh liệt.

Xúc cảm nhiệt tình qua đi, không khí trong phòng khách quý dị.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, bọn họ đều có tâm tư trong lòng, vẻ mặt rất phức tạp, có chút khó xử.

Bọn họ ân ái, bọn họ ân ái à? Sau đó thì sao?

“Ừm...” Gia Lệ gầy gầy lộn tóc phá tan sự im lặng. “Thực ra, chúng ta đều là người trưởng thành,” cô cố gắng làm cho không khí thoải mái hơn. “Xảy ra chuyện như vậy cũng là điều tự nhiên.” Cô nghĩ, giả sử anh lo lắng phải chịu trách nhiệm, không cần thiết đâu.

“Ừ.” Nếu cô tỏ ra không sao cả, thì anh cũng nên giả bộ ung dung nói: “Đó chỉ là dự vọng bình thường. Chúng ta là người khỏe mạnh, cộng thêm bầu không khí rất tuyệt, cho nên phát sinh quan hệ là điều đương nhiên.”

Nói xong, anh liền chột dạ. Chỉ là dự vọng, thực sự chỉ là dự vọng? Vậy anh có khác nào cầm thú chứ? Vừa nghĩ thôi Bạch Bạc Sĩ đã tức giận, tức giận với chính mình, cũng tức giận với việc cô không thèm để ý.

Quả nhiên, anh chỉ nhất thời kích động. Gia Lệ cắn răng nói: “Tốt, vậy chúng ta hãy coi như chưa từng xảy ra chuyện gì nhé.”

Bộ dạng cô như vậy, cũng không khiến anh cảm thấy thoải mái, trái lại rất khó chịu.

Gương mặt anh nghiêm nghị. “Này, thế nào gọi là chưa từng xảy ra chuyện gì? Cô hay tùy tiện như vậy à?”

“Hả?” Gia Lệ giận tới nổi cầm chiếc gối đánh anh, quát: “Anh nói gì? Tôi tùy tiện? Bốn tiểu thư không tùy tiện lên giường với người khác, nếu không phải là anh ——” nếu không phải là anh, tôi sẽ không... Cô bỗng ngậm miệng.

Bạch Bạc Sĩ trừng mắt nhìn cô. “Nếu không phải cái gì?”

Anh thấy cô đột nhiên đỏ mặt, quan sát đáng vẻ cô ngượng ngùng, dường như đã hiểu ra vấn đề, ánh mắt anh rực sáng, trong lòng ấm áp, sau đó anh nói: “Chúng ta quen nhau đi!”

“Hả?” Cô sững sờ, nghe không hiểu.

Bạch Bạc Sĩ không chịu nổi sự trầm lặng của cô. “Này, thế nào?” Anh thực sự muốn thử làm quen với cô.

“Thế nào cái gì? Anh đang nói đùa sao?” Cô kêu lên.

Nét mặt Bạch Bạc Sĩ nghiêm túc, cả giận nói: “Em vẫn không quên được Cao Tuấn Thái?”

“Là anh không quên được Phó Hân Lan chứ?” Cô bực dọc.

Anh lườm cô. “Ai nói thế?”

Gia Lệ lườm lại, khí thế bức người. “Không phải sao? Không có sao? Anh tự mình nói xem có hay không?”

Bạch Bạc Sĩ rất muốn bóp chết cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cá tính này của em rõ thật chẳng đáng yêu tẹo nào!”

“Hừ!” Gia Lệ chỉ vào mũi anh, bực mình lên án. “Vừa mới nói muốn làm quen với em, bây giờ lại nói em không đáng yêu!”

Tức chết người mà. Bạch Bạc Sĩ túm lấy cô, cô thét chói tai. Anh ngay lập tức dè lên cô, cổ ý hôn cô tới mức ngạt thở.

Cô nàng đáng ghét, nói chuyện với cô khiến anh tức chết. Cuối cùng cũng buông cô ra, cô đỏ mặt thở dốc dữ dội.

“Khụ!” Cô cố gắng hít thở, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. “Anh, anh...”

Hắc hắc, không thể nói chuyện được nữa? Bạch Bạc Sĩ nhìn cô, cười cười. Thực ra cô rất đáng yêu, đương nhiên rồi, khuyết điểm của cô rất nhiều, nhưng anh không thể không thừa nhận, từ sau khi quen biết cô, anh đã trải qua nhiều chuyện kinh tâm động phách, nhưng cũng bởi vì cô, anh đã quên đi những tổn thương đó, tìm thấy rất nhiều niềm vui. Có lẽ, bọn họ rất hợp nhau, có lẽ cô chính là chân mệnh thiên nữ của anh. Ai biết được? Chỉ còn cách cho nhau một cơ hội.

Gia Lệ đỏ bừng mặt, bộ ngực trắng như tuyết phập phồng dưới chăn, ừm, ánh mắt Bạch Bạc Sĩ tối sầm, dục vọng lại đang bùng phát trong cơ thể anh. Anh nghĩ, anh rất thích cô, chỉ cần nhìn thấy cô, cơ thể anh liền có phản ứng. Ban nãy ôm cô, trời ạ, cô nhiệt tình ngọt ngào, ở trong cơ thể cô anh gần như thỏa mãn chết đi được.

Vì thế, anh yêu cô phải không? Anh có yêu cô sao? Mặc dù thời gian sống chung còn chưa đủ lâu, nhưng anh bằng lòng dần dần yêu cô, tựa như bài hát đó, mỗi ngày yêu thương cô một chút. Nếu không yêu cô, tại sao mình lại năm lần bảy lượt muốn giúp đỡ cô, chăm sóc cô? Hoặc là tình yêu vốn dĩ không có nguyên do, không thể tìm ra lý do gì.

Anh nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi cô, rồi hôn lên trán cô, cô lọt thỏm trong vòng tay anh.

Nằm dưới người anh, Gia Lệ rối bời, cô ngẩng mặt lên, mở to mắt nhìn anh. “Anh... Nghiêm túc chứ?” Cô sợ, sợ bị tổn thương lần nữa.

“Ừ.” Bạch Bạc Sĩ gật đầu. “Anh nghiêm túc.” Quên Phó Hân Lan đi, quên quá khứ đi.

Gia Lệ vẫn rất rối trí, trực giác mách bảo cô, Bạch Bạc Sĩ chưa thực sự quên Phó Hân Lan, song, nhìn gương mặt anh nghiêm trang, Gia Lệ nói: “Tốt.” Cô thấp thỏm, nhưng, trong nháy mắt niềm hạnh phúc lớn lao đã lấp đầy tâm trí cô.

Nghe thấy câu trả lời của cô, anh thở phào nhẹ nhõm, kéo cô vào trong lòng, ôm cô cùng nằm trên ghế sofa.

“Chúng ta hãy quên đi quá khứ.” Anh nhấn mạnh, tựa như cảnh giác chính mình.

Anh ôm chặt lấy cơ thể ấm áp của Gia Lệ, ngửi thấy mùi hương trên mái tóc cô, giây phút này, Phó Hân Lan đã giống như câu chuyện xa xôi từ kiếp trước. Anh ôm Gia Lệ, bầu không khí ấm áp yên bình bao quanh họ, anh cảm thấy rất an tâm rất khoan khoái, cho nên siết chặt hai cánh tay, không nỡ buông cô ra.

“Quên đi quá khứ?” Cô nhắc lại lời anh.

“Ừ, đúng vậy.” Anh nhắm mắt lại, tận hưởng mùi hương trên người cô, đó là mùi vị ngọt ngào ấm áp.

Gia Lệ véo cánh tay anh, cười hì hì nói: “Đó là sở trường của em.”

“Cái gì?” Anh mở mắt ra, nhìn vào cặp mắt sáng rỡ của cô.

“Bước đầu tiên của quên đi quá khứ, chính là tiêu diệt quá khứ.”

“Cái gì cơ?” Không ổn, cô cười rất gian ác nha! Bạch Bạc Sĩ cảnh giác, sợ lại nghe thấy những câu kinh người cô thốt ra.

“Đây!”

Quả nhiên, cô lấy chân quấn quanh mình rồi nhảy xuống ghế sofa, cô chỉ vào bức ảnh Phó Hân Lan đặt trên tivi, sau đó bảo anh: “Đốt đi, đốt đi, đốt đi!”

“Không... Không nên ác như vậy chứ?” Khuôn mặt Bạch Bạc Sĩ tối sầm. Dù sao thì, đó cũng là cô gái anh từng yêu a!

Gia Lệ chỉ vào tấm ảnh chụp kia, không nhúc nhích, kiên định lập trường của cô.

Phòng khách rơi vào sự trầm tĩnh ngột ngạt.

Gia Lệ vẫn chỉ vào bức ảnh kia duy trì tư thế cố định, vẻ mặt kiên quyết, Bạch Bạc Sĩ bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

“Đốt đi!” Cô ngang bướng, trừng to mắt. “Ô ô, anh không nỡ? Chẳng phải anh muốn quên đi quá khứ sao? Anh chỉ biết nói mềm thôi nhỉ?”

Hừm ~~ Bạch Bạc Sĩ mặc quần áo xong liền nhảy xuống ghế sofa, bước đến gần cô, hai tay chống eo, anh cao tới 1m8 cúi xuống lườm người thấp bé như cô, định dùng ưu thế bầm sinh áp đảo cô. “VẬY, em có đem đốt ảnh Cao Tuấn Thái không?” Thấy Gia Lệ mở to hai mắt, anh lập tức đắc ý nói: “Không có đúng không? Thế anh đốt làm gì?” Đối xử phải công bằng!

Gia Lệ nhìn anh chằm chằm, xoay người lấy túi da, rồi lấy ví da, mở ví, rút tấm ảnh Cao Tuấn Thái kẹp ở bên trong ra. Lắc lư bức ảnh trước mặt anh, sau đó cầm cái bật lửa, mở toang cửa sổ, đi ra ngoài, đốt ảnh, quẳng vào không trung, hóa thành tro bụi!

Cô kéo chăn, quay đầu lại nhìn Bạch Bạc Sĩ, cười khiêu khích. “Em đốt xong rồi, Bạch đại y sĩ. Còn anh?”

Vô cùng đắc ý! “Xem như em lợi hại!” Bạch Bạc Sĩ cầm ảnh Phó Hân Lan, bước ra khỏi phòng, đứng bên cạnh cô, giật lấy chiếc bật lửa, đốt, chớp mắt cũng hóa thành tro bụi, được gió cuốn bay đi xa.

“Cũng không khác biệt mấy.” Gia Lệ vòng tay phải qua eo anh, tựa đầu vào vai anh.

“Hài lòng rồi?” Nhìn ảnh người đó hóa thành tro bụi cuốn đi theo gió, haizzz ~~ không muốn nhớ lại chuyện cũ! Trong lòng Bạch Bạc Sĩ rỉ máu.

Gia Lệ ngoan ngoãn gật đầu, bọn họ lẳng lặng đứng hồi lâu trong ánh nắng sớm mai.

Sau đó, cô kiễng mũi chân, đặt một nụ hôn lên má anh.

Hai người lại lẳng lặng đứng thêm lát nữa.

Sau đó, anh vòng tay trái qua ôm cô, khom người, hôn cô.

Trên mặt đất, bóng hai người hòa vào làm một, mèo con cũng chạy ra, lượn vòng quanh hai người.

9. Chương 09

Chương 9:

Văn phòng nhà xuất bản Lam Kinh, Tổ Dĩnh và Gia Lệ đương thảo luận kế hoạch tuần san cho năm tới.

“Ách... Chuyện Sài tiên sinh kia... Bò không tức giận sao?” Gia Lệ xin lỗi vì chuyện lần trước, đã mấy ngày rồi, cô ấy hết giận chưa nhỉ?

Tổ Dĩnh chuẩn bị đưa tài liệu cho Gia Lệ, nghe thế, liếc nhìn Gia Lệ một cái, lại cúi đầu tiếp tục chỉnh sửa, nói mát: “Tức giận? Mình đâu dám tức giận với đại tác giả như bò chứ?” Cô cố ý làm thế, Gia Lệ quả nhiên căng thẳng.

“Này, nói vậy là sao?”

“Vốn dĩ là vậy mà ~~” Tổ Dĩnh nhún nhún vai, mĩa mai nói. “Dù sao thì, ngàn lỗi vạn lỗi đều là do biên tập tôi gây ra, dù sao thì, những tác giả như bò đều rất có cá tính, muốn cái gì chúng tôi cũng đâu thể quản được, dù sao thì, nếu chọc cho các vị không vui, đến lúc đó họ buông một câu không viết nữa, cuối cùng chẳng phải tôi là người xui xẻo nhất hay sao. Bỏ đi bỏ đi, tôi đáng kiếp mà, tự tôi tạo nghiệp chướng...”

“Bò, bò đã nói vậy, mình cũng chẳng biết làm sao bây giờ.” Gia Lệ mếu máo, rất vô tội.

Tổ Dĩnh cười. “Này, đừng dối, trêu bỏ chút thôi. Mình không để bụng nữa rồi, nhưng cũng vì chuyện đó, hại mình phải hẹn hò với Sài Trọng Sâm.” Haizzz! Uống công rồi.

“Anh ta hẹn bỏ?” Gia Lệ cười hì hì. “Anh ta hẹn bỏ sao? Hắc hắc, anh ta thích bỏ đó.”

“Hắc hắc ~” Tổ Dĩnh cười híp mắt. “Không biết nữa, nhưng Bạch Bạc Sĩ bao ăn bao ở bỏ lâu như vậy, lại còn giúp đỡ bỏ, hắc hắc, anh ta yêu bỏ hả?”

“Gi cơ, không biết nữa!” Gia Lệ thu dọn tài liệu. Không ổn, mau tránh!

“Ồ ~ anh ta không yêu bỏ, nhưng... Bỏ yêu anh ta?”

“Này!” Gia Lệ kháng nghị. “... Chỉ là bạn bè.” Cô nói xong liền thấy chột dạ. Tình cảm với Bạch Bạc Sĩ vừa mới nảy nở, cô không muốn nói quá nhiều.

Tổ Dĩnh gật đầu, có tiếng chặc chặc. “Từ kẻ địch trở thành bạn bè, uhm uhm uhm, chắc hẳn đặc sắc lắm đây, hãy viết một bài miêu tả quá trình này đi.” Quan hệ giữa bọn họ rất mờ ám nha!

Không ổn! “Mình về đây.” Gia Lệ nhanh chóng nhét tài liệu cho vào túi.

“Hai người nắm tay chưa?” Tổ Dĩnh hỏi. Cô không tin cô nam quả nữ sống chung lâu như vậy, chưa phát sinh chuyện gì.

“Kế hoạch lần này rất thú vị.” Mau mau mau, bút cũng nhét vào túi.

“Một lần hai lần ba lần? Hay là trực tiếp bỏ qua bước ban đầu?”

“Tạm biệt!” Gia Lệ nhảy dựng lên, đẩy ghế ra bỏ chạy. Ai dè túi sách va phải cốc nước, làm nước bắn tung tóe lên chiếc váy của Tổ Dĩnh.

“Ừ ——” Tổ Dĩnh vẫn bình tĩnh duy trì tư thế ngồi đoan trang tao nhã, lẳng lặng nhìn xuống chiếc váy ướt đầm.

Gia Lệ luống cuống. “Ách... Thật xin lỗi!” Vợ lấy khăn giấy lau giúp Tổ Dĩnh.

“Gia Lệ!” Tổ Dĩnh quát.

“Á ~” khỉ thật, tại sao chân tay vụng về thế, cô vợ vãi lau chùi chiếc váy.

“Gia Lệ.” Tổ Dĩnh gọi.

“Á ~” cô luống cuống tay chân.

“Gia Lệ, hai người đã lên giường rồi.” Câu nói của Tổ Dĩnh không phải để hỏi.

Uỳnh! Những lời này như tia chớp bổ trúng xuống Gia Lệ, cô mặt đỏ tía tai ném khăn giấy đi. “Ổn rồi, mình đi đây, tạm biệt. Rảnh thì liên lạc, lần sau tám tiếp!”

“Chờ đã.” Tổ Dĩnh túm cô lại, ấn xuống ghế sofa, ánh mắt sắc bén. “Chúng ta hãy thúc đẩy tình bạn một chút, kể cho nhau nghe tâm sự phái nữ, chia sẻ những bí mật nho nhỏ trong cuộc sống.” Hôm nay đúng lúc rảnh rỗi, phải tra hỏi cô cho rõ.

“Không... Không cần đâu?” Gia Lệ hoảng hốt, không muốn nói bất cứ điều gì.

Tổ Dĩnh hắng giọng. “Hai người đã lên giường rồi...”

“Á! Mình chưa nói bọn mình lên giường nha ~” Gia Lệ kháng nghị.

“Là ánh mắt bỏ nói thế. Nếu bỏ yêu anh ta...”

“Đợi chút, mình chưa nói mình yêu anh ấy!” Gia Lệ phản bác.

“Phải...” Tổ Dĩnh gật đầu. “Là trái tim bỏ nói thế.”

“Hả?” Trái tim? Tổ Dĩnh đột nhiên dè lên ngực Gia Lệ.

“Bồ xem, thành thịch, vừa nhắc tới Bạch Bạc Sĩ thì thành thịch thành thịch, tim đập dồn dập, Gia Lệ ——” Tổ Dĩnh nheo mắt, thấy Gia Lệ không biết trốn đi đâu. “Nếu còn phủ nhận nữa thì quá giả dối, chẳng phải bồ ghét nhất là nói dối sao? Hắc hắc...”

Gia Lệ toát mồ hôi lạnh, Tiết Tổ Dĩnh này quả là đại ma đầu, không có chuyện gì thoát khỏi cặp mắt của cô ấy.

“Đây là chuyện riêng của mình, mình từ chối trả lời. Bồ tha ỉnh đi?” Gia Lệ khẩn cầu.

Tổ Dĩnh thở dài thật sâu. “Gia Lệ, bỏ qua việc công không nói, chúng ta hợp tác nhiều năm, mình hiểu bồ rất rõ, bồ có biết khuyết điểm của bồ là gì không?”

“Gì?”

“Làm việc chỉ biết ngó trước mà không ngó sau, hữu dũng vô mưu, dễ xúc động, tình cảm vừa mới nảy nở đã khiến đầu óc u mê, mình bây giờ muốn trịnh trọng đề nghị với bồ.” Tổ Dĩnh nghiêm mặt nói.

“Cái gì?” Gương mặt Gia Lệ mờ mịt.

“Hưởng thụ tình yêu lành mạnh thì không sao, nhưng nếu đặt hết tất cả tình cảm lên một người đàn ông vừa mới thất tình không bao lâu...” Tổ Dĩnh nheo mắt, hung dữ hét: “Coi chừng bồ sẽ chết rất thảm đấy.” Cô nàng này chỉ biết lý luận suông, vừa đụng đến tình cảm đầu óc liền đình trệ.

“Đừng nói nghiêm trọng như vậy chứ?” Cái gì mà có chết hay không.

Tổ Dĩnh ân cần nói: “Gia Lệ, Bạch Bạc Sĩ vừa nhìn đã biết là người rất trọng tình cảm rất có trách nhiệm, đây là ưu điểm mà cũng là khuyết điểm của anh ta, đàn ông kiểu đó, một khi yêu rồi, sẽ rất khó để quên. Anh ta có nói yêu bồ không?”

“Không có.”

“Anh ta vẫn còn yêu cô bạn gái cũ sao?”

“Không biết.” Gia Lệ buồn bã, tâm tình rất tệ.

“Hừ, hừ hừ hừ!” Tổ Dĩnh véo mũi cô. “Bồ đó, cẩn thận một chút, đừng chuốc khổ vào người nữa! Loại đàn ông hèn hạ nhất chính là, ôm cô này lại nghĩ đến cô kia, ôm cô kia lại nghĩ đến cô này...”

Tổ Dĩnh nói xong Gia Lệ thấy run sợ trong lòng. “Anh ấy... Anh ấy không như thế.”

“Thật không?” Tổ Dĩnh nhíu mày, Gia Lệ nghiêm mặt.

Thật không? Thực ra... Cô cũng không tự tin. Lúc mới bắt đầu, cô cũng cảm thấy nghi hoặc, Gia Lệ nghĩ, có lẽ Bạch Bạc Sĩ chẳng qua chỉ vì cô đơn? Hoặc là chỉ muốn lợi dụng cô để quên đi Phó Hân Lan?

Song những ngày qua, anh ấy quả thực đối với cô rất tốt, Gia Lệ nghĩ, cô nên tin tưởng anh ấy mới phải?

Rời khỏi nhà xuất bản, sắc trời đã hoàng hôn, Gia Lệ thoáng hốt hoảng, không biết nên đi đâu. Cô xách túi đi loang quanh trên đường, cô nhớ đã từng đọc một bài báo, nhà khoa học nào đó người Mỹ phát minh ra một loại máy, chỉ cần đeo ở hai bên cổ tay, nhìn số liệu của thiết bị là có thể biết được đối phương có yêu mình hay không.

Ừm, muốn có một chiếc máy như vậy quá, cô có thể đeo nó trên cổ tay Bạch Bạc Sĩ, không cần hỏi không cần đoán, chỉ cần nhìn vào số liệu là biết, anh ấy có yêu cô hay không, thật tốt biết bao...

*** Buổi tối hàng ngày, Bạch Bạc Sĩ đúng mười một giờ đi ngủ, khi đó, Xa Gia Lệ đang viết bản thảo hoặc uể oải ngồi xem ti vi.

Anh đã quen với sinh hoạt của cô, anh sẽ giúp cô nấu loại cà phê mà cô thích, giúp cô chuẩn bị xong điểm tâm, sau đó anh mới yên tâm lên giường đi ngủ.

Sáng sớm hàng ngày, Bạch Bạc Sĩ thức dậy chuẩn bị đi làm, thì Gia Lệ cũng vừa mới đi ngủ.

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, từ sau khi xác định quan hệ đôi bên, bọn họ bắt đầu ngủ chung một giường. Sáng sớm, khi cô chui vào trong chăn ngủ, luôn đánh thức anh dậy, sau đó anh có thói quen vươn cánh tay ôm lấy cơ thể ấm áp của cô.

Bạch Bạc Sĩ không cần hát vang ca khúc “Cô đơn khó chịu”, bởi Xa Gia Lệ thường náo nhiệt cuộc sống của anh. Anh bận ngập đầu, không còn cảm thấy cô đơn. Anh muốn chăm sóc mèo con, muốn chăm sóc Gia Lệ.

Dần dần, Bạch Bạc Sĩ phát hiện anh rất thích cuộc sống như thế, cô không biết nấu nướng, nhưng anh thích nhìn dáng vẻ của cô khi ăn, cô không kén ăn, bất kể anh nấu món gì cô đều hưởng ứng, chén sạch sành sanh.

Thật lòng mà nói, đầu cần phải tính toán xem ai bỏ công nhiều ai bỏ công ít, đối với anh, anh cảm thấy việc chăm sóc Xa Gia Lệ thực sự rất đáng tự hào, bởi vì cô ngoại trừ viết bản thảo ra, còn lại chẳng biết gì hết!

Sáng nay, anh thức dậy chuẩn bị tới phòng khám bệnh. Nhìn cô nằm trên giường kia được anh vỗ béo, tư thế ngủ của cô thật hoang dã, tay chân đều duỗi hết ra ngoài chăn, rõ thật là.

Anh mỉm cười, kéo chiếc chăn bông bị cô đè dưới chân, đắp lên giúp cô.

“A...” Cô vô tình vung tay lên, gõ trúng trán anh, anh kêu đau, tức tới nỗi chỉ muốn bấm cô ra. Cô đại tiểu thư này không biết mình vừa làm chuyện gì, hồn nhiên ôm chăn bông xoay người tiếp tục ngủ.

Nhìn bộ dáng ngủ say của cô, lòng Bạch Bạc Sĩ tan chảy, anh nhẹ nhàng hôn lên má cô, xong mới rời nhà tới phòng khám bệnh.

Ánh nắng ấm áp chiếu rọi trên mặt đất, mèo con lăn lộn ở trong sân. Mùa thu đã qua, mùa đông sắp tới rồi. Mèo con đã biết chạy nhảy, Bạch Bạc Sĩ giúp nó chụp lại những khoảnh khắc trưởng thành, Xa Gia Lệ phụ trách việc quay phim có kèm thêm OS (lời bộc bạch), nhưng cô lại không chỉnh sửa đoạn đầu OS khiến anh nghe xong liền bật cười ha hả, thường cười đến nghiêng ngả ống kính.

Bạch Bạc Sĩ thích tắm rửa ẽo con, Xa Gia Lệ có trách nhiệm chơi đùa với mèo con; Bạch Bạc Sĩ thích nghiên cứu các loại thức ăn ẽo, Gia Lệ thích sưu tầm các món đồ chơi mới ẽo con. Mèo con nhanh chóng cứng cáp mũm mĩm, Gia Lệ cũng khỏe mạnh hơn xưa, tình cảm bọn họ rất tốt, càng ngày càng ăn ý, càng ngày càng thân mật.

Thời tiết ngày càng lạnh, Gia Lệ mua một chiếc khăn quàng cổ màu xám cho Bạch Bạc Sĩ. Tối hôm đó bọn họ ở nhà ăn lẩu, cô đeo khăn quàng cổ lên giúp anh, anh phì cười.

“Anh biết, khăn này không phải em đan, mà là mua.”

Cô cười ha ha, lấy khăn thít chặt cổ anh. “Anh nói nữa đi, anh nói nữa đi!”

Anh giơ cao hai tay đầu hàng, để mặc Gia Lệ quấn hai vòng khăn trên cổ anh, cô đẩy anh đi soi gương.

“Có đẹp không? Thích không?” Cô hỏi.

Anh gật gật đầu, cúi người xuống hôn cô. Gia Lệ vòng tay qua cổ anh, thầm nghĩ – ước gì mình có thể giống như chiếc khăn quàng cổ, vĩnh viễn trói chặt trái tim chàng trai này. Cô có linh cảm, lần này chắc hẳn sẽ thiên trường địa cửu với anh ấy.

Hoàng hôn chiều chủ nhật, Gia Lệ kiêng mũi chân, treo chiếc đĩa đựng thức ăn của mèo con lên ngọn cây.

Phía sau dưới mái hiên, một chàng trai khoanh hai tay trước ngực, tựa vào cạnh cửa nhìn cô.

“Đã xong!” Sau khi treo xong, về mặt cô đặc ý chạy về đứng cạnh anh.

“Sau đó thì sao?” Bạch Bạc Sĩ hỏi.

“Sau đó chờ a!” Cô kéo anh ngồi xuống.

“Chờ? Chờ bao lâu?” Anh cảm thấy ngu ngốc, song vẫn ngồi dưới đất cùng cô.

“Tin em đi, nhất định sẽ thành công.” Cô bó gối hai tay chống cằm, nhìn chằm chằm vào chiếc đĩa trên ngọn cây. “Tuyệt đối thành công.”

Anh liếc nhìn cô một cái, không nhin được phì cười, yêu chiều xoa xoa đầu cô, cô lập tức tựa vào vai anh.

Giây phút ấm áp thể này, không cần ngôn ngữ, anh xoa đầu cô, cô hài lòng thở dài.

Anh chờ một lát với cô, điện thoại trong nhà vang lên, anh vào nghe.

Lúc này chim sẻ bay tới, Gia Lệ lập tức ngồi thẳng người, không chỉ một con, sau đó khoảng hai ba rồi bảy tám con, chẳng mấy chốc đã có một bầy chim sẻ tụ tập trên ngọn cây, vừa hót vừa nhảy tranh nhau thức ăn.

Thành công rồi! Gia Lệ cực kỳ vui mừng, sợ kinh động đến chim sẻ, cô chậm chậm đứng lên, sau đó chạy vào trong nhà kêu anh ra xem.

“Này! Thành công rồi...” Giọng cô bỗng nhiên nghẹn lại.

Gia Lệ đứng cạnh cửa, thấy Bạch Bạc Sĩ nghiêm túc, rất sốt sắng, tay giữ chặt điện thoại, tựa như đang nghe chuyện quan trọng nào đó.

Sắc mặt Bạch Bạc Sĩ rất khó coi, lo lắng trấn an người ở đầu dây bên kia. “Hộ chiếu cũng không thấy sao? Còn mất thứ gì nữa? Tiền đâu? Các giấy tờ có bản sao dự trữ không?”

Gia Lệ dựa vào tường, dựa vào chỗ góc khuất âm u. Bên ngoài cửa sổ chim sẻ cất cao giọng gọi bầy, thế giới của cô đột nhiên chẳng còn thanh âm gì.

Bạch Bạc Sĩ nóng ruột, dằn vế lo âu, đương cầm điện thoại, đi đi lại lại trong phòng khách, hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của cô, hoặc là —— căn bản đã quên sự tồn tại của cô?

Gia Lệ giữ im lặng, lặng lẽ nhìn anh nói chuyện với đối phương, cô biết đó là Phó Hân Lan, dõi theo ánh mắt lo lắng của anh, chắc hẳn Phó Hân Lan đã gặp chuyện gì đó ở bên kia.

Cô thấy anh cầm giấy bút, hỏi han địa chỉ đối phương, sau đó cẩn thận chép lại; cô nghe thấy giọng nói của anh khi dỗ dành cô ấy, trầm bổng dịu dàng đến vậy.

Hai chân Gia Lệ mềm nhũn, cả người không còn sức lực ngồi phịch xuống trước tường. Bạch Bạc Sĩ lúc này, rõ ràng ở ngay trước mắt nhưng lại cảm thấy xa vời biết bao; còn bản thân mình lúc này, y như hoàn toàn không tồn tại trong căn nhà của anh.

Bạch Bạc Sĩ cuối cùng cũng cúp máy. Anh trầm tư trong chốc lát, ngẩng đầu lên trông thấy Gia Lệ, ánh mắt có chút hoảng hốt, nhưng lập tức khôi phục về bình tĩnh.

Anh nói với cô bằng giọng điệu hết sức bình thản: “Gia Lệ, anh phải đi một chuyến tới New York.”

Gia Lệ không nói lời nào, chỉ nhìn anh.

Bạch Bạc Sĩ chủ động giải thích. “Hộ chiếu của Hân Lan bị trộm rồi, tiền cũng bị cướp luôn, cô ấy hiện giờ rất hoảng loạn đòi tự sát, anh phải qua đó giải quyết, tiện thể đem theo giấy tờ bản gốc sang đây giúp cô ấy.” Biết rõ Gia Lệ sẽ khó chịu về chuyện này, song nghĩ đến tình cảnh của Phó Hân Lan, anh hy vọng cô có thể thông cảm.

Gia Lệ vẫn không nói lời nào, nhìn anh chăm chăm, ánh mắt sắc bén giống như muốn nhìn thấu anh, anh dời tầm mắt, thấp giọng nói: “Em có thể thông cảm không?” Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ, phải nhanh chóng đặt vé máy bay mới được. Bạch Bạc Sĩ nhắc điện thoại lên, dò hỏi thời gian chuyến bay.

“Anh là tên ngốc!” Bất thành linh Gia Lệ giật lấy điện thoại.

“Em làm gì thế?” Anh phẫn nộ nói.

“Cô ta và anh đã chẳng còn quan hệ gì nữa, anh sang đây làm gì?” Cô gào lại.

“Cô ấy hiện giờ có khó khăn, anh không thể không quan tâm!”

“Ồ, trước cô ấy không có tiền anh đã cho, nay cô ấy gặp chuyện không may, gọi một cú điện thoại anh liền lập tức đi cứu giúp. Bạch Bạc Sĩ, cô ta đã bỏ rơi anh, anh tỉnh táo lại đi, có được không? Cô ta lớn như vậy rồi, tự mình không biết xử lý việc mất hộ chiếu ra sao ư? Anh làm ơn đừng dại dột nữa để người ta liên tục lợi dụng!”

Anh nghe xong bốc hỏa. “Cái gì mà lợi dụng với không lợi dụng? Cô ấy thực sự đang gặp khó khăn!”

“Chó chết!”

“Đừng mắng lời thô tục.” Nét mặt anh thâm trầm. “Anh biết trong lòng em không thoải mái, anh đi trước xử lý, chờ anh về sẽ nói chuyện tiếp, ok?” Anh lo lắng tình hình của Phó Hân Lan, vừa nãy trong điện thoại cô ấy cứ khóc suốt. “Đưa điện thoại cho anh.” Anh chìa tay ra.

Gia Lệ trừng mắt nhìn anh, tức tối hét lên: “Lần này anh giúp cô ta, lần sau thì sao? Lần sau nữa thì sao? Anh căn bản không quên được cô ta, cô ta ngoắc ngoắc ngón tay anh liền chạy tới ngay lập tức, anh không thấy mình nực cười sao?”

Anh tức giận mắng: “Em nói chuyện nhất định phải tổn thương người khác như vậy sao? Em có biết làm vậy sẽ khiến người ta cực kỳ chán ghét không?”

Gia Lệ bỗng dừng đỏ con mắt. “Phải, em không biết nói lời dễ nghe, em chỉ biết nói thật, em nói anh đừng ngu ngốc nữa, cô ta chẳng qua chỉ lợi dụng anh, tại sao anh không nhận ra chứ?”

Sắc mặt Bạch Bạc Sĩ nghiêm nghị, bị Gia Lệ mắng mất hết cả thể diện. “Đưa điện thoại cho anh!”

“Nếu anh đi, giữa chúng ta coi như kết thúc!” Gia Lệ nghiêng rằng nói. “Anh nghe thấy không?” Cô run run nắm chặt điện thoại.

“Đưa điện thoại cho anh.” Anh không muốn cãi nhau.

Cô ném điện thoại rơi ục ục xuống sàn nhà, đồng thời cô gào lớn: “Anh đồ tồi!”

Gia Lệ thu dọn mấy vi tính trên bàn, ôm lấy mèo con, xách túi da mở cửa bước ra ngoài.

“Gia Lệ!” Bạch Bạc Sĩ đuổi theo, cô nổi giận ùng ùng men theo đường cái xuống núi, anh muốn ngăn cô lại, bị cô đẩy mạnh ra.

Giữa lúc hai người đương lờ lờ kéo kéo, một chiếc xe taxi đứng lúc xuống núi, cô lập tức bắt xe, bỏ đi.

Bạch Bạc Sĩ đứng ven đường, nhìn chiếc xe rời xa, anh ngây người đứng đó hồi lâu.

*** Trên xe, Gia Lệ ôm mèo con, khóc nức nở.

Tài xế thấp thỏm. “Ách... Có cần tôi lái xe quay về không?”

“Không cần!” Gia Lệ mắng. “Đồ gà mẹ (chỉ dạng người lằng xằng; hay lo việc của người khác)! Nhiều chuyện! Loại người thói tha đó tôi không bao giờ muốn gặp anh ta nữa!” Dứt lời, oa oa ~~ khóc rống lên, tài xế rầu rĩ lái xe không dám nói nhảm nữa.

Lâu rồi mới trở về căn nhà nhỏ, Gia Lệ mở cửa, liếc thấy tình hình bên trong, bỗng cho rằng mình đi nhầm phòng. Căn nhà nhỏ của cô chưa bao giờ ngăn nắp như vậy, tạp chí tán loạn vứt đầy dưới sàn đâu mất rồi? Chồng sách hỗn độn đầy bàn đâu mất rồi? Sàn nhà thật sạch sẽ, trên bàn làm việc sạch bong, cô ngẩng đầu liền thấy giá CD được sắp xếp lại ngay ngắn, giống với kiểu bày biện ở nhà Bạch Bạc Sĩ, sắp theo thứ tự bảng chữ cái tiếng Anh.

Cô kinh ngạc đặt mèo con xuống, quan sát căn nhà của mình, ngay cả giá sách cũng được phân loại đầu ra đấy. Mở tủ quần áo ra, váy áo sơ mi quần áo khoác, sắp xếp theo màu sắc, chất liệu vải, sửa sang lại toàn bộ.

“Nhiều chuyện! Nhiều chuyện!”

Cô la lớn, vứt hết đồng quần áo xuống sàn nhà, rồi chạy tới trước giá sách gạt hết đồng sách xuống, cô vừa quăng sách vừa chửi rửa. “Ai cần anh đồ gà mẹ, ai cần anh nhiều chuyện? Đồ tồi, đồ tồi!” Cô nổi điên, hất toàn bộ sách xuống, đá văng đồng quần áo loạn lên, rồi chạy tới đập đổ giá CD. Cô gầm lên: “Ai cần giống với anh? Tôi không thèm giống anh đâu!” Thẳng tay vứt hết CD xuống. “Đồ khốn, đại khốn nạn, ngu ngốc đại ngu ngốc!” A —— tức chết mất, tức chết mất!

Cô vừa đá vừa ném náo loạn một hồi, tới khi sức cùng lực kiệt ngã xuống sàn nhà, thở hổn hển.

Meo meo ~~ mèo con chạy tới liếm mặt cô.

Gia Lệ nhìn trần nhà, đột nhiên ôm mặt, nước mắt trào ra. Lúc mới đầu chỉ có nước mắt, sau đó cơ thể kích động, khóc rống lên, khóc đến mức toàn thân run rẩy.

“Mình đúng là một con ngốc!” Cô tin Bạch Bạc Sĩ đi chuyến này, nhất định sẽ tái hợp với Phó Hân Lan. Bọn họ gương vỡ lại lành, còn cô thì sao? Cô được xem là gì chứ? Trái tim anh hoàn toàn không quên được cô gái kia ư? Lúc này nhìn dáng vẻ lo lắng của anh khi nói chuyện điện thoại, tựa như lưỡi dao cứa vào lòng cô đau nhói!

Tổ Dĩnh nói rất đúng, cô quá khờ. Đáng kiếp phải chịu khổ, đáng kiếp luôn thất tình! Cô thực ngốc a, Gia Lệ nằm trên sàn nhà khóc thút thít.

Ban này cô có nói, nếu anh đi gặp Phó Hân Lan thì sẽ chia tay với anh.

Hix! Cô có tư cách gì so với Phó Hân Lan chứ? Trong lòng anh, cô rất nhỏ bé? Cô chẳng qua chỉ là người thay thế khi anh đang thất tình sao?

Còn cô lại chân thành gửi gắm hết tất cả tình cảm của mình!

*** Đầu bên kia trái đất, thành phố New York, có một cô gái đã khóc suốt hai ngày nay. Thứ tình yêu phiêu lưu của cô đã thất bại rồi.

Cô xong rồi, cô thực sự xong đời rồi. Jason hóa ra là kẻ lừa tình, ngày hôm kia cô trang điểm xinh đẹp đi dự lễ khánh thành quán bar dựa theo địa chỉ quán PUB mà Jason đã đưa.

Không ngờ, nơi đó vốn là một tòa nhà bỏ hoang. Cô ngây ngô cảm tờ ghi địa chỉ đó lượn đi lượn lại rất lâu, vẫn không nghĩ ra rốt cuộc đã có chuyện gì. Khi về nhà, chỗ ở bị kẻ trộm đột nhập, đồ đạc bị lục lọi, hộ chiếu cũng không thấy đâu, mấy ngàn đôla Mỹ giấu trong hộp đã không cánh mà bay!

Người biết rõ tiền cất ở đâu, chỉ có Jason!

Phó Hân Lan chưa từng gặp phải kẻ lừa đảo, đầu tiên cô không thể tin được, ngồi trên giường thật lâu, sau đó gọi điện thoại cho người đàn ông cô hay dựa dẫm nhất, đồng thời cũng là người cô tin nhiệm nhất.

Khi Bạch Bạc Sĩ không chút do dự đồng ý tới giúp, cô mới tỉnh ngộ, mình ngu ngốc biết bao, hồ đồ biết bao, tự đứng lại rồi bỏ một chàng trai tốt như vậy, cô hối hận vô cùng, cảm hận chính bản thân mình!

*** Bạch Bạc Sĩ cả đêm không ngủ, anh vừa thu dọn hành lý, vừa nghĩ đến Gia Lệ, lòng dạ rối bời.

Anh gọi điện thoại cho Gia Lệ, cô không chịu nhận điện. Anh để lại lời nhắn trong điện thoại của cô, cô cũng không gọi lại.

Hôm sau ở sân bay, trước lúc lên máy bay, anh gọi điện thoại lần nữa cho Gia Lệ.

Gia Lệ nghe máy. “Alô?”

“Là anh.” Bạch Bạc Sĩ nói.

Cô im lặng một lát, sau đó hỏi: “Có chuyện gì?”

“Gia Lệ, hãy hiểu cho anh, anh phải sang đó... Cô ấy...”

“Được rồi.” Giọng cô khô khan. “Anh cứ tái hợp với cô ấy đi, dù sao hai người vốn dĩ đã ở cùng nhau.” Cô quát cường nói: “Chỉ bằng, chúng ta hãy coi như chưa hề sống chung, Bye!”

Bạch Bạc Sĩ không cúp máy, trầm mặc.

Cô cũng chưa cúp máy, đáy lòng khó chịu.

“Tính cách em nhất định phải ương ngạnh như thế sao?” Anh nói.

“Anh tự hỏi bản thân mình xem, em không phải con ngốc, Bạch Bạc Sĩ, anh vẫn còn yêu cô ấy đúng không? Thực ra... Anh chưa bao giờ nói với em câu ‘anh yêu em’, trái tim anh rất dễ dao động... Quen biết anh, quả là điều đáng buồn.” Gia Lệ gác máy.

Tút tut tut... Dập máy rồi, Bạch Bạc Sĩ vẫn cầm microphone.

Gia Lệ nói rất đúng, anh chưa từng nói với cô câu “Anh yêu em”, trái tim anh không kiên định, bỗng anh cảm thấy bản thân mình rất tệ.

Ở trên không cách mặt đất mấy vạn thước, thỉnh thoảng lại cảm nhận được sự rung lắc của máy bay, Bạch Bạc Sĩ lúc này đương thả hồn không có phương hướng. Anh muốn đi gặp Phó Hân Lan, anh chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu bạn với anh là những vì sao sáng rõ trên bầu trời.

Anh nhớ có một cô nàng mỗi khi cãi nhau với anh, cặp mắt to tròn sáng ngời, không bao giờ chịu nhận mình thua. Uy lực mắng người chẳng khác nào hỏa lực súng máy, thường khiến anh tức giận đến suýt chết. Còn nữa, mỗi khi cô ấy giận dỗi, đôi mắt rưng rưng rớm lệ, cô ấy không bao giờ tỏ vẻ mềm dẽo đáng yêu làm nũng hoặc cầu xin tha thứ, nhìn gương mặt đó, anh lại mềm lòng không giận cô nữa, đành bó tay trước cô nàng bướng bỉnh này.

Bạch Bạc Sĩ siết chặt nắm tay, liệu có phải hiện giờ cô ấy đang ngồi khóc ở đâu đó hay không?

Nhớ lại đêm hôm đó, khi cô hân hoan rúc vào trong ngực anh, anh thật lòng muốn mang lại hạnh phúc cho cô, muốn che chở cô, tuyệt đối sẽ không giống như gã vô lại Cao Tuấn Thái kia, làm tổn thương cô.

Kết quả thì sao? Anh còn vô lại hơn so với Cao Tuấn Thái, còn làm cô tổn thương hơn nhiều?

Bạch Bạc Sĩ tựa lưng vào ghế, quá mệt! Lòng anh như có lửa đốt muốn gặp Phó Hân Lan, chỉ bởi vì lo lắng thôi sao? Không có ảo tưởng gì khác sao? Không phải vì muốn tái hợp với cô ấy chứ?

Xa Gia Lệ tức giận không phải không có lý, nhận được điện thoại nhờ giúp đỡ của Phó Hân Lan, anh lập tức quên mất cảm nhận của Gia Lệ, tất cả tâm tư đều đổ dồn về phía Hân Lan.

Tại sao? Bây giờ ngẫm lại, Bạch Bạc Sĩ mờ mịt. Lúc ấy sao đầu óc anh lại mê muội chỉ nghĩ đến Phó Hân Lan chứ?

Bởi vì cô ấy chia tay với anh, bởi vì cô ấy vứt bỏ anh, cho nên cô ấy vừa quay đầu lại, cô ấy vẫy tay một cái, anh liền bất chấp tất cả muốn giữ chặt cô ấy sao?

Bạch Bạc Sĩ ơi Bạch Bạc Sĩ, mày thực khốn nạn!

Anh ấy náy tự trách bản thân mình, hoang mang quá. Tình yêu sao lại khó tới vậy? Nếu như, anh không dứt được Phó Hân Lan, thì vì sao khi quyết định đi gặp Hân Lan rồi, mà tâm trạng lại chẳng vui vẻ chút nào, luôn nghĩ về Gia Lệ? Chết tiệt! Bạch Bạc Sĩ vô đầu bứt tai, mâu thuẫn quá! Anh có lỗi với Xa Gia Lệ, thật có lỗi với cô ấy!

*** Khi Bạch Bạc Sĩ đến New York, Xa Gia Lệ cũng có kế hoạch cho riêng mình. Cô lên mạng tìm hiểu các tour du lịch lớn trong nước, cô muốn rời khỏi nơi này, cô chịu đựng đủ rồi.

Gia Lệ đến nhà xuất bản, báo cho biên tập biết về quyết định của cô.

“Cái gì? Bỏ nói bỏ muốn làm gì cơ?” Tiết Tổ Đình kinh hãi.

Trên ghế sofa, Gia Lệ cúi đầu nhìn chằm chằm vào đầu gối mình. “Mình tham gia tour du lịch tới nước Anh 28 ngày.”

“28 ngày? 28 ngày! OH~~mygod!” Tổ Đình gần như muốn nhảy dựng lên bóp chết cô. “Ý bỏ là sẽ không viết bản thảo gần một tháng trời sao? Nay, tòa soạn chúng ta làm về tuần san chứ không phải là nguyệt san a!” Thượng đế ơi! Cô đỡ lấy cái ghế, đời mình toi rồi. “Bỏ tha ỉnh đi, cấp trên sẽ làm thịt mình mất.”

Gia Lệ ngẩng đầu, nhìn cô. “Yên tâm, mình sẽ gửi bản thảo qua Email, vừa du lịch vừa viết bản thảo, thay đổi môi trường cho thoáng khí, rất tuyệt a!” Cô sắp ngạt thở tới nơi rồi, Cao Tuấn Thái, Bạch Bạc Sĩ, liên tiếp giày vò, đảo lộn cuộc sống của cô.

Tổ Đình không an tâm. “Đại tiểu thư, bỏ xem mình là con nhóc mười lăm tuổi hả? Bỏ bay tới nơi chân trời góc biển, đến lúc đó ai tìm được bỏ chứ?”

Gia Lệ lấy tập dữ liệu in sẵn trong túi sách ra, đưa cho cô.

“Đây là kế hoạch lộ trình của mình, bên trên có đánh dấu khách sạn mình ở Anh, và cả thời gian nghỉ lại nữa. Mình sẽ lên mạng nhận thư đúng giờ, chúng ta liên lạc qua email nhé. Mình phải về nhà đóng gói hành lý đây, báo cáo xong, Bye!” Cô đứng dậy định đi.

“Chờ đã!” Tổ Dĩnh kéo cô lại. “Bồ, bồ vạch kế hoạch tuyệt thật ~” Tổ Dĩnh muốn khuyên cô đừng đi, song nhìn thấy khuôn mặt Gia Lệ tiều tụy, cô càng lo lắng. “Bồ là lạ sao đó, bồ ngồi xuống, chúng ta hãy thúc đẩy tình bạn một chút, kể cho nhau nghe tâm sự phái nữ, chia sẻ những bí mật nho nhỏ trong cuộc sống.”

Lại nữa rồi! Gia Lệ thở dài nói: “Mình không có bí mật gì muốn chia sẻ.”

“Vay kể chút tâm sự cũng được mà.” Tổ Dĩnh cười híp mắt, giọng nói dịu dàng.

“Không có tâm sự gì.” Gia Lệ nói. Đôi môi cô khép chặt, không muốn nói bất kỳ điều gì. Cô ngốc, cô đáng kiếp, cô không còn mặt mũi nào nói ra nữa, cũng không có gì oán trách. Từ đầu Tổ Dĩnh đã khuyên cô, là tại cô không nghe, sa đà tiến vào, nên giờ mới đau lòng như vậy.

“Á...” Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó! Tổ Dĩnh kéo tay Gia Lệ, tay cô ấy lạnh quá, sắc mặt cô ấy rất tệ. Tổ Dĩnh nhẹ giọng hỏi: “Gia Lệ, Bạch Bạc Sĩ thế nào?”

“Rất tốt.” Tốt quá đi chứ, cũng sắp đoàn tụ với bạn gái cũ rồi.

“Ách... Hai người vẫn ổn đấy chứ?”

“Vẫn ổn.” Từ nay về sau, đường ai nấy đi, không còn quan hệ gì nữa.

Tổ Dĩnh thở dài, buông tay, không hỏi nữa. Tính cách Gia Lệ thế nào cô còn không hiểu rõ hay sao? Nếu Gia Lệ không muốn nói, thì có đánh chết cô ấy cũng không khai, cô ấy quật cường như vậy đấy.

“Được, bồ ổn thì tốt rồi, muốn đi thì đi đi.” Tổ Dĩnh giở sổ ghi chép ra, ghi một đồng số điện thoại liên lạc lên giấy.

“Ở bên đó nếu xảy ra vấn đề gì, mình có vài người bạn tốt đương sống ở Anh, Luân Đôn thì có Trần tiên sinh, Bath Trưởng tiểu thư, bác Caenarfon Quách, Liverpool thì có Trang tiên sinh — những người này đều rất có năng lực, đều là người tốt đó, bồ đi xa như thế, cho dù có xảy ra chuyện mình cũng không thể tới kịp cứu bồ, khi cần bồ cứ tới tìm bọn họ nhé.” Tổ Dĩnh đưa số điện thoại cho Gia Lệ, Gia Lệ nhìn tờ giấy ghi điện thoại kia, bỗng rơi nước mắt.

“Gia Lệ?” Tổ Dĩnh ngây ngốc, Gia Lệ chưa bao giờ khóc trước mặt cô.

Gia Lệ che mặt, nước mắt trào ra qua kẽ tay.

Bồ đi xa như thế, cho dù có xảy ra chuyện mình cũng không thể tới kịp cứu bồ... Nghe thấy câu nói này của Tổ Dĩnh, Gia Lệ xót xa. Bất luận Phó Hân Lan ở xa cỡ nào, chỉ cần một cú điện thoại, Bạch Bạc Sĩ cũng sẽ đuổi theo cứu cô ấy.

Nghĩ đến đây, Gia Lệ liền cảm thấy mình thật thê thảm, tử mị ngấm lại, ngày đó nổi nóng với Bạch Bạc Sĩ, có lẽ là vì ghen tị với Phó Hân Lan, ghen tị vì cô ấy có bản lĩnh khiến anh ấy quan tâm lo lắng như vậy.

Chẳng phải tận sâu trong lòng cô gái nào cũng luôn hy vọng có một bạch mã hoàng tử cứu nguy bảo vệ bất cứ lúc nào hay sao?

Cao Tuấn Thái không phải bạch mã hoàng tử của cô, Bạch Bạc Sĩ cũng không phải, những người này cuối cùng cũng tìm được công chúa thuộc về bọn họ... Gia Lệ khóc như mưa. Nếu như chỉ một, hai lần thất tình, cô còn có thể oán trách người khác không tốt, song thất bại nhiều lần như vậy, không ai chịu ở lại bên cô, thế thì — vấn đề nằm ở bản thân mình sao? Cô chưa đủ tốt, cho nên bọn họ mới không yêu cô?

Gia Lệ ôm mặt khóc nức nở, Tổ Dĩnh nhìn mà thương. Không cần hỏi, cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Tổ Dĩnh đứng dậy nhẹ nhàng ôm lấy cô. “Được rồi, đừng khóc nữa. Đi chơi vui vẻ, quên sạch hết mọi chuyện đi, trở về sẽ là một con người mới.”

“Ừ.” Gia Lệ dụi dụi mắt, tựa lên vai Tổ Dĩnh, cảm kích sự an ủi của cô.

10. Chương 10

Chương 10:

Newyork, phi cơ bình an hạ xuống, Bạch Bạc Sĩ phong trần mệt mỏi chạy tới gặp tình nhân cũ.

Bạch Bạc Sĩ cảm giác mình tâm lạc đường, muốn như thế nào mới biết mình muốn là cái gì? Hắn ở lối rẽ bàng hoàng, lòng tràn đầy mê vọng.

Cuối cùng đã tới Hân Lan chỗ ở, hắn nhấn chuông cửa, cửa mở ra.

Hắn thấy cái kia từng thiếu chút nữa sẽ phải khi hắn tân nương nữ nhân. Nàng hay là giống nhau xinh đẹp, nhu nhược về mặt, chọc người triu mến hai mắt, giống như một đóa mai Thủy Tiên, cần rất nhiều yêu rất nhiều chiều cổ Thủy Tiên. Hắn nhìn thấy nàng, hắn cho là mình sẽ rất kích động, nhưng hắn không có; mà nàng cũng rất kích động, run rẩy nhào vào trong lòng ngực của hắn, thật chắc địa ôm lấy hắn.

Bạch Bạc Sĩ ngơ ngẩn, bỗng đứng tâm khảm chấn động.

Cho đến thời khắc này, tim của hắn mới rộng mở trong sáng. Cho đến Phó Hân Lan ôm lấy hắn, hắn mới tỉnh lại.

Ngày! Hắn yêu chính là Gia Lệ, Gia Lệ!

Làm Phó Hân Lan ôm lấy hắn, tim của hắn nhưng lại tốt trông không, tốt hoang vu, một chút điểm gọn sống cũng không. Kia cùng Gia Lệ ôm cảm giác của hắn không giống với, làm Gia Lệ ôm lấy hắn, hắn cảm thấy thế giới tốt ấm áp, tim của hắn tốt phong phú. Làm Gia Lệ Nhuyễn Nhuyễn đích tay cánh tay ôm lấy hắn, nhưng lại giống như dẫn đốt trong cơ thể hắn chỗ sâu một đám ấm áp Tiểu Hỏa diễm, càng thêm thiêu đốt nóng bỏng.

Này sát, Bạch Bạc Sĩ tốt rung động! Này vứt bỏ hắn đi, để cho hắn triêu tư mộ tượng nữ nhân, thật trở lại trong lòng ngực của hắn, hắn đã không có cảm giác. Như vậy vẫn dạy hắn hoài niệm đến tột cùng là cái gì? Chỉ là mê vọng không trọn vẹn mộng sao?

Lão Thiên ~~~ hắn nhưng lại ngu xuẩn đến vì nàng mà thương tổn người hắn chân chính yêu cô gái!

“Bạc Sĩ... Ta yêu người, ta tốt yêu người!” Hân Lan khóc không thành tiếng.

Này sát, Hân Lan cũng phương từ một giấc mộng dậm tỉnh lại, một khinh mộng tỉnh, nàng không bao giờ ... nữa muốn nam nhân này, thì ra là trên đời chỉ có hắn đối với nàng tốt nhất.

Bạch Bạc Sĩ cúi ngấm này chôn ở hân lồng ngực khóc nữ nhân, cũng không có trương tay trở về ôm nàng. Hân đang kinh ngạc, từ lúc nào lên tim của hân đã thay đổi? Hân không hề nữa yêu nữ nhân này rồi? Cho dù nàng ôm hân, cho dù nàng ở trong lồng ngực của hân khóc đến thảm như vậy, hân cũng không có cảm giác.

Thì ra là hân đã sớm đi ra nàng cho thương tổn, hân đã không hề nữa khát vọng nữ nhân này.

Một ... khác phân yêu lặng lẽ thay đổi hân, người đàn bà kia thay đổi hân, nàng! Gia Lệ cho hân hoàn toàn bất đồng phong cảnh, Gia Lệ tắm bỏ hân trống không tâm, ở tánh mạng hân truyền bá hạ yêu mầm móng, khi hân đẩy lòng mọc rễ. Nhưng cớ nào châm chọc, giờ phút này trong ngực vuốt ve nhưng lại không phải là nàng!

Bạch Bạc Sĩ lưng đột nhiên lạnh, này đến chậm tỉnh ngộ như Lôi Điện đánh trúng tim của hân.

Này linh ngộ nữa chân thật không có. Hân yêu Gia Lệ, hân yêu nàng a!

Bạch Bạc Sĩ đẩy ra Hân Lan.“Ta gọi điện thoại!”

Hân Lan khiếp sợ, chẳng bao giờ nhìn Bạch Bạc Sĩ như thế bối rối —— hân chạy đi cầm điện thoại lúc bị sàng phô trật chân té, một cầm lấy điện thoại sau, vội vã ấn phím, giống như là theo như sai lầm rồi mấy khóa, hân phát nói tục; liên tục nặng gầy mấy lần, điện thoại hay là không ai đón nghe, hân gấp đến độ cái trán bộ mồ hôi, hân vẫn còn chưa từ bỏ ý định địa gọi, sau đó hân mất đi lý trí!

“Shit! Shit! Shit!” Hân lớn tiếng mắng. Gia Lệ nghe điện thoại a, hân muốn cùng nàng nói xin lỗi, hân muốn cùng nàng nhận lầm, muốn nói với nàng, hân là toàn bộ thế giới đáng chết nhất nam nhân, hân yêu cầu nàng tha thứ. Hân yêu nàng a! Hân vẫn chưa nói, hân thật đáng chết !

Hân Lan cương tại nguyên chỗ, nghe hân tức giận mắng, có chút khó có thể tin trước mắt nam nhân này nàng sở biết cái kia Bạch Bạc Sĩ sao?

Đài Bắc Chu Đại Sơn động vật bệnh viện, Gia Lệ đem con mèo nhỏ giao cho bác sỹ thú y sư.

“Phí dụng ta sẽ tiền trả, cho nó tốt nhất thức ăn gia súc, nhờ cậy người. Ta trở lại, lập tức dẫn nó về nhà.”

“Yên tâm đi, ta đã xin đến phụ tá, ta sẽ thật tốt chiều cố nó.” Núi lớn xoay người đem mèo giao cho phụ tá.

“đợi một chút!” Gia Lệ không nỡ, thấu thân hôn một chút con mèo nhỏ sau, mới để cho phụ tá ôm đi.

Núi lớn nhìn một chút phía sau nàng hành lý hỏi: “Lớn như vậy chỉ hành lý cái hòm, phải ra khỏi nước thật lâu a?”

“Ừ.” Gia Lệ tính toán trước về với ông bà một chuyến, thăm mẫu thân, sau đó cùng lũ hành đoàn ra khỏi nước.

Nhìn sắc mặt nàng tiều tụy, ra khỏi nước du ngoạn, trên mặt nhưng không có sung sướng vẻ mặt. “Nàng cùng Bạch Bạc Sĩ...” Tính , núi lớn không có hỏi tiếp, trực giác nói cho hắn biết, nàng cùng Bạch Bạc Sĩ trong lúc thật giống như có trạng huống gì.

“Gia Lệ, này con mèo meo ta nghĩa vụ chiếu cố, không thu nàng nửa xu, nàng thật tốt chơi sao!”

“Này làm sao có thể?”

Núi lớn mỉm cười. “Dĩ nhiên có thể, nếu không phải nàng thu dưỡng nó, nó đã sớm chết kiêu kiêu , nàng lòng tốt như vậy, ta rất thích toan tính giúp nàng.” Hắn nháy mắt mấy cái. “Nếu không, nàng nếu là bắn khoán, trở về nước lúc mời ta ăn cơm đi.” Nhưng hắn là rất thích hắn, vốn đang cho là Bạch Bạc Sĩ có ý tứ muốn cùng nàng gặp gỡ , nhìn dáng dấp bọn họ cũng không có ở chung một chỗ.

Gia Lệ cho hắn một nụ cười sáng lạn. “Tốt, kia có vấn đề gì, khác còn mang lễ vật cho người.”

Núi lớn nhìn nàng, nụ cười của nàng có cổ giầu không được luy. “Nàng... Nàng không có sao chứ?” Ánh mắt của nàng hồng hồng, sắc mặt tốt tái nhợt, đuổi theo trở về cái kia cùng Bạch Bạc Sĩ gây lộn cô gái tưởng như hai người, nàng bây giờ xem ra rất không có tinh thần phần chấn.

“Không có chuyện gì.” Gia Lệ kéo hành lý, xe taxi còn tại bên ngoài chờ đâu! Nàng mỉm cười, cùng hắn nói gặp lại sau, xoay người ra cửa, lên xe taxi.

Bên ngoài mưa phùn bay tán loạn, núi lớn nhìn xe taxi biến mất ở màn mưa trung.

nhất thời nửa khắc tìm không được Gia Lệ, Bạch Bạc Sĩ cũng chỉ tốt trước trấn định lung tung suy nghĩ, hết thấy sẽ chờ trở về Đài Loan rồi hãy nói. Hắn giúp Phó Hân Lan liên lạc tương quan đơn vị, xin phát lại bổ sung hộ chiếu.

Những ngày kế tiếp, Bạch Bạc Sĩ mang theo Hân Lan làm giấy chứng nhận, chụp hình, liên lạc tương quan đơn vị.

Buổi tối, Bạch Bạc Sĩ ngủ thắm, Hân Lan ngủ trên giường. Đây là Bạch Bạc Sĩ chủ động nói lên, Phó Hân Lan kinh ngạc, cảm giác được Bạch Bạc Sĩ đối với nàng thân thiết nhưng mang theo xa cách.

Chẳng lẽ... Hắn biết Jason chuyện? Buổi tối, Hân Lan trần trọc trở mình, thấp thỏm bất an. Không, không thể nào, nàng không nói tới một chữ a... Kia vừa là cái gì Bạch Bạc Sĩ không ôm nàng, đối với nàng khách khí làm bất hòa? Hắn đã không thương nàng? Này ý niệm trong đầu dạy Hân Lan một trận lạnh run.

Mấy ngày qua trừ giúp nàng làm giấy chứng nhận, hấn tiên Thiếu chủ động cùng nàng bắt chuyện. Phần lớn lúc hấn cũng buồn bực ngăn người, giống như là có rất phiền chuyện, muốn không phải là mao đứng lên thẳng gọi điện thoại.

“Bạc Sĩ, ta không muốn đọc sách , ” Hân Lan vội vã muốn bắt phong hấn, nàng cũng chỉ còn lại có hấn.“Tới chỗ này sau, ta mới biết mình có nhiều yêu người.” Nàng gục ở mép giường hướng về phía phía dưới người trầm mặc ảnh nói chuyện.“Người... Chúng ta kết hôn sao, khỏe? Ta đáp ứng, ta đáp ứng không sẽ rời đi người! Ta chưa bao giờ biết, ta thật tốt yêu người, Bạc Sĩ...” Nàng nghẹn ngào.

Bóng người kia đưa lưng về phía nàng, nghe được lời của nàng chấn động hạ xuống, nhưng hấn cũng không có xoay người lại, giống như là ở suy nghĩ lời của nàng.

Hân Lan khóc nói tiếp: “Ta cái gì cũng không muốn , ta chỉ muốn người. Bạc Sĩ người đi lên ngủ, chúng ta một lần nữa bắt đầu, khỏe? Ta nữa cũng sẽ không khiến người thương tâm, Bạc Sĩ...”

“Nàng phải gả ta?”

“Là. Cõi đời này trừ người ra, ta ai cũng không nên.” Trải qua này một lần, mới biết được hấn trân quý nhất. Song Bạch Bạc Sĩ nghĩ đến cũng là khác gương mặt, hấn xoay người lại, trong bóng tối, hấn ánh mắt kiên định.

“Nhưng là... Ta không muốn cưới nàng.” Thương thế của hấn cảm nói phi Phó Hân Lan giống như là được đả kích rất lớn, cả người ngậy người.

Bạc Sĩ hạ nhãn, an ủi nàng nói: “Thật xin lỗi... Nàng sau khi đi, ta cũng đã thay đổi. Hân Lan... Ta... Ta có thích người, thật xin lỗi.” Mặc dù không đành lòng, nhưng hấn phải đem lời nói rõ ràng.

Hấn cùng với Hân Lan trong lúc khởi dừng lại cách một tờ giấy giường khoảng cách? Bạch Bạc Sĩ nhìn này từng trói buộc hấn tâm cô gái, đối với nàng rung động đã không hề nữa, còn dư lại chẳng qua là bằng hữu tình cảm. Giờ khắc này, thiên ngôn vạn ngữ, đều ngưng tụ ở lẫn nhau nan kham trong ánh mắt.

Nàng nhìn hấn, nước mắt đổ rào rào địa trôi.

Lần này, hấn sẽ không đi bởi vì nàng khóc mà khẩn trương, cánh tay hấn nếu không vì nàng lau nước mắt.

Hân Lan yên lặng rơi lệ, nàng ngu, trước bỏ qua hấn, nàng thật quá u mê a...

Chuông cửa thốt nhiên vang lên!

Bạch Bạc Sĩ đứng dậy mở cửa, tới là cảnh sát, cầm trên tay một tấm ảnh chụp, thao trứ tiếng Anh hỏi Bạch Bạc Sĩ. “Biết người này sao?”

Trong hình là một châu Á nam tử, Bạch Bạc Sĩ lắc đầu phủ nhận, quay đầu lại hỏi: “Hân Lan, nàng tới đây, nàng biết nam nhân này sao?”

Phó Hân Lan lộ ra hoảng sợ vẻ mặt, cương ở trên giường, không muốn đi qua.

“Hân Lan?”

“Tiên sinh.” Cảnh sát lấy ra một quyển hộ chiếu, chỉ chỉ Hân Lan, vừa chỉ chỉ hộ chiếu. Bạch Bạc Sĩ cầm qua hộ chiếu —— đó là Hân Lan hộ chiếu!

Bạch Bạc Sĩ nghe cảnh sát nói, trong hình nam nhân đặc biệt lợi dụng in tờ nét lừa gạt cô gái tới Newyork, lấy trộm hộ chiếu chuyển bán đi, giựt tiền cướp sắc, là một tình yêu đại lừa gạt...

Bạch Bạc Sĩ khiếp sợ, kinh ngạc, tiền căn hậu quả nhất thời toàn bộ hiểu. Hấn chợt quay đầu lại, Phó Hân Lan vẻ mặt chợt dạ. Chuyện đến đây toàn bộ trong sáng, hấn cấp cho Hân Lan tiền, toàn bộ rơi vào nam nhân này miệng túi. Thì ra là, Phó Hân Lan đã sớm phản bội hấn!

Bạch Bạc Sĩ kinh ngạc địa bối ra quá ... Phát, Gia Lệ lời của quanh quẩn ở bên tai —— “Còn mượn một số tiền lớn cho nàng? Người thật khờ, nàng căn bản lợi dụng người, cũng chia tay còn cùng tình nhân vay tiền, nào có chuyện như vậy!”

“Đó, nàng không có tiền người tự đưa tiền, bây giờ nàng gặp chuyện không may, một thông điện thoại người lập tức phải đi cứu. Bạch Bạc Sĩ, người ta đã bỏ rơi người. Người tỉnh dậy được không? Nhờ cậy người đừng ngu xuẩn đến làm cho người ta vẫn lợi dụng...”

“Định, ta chính là sẽ không nói thật nghe lời, ta chỉ biết nói thật, ta nói mẹ kiếp người khác đàn , nữ nhân kia chẳng qua là lợi dụng người, người tại sao Nhâm nàng đùa bỡn?”

Thốt nhiên đau lòng, Bạch Bạc Sĩ nhắm mắt lại, kích động địa nắm chặt hai tay.

Cảnh sát tiên sinh khốn hoặc, hỏi hấn tại sao?

Hấn lắc đầu, ánh mắt nóng quá, tâm tính thiện lương đau.

Gia Lệ, nàng tại nơi nào?

Nhớ quá... Nhớ quá đem nàng ôm người trong ngực, Bạch Bạc Sĩ ảo não, tâm tình sôi trào.

Miệng nàng ba hư, nàng không hiểu ôn nhu, nàng chết tiệt đều biết không xong tiểu khuết điểm, nhưng là, nhưng là nàng mới thật sự là đối với hắn người tốt. Đáng chết, hắn thật đáng chết!

Gia Lệ, nàng tại nơi nào?

ôn đức Mir hồ, toàn bộ Anh quốc cao nhất núi, sâu nhất cốc, dài nhất hồ cũng tập trung ở người...

Ừ! Quả nhiên rất đẹp, rất tráng quan.

Cảnh sắc tráng lệ trước, tóc bạc tóc của khen thanh liên tục, một bên nhưng có sắc mặt tiều tụy cô gái đánh rất lớn ngáp.

“Thật là đẹp a...” Lão bà bà đảo hướng lão công bả vai than thở.

“Cút!”

Cút? Mọi người kinh ngạc, Phân Phân quay đầu lại.

“Ách...” Gia Lệ lúng túng địa chỉ vào lão bà bà đầu tóc, vội vàng giải thích: “Mới vừa có chỉ Điều Nhi... Thái ở nàng trên đầu.”

Lão bà bà sợ hãi kêu, lão Công Công vội vàng giúp nàng chụp được dính vào uế vật, những người khác còn lại là dùng quái dị ánh mắt trừng đồng hành Xa Gia Lệ.

Ách... Xa Gia Lệ lúng túng địa cười khúc khích.

Đúng vậy, làm mọi người bận rộn thưởng thức cảnh sắc tráng lệ, nàng Đại tiểu thư không yên lòng chỉ chú ý tới một đồng tử từ trên trời giáng xuống cút chim.

Mọi người tiếp tục dùng quái dị ánh mắt nhìn nàng, Gia Lệ giận, reo lên: “Sặc sao? Ta hảo tâm nhắc nhở!”

Có rồi rãnh có rãnh rồi cùng nàng chơi mười tám ngày đích, hơn phân nửa là về hưu lão phu vợ, vì vậy trẻ tuổi Gia Lệ ở lữ hành đoàn dậm đặc biệt làm người khác chú ý, nàng cùng tất cả mọi người đáp không hơn tuyền, dù sao ý nghĩ, quan niệm khắp mọi mặt mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển quá lớn.

Mấy ngày nữa, làm mọi người du ngoạn đến cung điện Bắc-kinh-hem, trước mặt mọi người người lắng nghe hướng dẫn du lịch giảng thuật lịch sử.

Chỉ có nàng Đại tiểu thư một người cúi đầu.“A ~ tiền!” Nàng phát ra kinh hô, nhặt lên trên mặt đất tiền mặt.“Ta nhặt được tiền!”

Mọi người quay đầu lại, nhìn nàng.

“Ha hã a ~” Gia Lệ cầm lấy tiền mặt cười đến rất lúng túng, mọi người xem nét mặt của nàng rất phức tạp.

Ở trong mắt bọn hắn, nàng lữ hành động cơ thật quý dị, nàng căn bản là không có ở thường thức cảnh đẹp nha, giống như là tới trộn lẫn.

Tối hôm đó, hướng dẫn du lịch rốt cục không nhận được hỏi nàng: “Nàng tại sao không tới tham gia a?”

“...” Gia Lệ miệng há hốc, nhất thời không thể nói nói.

Hướng dẫn du lịch là cái trung niên nam tử, tụ hai phiết tiểu Hồ Tử.“Ừ, sẽ không phải thất tình cho nên mới trốn tránh sao?”

Hắn rất có kinh nghiệm, rất nhiều trẻ tuổi cô gái ra khỏi nước cũng là vì quên mất một đoạn tình cảm.

Gia Lệ im lặng, gãi gãi đầu phát không muốn trả lời.

Hướng dẫn du lịch cười, rút ra làm ra một bộ bài pu-khơ.“Như vậy đi, ta giúp nàng coi bói, có muốn hay không? Ta bị cho là rất đúng đó ~” hắn cắt tốt bài, đem bài bắt được trước mặt nàng.“Nhắm mắt lại, vuốt bài, đáy lòng nghĩ tới nàng thích nhất nam nhân, nhớ kỹ, muốn rất chuyên tâm.”

Gia Lệ vươn tay, sờ ở bài, nhưng là nàng u mê.

Hướng dẫn du lịch thúc giục.“Nhắm mắt lại, mặc niệm nàng thích nhất người.”

Gia Lệ nhắm mắt lại, im miệng không nói , nước mắt đột nhiên té.

Nàng mở mắt ra, nhìn hướng dẫn du lịch, tiện đà lắc đầu, đẩy trở về bài pu-khơ.

“Không, ta không tính là.” Lệ quang ở trong hốc mắt lóe lên, nàng lỗ mũi đỏ, lòng tham chua.“Ta không muốn coi là.” Nhớ quá hắn, nhớ quá hắn a ~ rồi đi càng xa, càng là nghĩ đến chắc! Nhưng là hắn không thương nàng, này không cần coi là, nàng đáy lòng đều biết, nếu là hắn yêu nàng, cũng sẽ không đi tìm Phó Hân Lan .

Hướng dẫn du lịch thu hồi bài pu-khơ, đưa cho giấy lau cho nàng.

“Ngu cô bé... Yêu lắm người sao?”

Gia Lệ gật đầu, cúi đầu khóc nức nở.

“Đừng thương tâm a, hấn không thương nàng, nàng lại đi yêu người khác a!”

Chợt, Gia Lệ ngẩng đầu.

Đây là Bạch Bạc Sĩ đã nói lời của a! Nàng “Wow” địa một tiếng, khóc đến lợi hại hơn .

bắt đầu mùa đông sau này, khí trời càng lạnh hơn. Bắc Phong xào xạc, đầy đất lá khô theo gió tung bay.

Tọa lạc ở trong núi rừng đại biệt thự, màu trắng tường, màu đen rào chắn, đang lúc hoàng hôn, hơn lộ vẻ tịch liêu.

Bên trong truyền đến du dương lão ca, chu (tuần) tuyến ngọt ngào tiếng nói hát ỉ ‘Vĩnh hằng mỉm cười’
—— tâm người trên mà, có cười kiểm bằng, nàng còn đang cuối mùa thu cho ta cảnh xuân.

Tâm người trên mà, có bao nhiêu bảo tàng, nàng có thể ở đêm tối cho ta mặt trời.

Nơi này không có cảnh xuân, nơi này đã không có mặt trời.

Trong biệt thự, lớn như thế phòng khách, trắng trước xô pha, ngồi vẻ mặt u buồn nam tử. Trên mặt bàn, một bàn máy tính mở ra, trên màn ảnh, một đoàn giả thuyết phục cổ máy quay đĩa theo chu (tuần) tuyến tiếng ca chuyển động, nhưng Bạch Bạc Sĩ thế giới nhưng tựa như ngưng chuyển động.

Hấn đem Phó Hân Lan bình an mang về Đài Loan, hấn rút cục cùng Phó Hân Lan vạch rõ giới hạn, từ đó cầu thuộc về cầu đường đường về, nhưng là... Gia Lệ sẽ không trở về .

Hấn còn là bình thường trên dưới ban, mỗi ngày hướng về phía từng ngụm lạn nha, phiền não vô cùng, có lần thậm chí đối với một vị trắng hấn găm thét: “Người nếu như không đánh răng, con mẹ nó đáng đời lạn nha!”

Ai ~~ này thật sự hồng bét, bác sĩ: đại phu: thầy thuốc làm sao có thể mất đi lý trí? Gia Lệ nói rất đúng, hấn tâm tình EQ sai. Ở mất đi nàng sau, hấn sống được giống như hành thi tẩu nhục.

Bạch Bạc Sĩ ngày ngày tâm tình nóng nảy úc, không khỏi địa chán ghét công việc của hắn, chán bang nhân nhìn chán, chán đứa trẻ khi hắn phòng khám bệnh khóc nỉ non. Trước kia phóng giả lúc thích xem nhất địa lý kênh, nhưng là bây giờ nhìn thấy đại Tinh Tinh a, voi a, đội thám hiểm a, hắn đã cảm thấy buồn bực.

Hắn chạy đi mượn “Thiếu gia Lâm túc cầu” đến xem, muốn tìm về vui vẻ cảm giác, nhưng là, ghế sa lon bên cạnh trống rỗng chỗ ngồi, dạy hắn nhìn Châu Tinh Trì chỉ muốn khóc.

Hắn hoài niệm tiếng cười của nàng, cho dù nàng thỉnh thoảng rất quá đáng, rất hỉ hoan khi hắn quần hạt trên đĩa bàn ăn bánh bích quy, bánh bích quy tầng rụng được đầy đất cũng là, kia cũng không sao cả, hắn khát vọng nàng tới tao đập chỗ của hắn, song nàng nhưng không thấy bóng dáng.

Sàn nhà rất sạch sẽ, phát sáng Tinh Tinh, hắn nhìn chỉ cảm thấy bi ai. Phòng khách tốt chỉnh tề, nhiều nhẹ nhàng khoan khoái, hắn nhìn chỉ muốn gằm thét. Trừ hô hấp của mình thanh âm, trừ cơ khí phát hình ra tiếng ca hoặc là ti vi thanh âm, phòng ốc yên lặng được dạy hắn nghĩ đập vách tường.

Buổi tối ngủ, hướng về phía cửa sổ, nhìn trần nhà chập chờn cái bóng, nghĩ đến nàng phát sáng Tinh Tinh ánh mắt, còn có nàng cười ồ về mặt, lão Thiên ~~ hắn trống không được muốn chết rụng!

Hắn nguyện ý, tốt nguyện ý ngày ngày cùng nàng gây lộn, từ ăn cái gì thứ tự ẩm ỉ đến bộ sách bài phóng quy củ, từ điều khổng khí ẩm ỉ đến ném loạn y phục, hắn cái gì cũng nguyện ý cùng nàng ẩm ỉ, chỉ cần nàng trở lại.

Bạch Bạc Sĩ nghĩ, nàng sẽ không tố thái, không sao, hắn làm; nàng bất thiện cho để ý nhà, không sao, hắn để ý; nàng yêu ném loạn đồ, không sao, hắn thu; nàng chán hắn cảm ràm nàng, không sao, hắn có thể cảm miệng...

Chỉ cần nàng trở lại, hắn nguyện ý ngày ngày theo nàng hát vang “Tịch mịch khó nhận” hoặc là “Chinh phục”, hắn muốn nàng ngày lúc trời tối quần hắn chơi bài bài, mà hắn có cố ý thua, chỉ cần nàng trở lại.

Hắn bảo đảm không hề nữa chê cười nàng ngay cả cà phê cũng sẽ không nấu, hắn sẽ nói cái này ta tới là tốt rồi.

Hắn sẽ không nào nàng ngay cả dưa chuột hồ dưa cũng sẽ làm hỗn (giang hồ), ngược lại sẽ khen nàng rất có sáng ý.

Hắn thề không hề nữa mắng nàng nói chuyện khó nghe, tính tình rất xấu, hắn có khen nàng thành nhân còn có thể như vậy tỷ số tính nhiều khả ái.

Cho dù toàn bộ thế giới mọi người ghét bỏ nàng, toàn bộ thế giới người đều cho rằng nàng không ai muốn, không sao, hắn muốn, con mẹ nó, hắn muốn nàng! Cho dù, cho dù nàng từ đầu đến chân có con mẹ nó mấy ngàn mấy trăm khuyết điểm, cho dù cùng hắn giống như nam cực cùng Bắc Cực sai con mẹ nó nhiều như vậy, không cần gấp gáp, không có gì đáng ngại, hắn muốn nàng, chỉ cần địa trở lại...

Nhưng là... Nàng không trở về nữa, nàng biến mất.

Điện thoại không tiếp, chỗ ở không ai, quả thực giống như nhân gian chửng phát rồi. Một, hai ngày như thế hắn còn có thể chịu được, bảy, tám ngày như thế, hắn cảm thấy mau nổi điên.

Mất đi Gia Lệ, Bạch Bạc Sĩ thế giới không có cảnh xuân, không có mặt trời, hơn không có nụ cười. Hắn luôn luôn quy bó đuốc, quảng cáo rùm beng làm việc quy bó đuốc có mạch lạc, nhưng là hắn bây giờ tụ lên xuống má hồ, cũng không phải là chạy theo mô đen, mà là hắn nữa để không nổi sức đánh để ý mình. Hơn phân nửa lúc hắn đều ở nghĩ nàng, nàng tại nơi nào? Đang làm cái gì vậy? Nàng có thể hay không nghĩ hắn? Nàng đi đâu vậy? Nàng trôi qua khỏe? Nàng, nàng còn đang khí hắn sao?

Hắn nghĩ nàng, nghĩ đến mau nổi điên ! Hắn không qua Newyork mấy ngày, gấp trở về tụt vội và tìm nàng, nàng nhưng biến mất mất tích.

Bạch Bạc Sĩ mở ra điện thư, viết phong thư, gửi cho Gia Lệ. Hắn hy vọng nàng có thu tin, giả sử nàng xem thấy thư của hắn, nàng có trở lại sao? Hoặc là nàng căn bản ngay cả nhìn cũng không nhìn tụt xóa bỏ? Dù sao cái kia sao đáng giận a!

Tối nay, kia vắng vẻ hồi lâu điện thoại rất cục vang lên.

Nàng sao? Bạch Bạc Sĩ lập tức đón lên.

“Ừ?” Núi lớn thanh âm.

“Sax sao?” Bạch Bạc Sĩ tốt thất vọng.

“Hắc, Xa Gia Lệ lẽ hành trở lại không có a?” Núi lớn hỏi.

Bạch Bạc Sĩ bỗng dưng nắm chặt điện thoại.“Lẽ hành? Nàng đi lẽ hành?”

Núi lớn kinh ngạc.“~~ người không biết a?”

Một canh giờ sau, Bạch Bạc Sĩ vọt vào núi lớn phòng khám bệnh, nhìn thấy Gia Lệ nuôi con mèo nhỏ.

Hắn lập tức đem con mèo nhỏ ôm vào trong ngực vừa sờ vừa hôn, núi lớn thấy vậy u mê, hắn phỏng đoán nếu không có người đang, Bạch Bạc Sĩ đại khái có tại chỗ khóc lên sao? !

“Con mèo nhỏ...” Bạch Bạc Sĩ ôm này đã lâu tiểu khả ái, cảm giác cũng giống như ôm này “Đại khả yêu”, hẳn lòng chua xót.

“Ừ, người không phải là lão ngại động vật có vi khuẩn và vân vân, bây giờ cũng ôm rất dũng cảm sao!”
Thật kỳ tích !

Con mèo nhỏ phẳng phất cảm ứng được Bạch Bạc Sĩ thương tâm, biết điều địa liếm hẳn.

Bạch Bạc Sĩ liên tiếp đặt câu hỏi: “Nàng đâu? Nàng đi đâu lữ hành? Lúc nào trở lại? Đi bao lâu a? Có hay không lưu điện thoại? Bao lâu lên đường ? Có không có nói gì? Có không có nói tới ta?”

Núi lớn nhìn chăm chăm Bạch Bạc Sĩ, wow? ! Lão hữu một trận không thấy đổi tính , một đầu tóc rối bời, lưu lên xuống má hồng, ừ, đổi đi chán chương lộ tuyến đó! Nhìn Bạch Bạc Sĩ khấn trương vẻ mặt, núi lớn sáng tỏ , lão hữu yêu Xa Gia Lệ nữa!

“Đó, ha hả ~~ người thoág cái hỏi quá nhiều, ta trả lời thế nào, từng bước từng bước từ từ hỏi đi ~~” núi lớn nói.

“Nàng bao lâu đi ?”

“Ừ, ước chừng một tuần đó.”

“Đi đâu?”

“Không biết đó.”

“Với ai đi?”

“Không rõ ràng lắm đó.”

“Lúc nào trở lại?”

“Không biết đó.”

“Có không có nói tới ta?”

“Không có đó.”

“...” Bạch Bạc Sĩ nhất thời giống như nhục chí Bì Cầu, ảm nhiên địa rũ xuống bả vai, hắn ôm chặt con mèo nhỏ. “Mèo ta dẫn đi trở về, ta chiều cổ.”

“Đó.” Ha hả, núi lớn cười. “Tốt, chờ Xa Gia Lệ trở lại, ta sẽ thông báo cho người.”

“Ừ.” Bạch Bạc Sĩ thất hồn lạc phách địa đi.

Hắn sau khi đi, núi lớn cười loan eo.

Ha ha ha! Trời ạ ~~ chưa từng thấy lão hữu như vậy ủ rũ, núi lớn lắc đầu, ai ~~ nhìn dáng dấp, lão hữu đi ra Phó Hân Lan bóng ma , bất quá, hắn thật giống như rơi xuống tới lớn hơn nữa vẻ lo lắng dậm .

Xa Gia Lệ a Xa Gia Lệ, nàng nếu không trở lại, hắn lão hữu sợ rằng có tinh thần uể oải mà chết!

thái dương hạ sơn, đêm tối vắng vẻ, sáng sớm tảng sáng, sau đó, một ngày lại bắt đầu, mặt trời chiếu khắp nơi.

Chín giờ, Bạch Bạc Sĩ còn đang cùng con mèo nhỏ chơi đùa, hắn tốt lười thượng phòng khám bệnh, cả người tốt không có tí sức lực nào. Hắn vào phòng bếp cầm một bao lớn Tiểu Mễ, đi tới ngoài phòng, rót vào Gia Lệ đeo cái kia chỉ treo ngược trong chậu.

Ước chừng năm phút đồng hồ sau, Ma Tước tới, chiếm cứ viện trước cây kia.

Bạch Bạc Sĩ vừa phân thần hoài niệm Gia Lệ vài giây, sau đó đem cái chén bắt được phòng bếp thanh tẩy, cái chén cất kỹ, hắn nhớ tới cuối tuần kia, Gia Lệ cùng hắn ở phòng bếp học rang thức ăn, thiếu chút nữa đem hắn làm điên rồi chuyện.

Bạch Bạc Sĩ mỉm cười, đẩy ra kia phiến đóng cửa sổ, bỗng dưng hắn , sững sờ ở cửa sổ.

Dạt dào lá xanh hướng về phía hắn chập chờn, Bạch Bạc Sĩ sờ ở kia xanh nhạt lá làm mà, hắn thăm dò cúi ngắm, thật dài khúc khúc đưa mầm uyển chuyển diên địa treo ở hắn phòng tường —— đó là Gia Lệ ban đầu Vô Tâm rắc dưa tử, ở vô tình hồi, nhưng lại chiếm cứ này góc, đâm chồi khỏe mạnh, náo nhiệt này bệ cửa sổ.

Bạch Bạc Sĩ tim đập nhanh, tim của hắn, không phải là không bởi vì nàng Vô Tâm xông vào, để cho tư niệm đâm chồi, ý nghĩ - yêu thương nảy sinh lan tràn, khi hắn nhai vô ý thức thời điểm, đã lớn mạnh đến bao trùm tánh mạng của hắn.

Bạch Bạc Sĩ hít sâu một cái, đau lòng a!

Tốt yêu nàng, tốt yêu, tốt yêu nàng a! Không có nàng ở, thế giới này hoang vu được đôn hấn mau hít thở không thông, mau hỏng mất, hấn một giây cũng đợi không được a!

Bạch Bạc Sĩ xông về phòng khách, tìm ra yêu tuần san, gọi điện thoại tới ban biên tập.

Điện thoại rút cục chuyển tới một vị bận rộn cô gái trong tay, nàng đang viết văn án.

“Ừ? Vị kia?” Nàng lo âu địa nghĩ tới câu, gặm cây viết.

“Là ta, Bạch Bạc Sĩ.”

Tổ Dĩnh ánh mắt Nhị huynh, chứa đựng văn tự văn kiện : giấy tờ, đặt hạ bút, cố ý lạnh lạnh nói: “Trắng cái gì?” Hắc hắc, nàng biết rõ còn cố hỏi.“Người nào? Nói mau, cho người một phút đồng hồ.” Ha hã ~~ nàng học hấn ban đầu khẩu khí.

“Ai ~~” biết nàng cố ý cả hấn, Bạch Bạc Sĩ không dám tức giận.“Chấn nha Bạch bác sĩ.”

Tổ Dĩnh khẩu khí lớn lối.“Có chuyện gì? Nói mau, ta bề bận nhiều việc!” Cô nương báo thù ba năm không muộn đây, ha hã, hiện thể báo, không cần chờ ba năm sẽ làm cho nàng cả .

Bạch Bạc Sĩ khuôn mặt hắc tuyến con, có loại tự gây nghiệt không thể sống cảm khái.

“Tiết tiểu thư, xin hỏi Gia Lệ đi đâu, ta nghĩ liên lạc nàng.”

“Gia Lệ đi đâu?” Tổ Dĩnh cố ý khoa trương địa cho:“~~ người không biết sao? Nàng đi đâu hấn là hỏi người a, người không biết lời của, tự hỏi thần a ~~ thần hỏi không ra tới nói, tự hỏi quỷ a ~~ quỷ cũng hỏi không ra tới nói, có muốn hay không ta giới thiệu coi bói tiên, giúp người bói toán hỏi xem một chút?” Hừ! Xú nam nhân, bây giờ biết muốn đuổi theo?

Hắc tuyến con lần nữa xuất hiện ở Bạch Bạc Sĩ trên mặt, những thứ này làm văn tự cũng như vậy miệng lưỡi bén nhọn sao?

“Nàng nếu là biết đến nói, xin nàng nói cho ta biết.”

“Nói cho người biết làm chi, để lại đi thương tổn nàng? Được rồi , ta phải sợ lòng ta yêu tác giả bị các người những thứ này xú nam nhân nát nát, ta bề bận nhiều việc, Bye~~ ”

“đợi một chút ——” Bạch Bạc Sĩ hạ thấp tư thái.“Coi là ta cầu : van xin nàng, nói cho ta biết, nói cho ta biết nàng đi đâu...”

Tổ Dĩnh suy tư trong chốc lát, nghiêm mặt nói: “Để cho người biết nàng đi về phía, đối với ta tác giả có ích lợi gì?”

“Nếu ta tìm được Gia Lệ, ta sẽ đối với nàng rất tốt rất tốt, ta sẽ chiều cổ nàng, từ thực quần áo ngủ nghỉ đến hỉ nộ ai nhạc ta cũng chiều ứng, làm cho nàng ngày ngày vui vẻ, ngày Thiên Đô cười mị mị, nàng tâm tình tốt sẽ công việc đặc biệt mại lực, nàng công việc mại lực nàng cũng mới có lợi, có phải hay không? Đây đối với chúng ta cũng tốt ~” hần mảo đứng lên thuyết phục nàng.

“Nghe tới rất mê người, nhưng là...” Tổ Dĩnh lạnh lùng nói: “Người cho là nàng còn có thể muốn người sao?”

Bạch Bạc Sĩ giật mình. Đúng vậy a, khi hần đối với nàng như vậy ác liệt sau, Gia Lệ còn có thể để ý đến hần sao?

“Ít nhất... Ít nhất để cho ta thử một chút.”

“Người mở ra máy tính, ta đem nàng hành trình Email cho người, chân trời góc biển, muốn làm sao đuổi theo tùy người vậy!”

Bạch Bạc Sĩ dè xuống điện thư khóa, chân trời góc biển, cũng muốn đuổi kịp nàng!

Hần ở nhanh nhất trong thời gian đặt tốt vé phi cơ, thu thập hành lý, đeo con mèo nhỏ vừa đi gặp núi lớn.

Núi lớn kinh ngạc: “A ~ người chơi ta sao?” Không tới hai ngày, mèo lại bị mang về nơi này.

“Nhờ cậy, ta muốn đuổi theo Gia Lệ trở lại, con mèo nhỏ giúp chúng ta chiều cổ mấy ngày.”

“Làm cái gì a? Các người đang đùa trón mê giấu a? Cũng người lớn, khác ngày thơ như vậy có được hay không?” Núi lớn vừa mắng, vừa đem con mèo nhỏ ôm vào trong ngực hôn vừa hôn, phát tay đuổi Bạch Bạc Sĩ: “Được rồi được rồi, mau đuổi theo sao!”

Ta ~ vốn đang đang suy nghĩ cùng Xa Gia Lệ có hay không duyên nói, hiện tại hần nhưng để xác định, mình và nàng —— tuyệt đối vô duyên nữa!

Hần bây giờ cái gì cũng không muốn, chỉ hy vọng lão hữu thiên nhai đuổi theo đuổi theo đuổi theo đuổi theo có thể thành công!

Vĩ thanh Luân Đôn yêu trời mưa, nhét vấn sông phong tình vạn chủng, toà nhà hình tháp tòa thành có thời Trung cổ phong vị, Erding bảo sống về đêm hết sức rất khác biệt.

Tối nay, Gia Lệ uốn tại tiệm cơm trong phòng.

Đồng hành đoàn viên cùng hướng dẫn du lịch đi mua đồ , Gia Lệ nằm lỳ ở trên giường gõ máy tính. Nàng Vượt qua viết Vượt qua phiền não, ở trên giường quay cuồng hai vòng.

“A ~” ta, tốt phiền a tốt buồn bực a ~ thật đáng ghét a! Che kín mặt, nàng nhớ quá hần.

Gia Lệ nhảy xuống giường, rút ra máy tính chứa đựng bài viết, đến lầu một đại sảnh phục vụ nơi, thu phát bưu kiện.

Nàng trèo lên vào tài khoản, bỗng nhiên ngơ ngẩn, nhìn thấy một phong chúc tên “Sa Ngư” thư tín, nàng lập tức mở ra —— Gia Lệ, nàng tại nơi nào? Ta nghĩ nàng, nhớ quá nàng!

Gia Lệ, nàng nói rất đúng, ta thật khờ, ngu nhất chân để cho nàng rời đi.

Ta nghĩ thấy nàng, nghĩ đến mau nổi điên, nàng đi đâu? Nàng có trở về hay không tới ?

A? Gia Lệ tay che miệng, nhìn chăm chăm bưu kiện, ngây dại.

Một giây sau, mãnh liệt vui sướng bao phủ nàng, nàng thét chói tai lấy nhảy dựng lên, rút ra disk, chạy lên lầu, cầm quần áo nhét vào hành lý cái hòm, dùng nhanh nhất thời gian thu thập vật phẩm, lập tức cho công ty hàng không gọi điện thoại, sau đó giữ tờ giấy hướng ra khỏi phòng, cả người thiếu chút nữa đụng vào đang trở lại hướng dẫn du lịch.

“Xa tiểu thư?” Hướng dẫn du lịch thấy nàng kéo hành lý đi được thật nhanh.“Uy!”

“A!” Đột nhiên nổ lớn nổ, Gia Lệ bị cửa mình hành lý trật chân té, rơi sét đánh thảm!

Hướng dẫn du lịch kinh thấy nàng phất sức, không chút do dự địa bò dậy, không sợ đau đến tiếp tục đi phía trước hướng.

“Uy! Nàng đi đâu?” Hướng dẫn du lịch đuổi theo đi trước.

Nàng lôi kéo hành lý vừa chạy vừa phất tay kêu lên: “Hồi Đài Loan, ta trở về Đài Loan !” Nàng cười vọt ra tiệm cơm, mệnh mông đụng đụng địa nhảy lên xe taxi.

“Uy ——” hướng dẫn du lịch đuổi theo ra, vừa lúc thấy nàng rời đi.“Thật là, dính vào sao!”

Làm Gia Lệ vọt vào phi trường, Bạch Bạc Sĩ vừa lúc thông qua nhập cảnh đại sảnh, lên xe taxi đi trước cơm của nàng phòng trọ. Trong tay của hắn nắm Gia Lệ hành trình, một lòng một đường thấp thỏm.

Sẽ phải nhìn thấy nàng, hắn một khắc cũng không muốn các loại..., ngàn dặm xa xôi chạy tới, chỉ mong có thể cảm động nàng. Dựa theo cấp trên hành trình, Gia Lệ tối nay sẽ ở nhà này tiệm cơm qua đêm.

Nàng có thể hay không không để ý tới ta? Bạch Bạc Sĩ khẩn trương. Hắn đã chuẩn bị xong một đồng hồ cả đời đều nói không ra miệng lời ngon tiếng ngọt, tính toán muốn trấn an Gia Lệ.

Ừ, Bạch Bạc Sĩ Thanh Thanh cổ họng, bất kể nhiều ác tâm lời của hắn cũng nguyện ý nói, chỉ cần Gia Lệ chịu tha thứ hắn.

Cuối cùng đã tới tiệm cơm —— này nhất định là lão thiên gia mở đích cười giỡn, thật vất vả nhìn thấy hướng dẫn du lịch, nghe thấy hắn là sét đánh ngang tai tin tức xấu.

“Xa tiểu thư đi a!” Hướng dẫn du lịch nói.

“Cái gì? !” Bạch Bạc Sĩ khiếp sợ. “Nàng đi đâu?”

“Hồi Đài Loan, mới vừa đi mà thôi.”

Đáng thương Bạch Bạc Sĩ, kéo hành lý, lập tức đường cũ giết trở về phi trường.

Cái này Xa Gia Lệ, trời sanh tới cả ta sao của hắn? Ai ~~ ngồi ở hậu máy bay lâu, Gia Lệ vuốt vé phi cơ, nhin cười không được.

Hắn yêu thích ta, hắn nghĩ tới ta đâu! Thật hận không được lập tức nhìn thấy hắn.

Chờ một chút! Gia Lệ vừa giận —— ta như vậy có thể hay không quá không có cốt khí? Hắn làm như ta người nào a? Cái kia sao đáng giận, ta như vậy bỏ chạy trở về, Xa Gia Lệ, nàng có hay không tôn nghiêm a? Nàng a nàng, nàng như vậy cùng chó có cái gì khác biệt?

Ai ~~ Gia Lệ che kín mặt, nhưng là không nhin được vừa cười . Nàng ngẩng nhìn bốn phía, buổi tối , phi trường trống rỗng, nửa nửa giờ nên lên phi cơ, may là còn có máy bay vị.

Gia Lệ hôn một chút vé phi cơ, ôm lấy hành lý cái hòm, nhắm mắt lại tư niệm người kia, trên mặt ẩn giấu không được nụ cười.

Nàng thật muốn ăn hắn làm sandwich a, hắn lợi hại nhất, sẽ đem da nướng đến tiêu tiêu, ăn thật ngon a!

Nàng cũng tốt nghĩ yết hấn nấu cà phê đó, kể từ khi yết quá hấn nấu cà phê sau, nhanh chóng hòa cà phê quả thực giống như rửa chén nước .

Nàng thật hoài niệm cái kia trương siêu cấp lớn sàng phô đó, tại cạnh trên làm sao cút cũng sẽ không té; hấn phòng khách rất lớn, đồ làm sao ném cũng không sao. Dĩ nhiên, nàng muốn nhất muốn nhất đúng là gục ở hấn lồng ngực ngủ, lồng ngực của hấn tốt ấm áp đó ~~ hi, hấn nhìn thấy nàng, có thể hay không lập tức đem nàng ôm vào trong ngực?

Ừ, không được không được. Vì nhìn chung mặt mũi của mình, nàng nhất định phải hảo hảo mà trừng phạt hấn, địa không thể nữa làm cho nam nhân khi dễ , nàng cấp cho hấn nếm mùi đau khổ, nàng cũng muốn tiền một lần!

Gia Lệ, ta nhớ quá nàng...

Nghĩ đến Bạch Bạc Sĩ viết tin, nàng vừa cười , hấn cũng rất buồn nôn sao ~~ Gia Lệ nhìn đồng hồ, đã đến giờ , nàng kéo hành lý, đi về phía xuất cảnh phân biệt.

“Gia Lệ!”

Gia Lệ sửng sốt, có người la nàng...

“Gia lộ về lệ, Gia Lệ!”

Nàng quay đầu lại, không dám tin địa trọn to hai mắt.

Bạch Bạc Sĩ sải bước chạy tới, thở hồng hộc, dừng ở trước mặt nàng.

“Người... Làm sao người ?” Vân vân, đây là chuyện gì xảy ra? Đây không phải là ảo giác, nam nhân ở trước mắt đích xác là Bạch Bạc Sĩ a...

“Gia Lệ, ta...” Bạch Bạc Sĩ thuận khí , nhìn nàng. Một cổ kích động, trương cánh tay đã nghĩ ôm nàng vào lòng, Gia Lệ nhưng lui một bước, để cho hấn ôm vô ích.

Gia Lệ rất khốn hoặc.“Người tại sao lại ở chỗ này?”

“Ta riêng tới đuổi theo nàng.” Bạch Bạc Sĩ nhìn nàng, tâm tình kích động, thiên ngôn vạn ngữ, khác sau đích tâm toan, thoáng cái cũng không biết đánh kia nói đến.

Gia Lệ cũng rất kích động, hấn xuất hiện, để cho này Triệu Anh nước hành trình trở nên tốt ngu xuẩn. Nàng kinh ngạc địa nhìn nam nhân này, nàng biết, nàng chân chính nghĩ du lịch địa phương : chỗ là của hấn tâm, chân chính nghĩ đi thăm thế giới của hấn.

Gia Lệ ra vẻ trấn định, lạnh lạnh nói: “Người? Người đuổi theo ta xong rồi sao? Ta vừa không ôn nhu cũng sẽ không nói thật nghe lời, không biết nấu cơm nấu ăn chỉ biết ăn yết đánh hỗn (giang hồ), đuổi theo ta xong rồi sao?” Khi đó, hấn thật làm nàng thương tâm a.

“Đuổi theo nàng trở về, làm nữ nhân của ta.” Bạch Bạc Sĩ kiên định nói: “Cả đời theo cùng nhau, khỏe?”

Thật tốt tốt, đáy lòng sướng muốn chết, nhưng là nàng thù mầu tự định giá một lát, cố ý lạnh lùng hỏi: “Người Phó Hân Lan đâu?” Mẹ kiếp , nàng không thể lại bị muốn. Tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo!

“Nàng không trọng yếu, quan trọng là ... Nàng.”

“Nàng không trọng yếu?” Gia Lệ ngắc đầu trừng hấn. “Nếu như nàng không trọng yếu, vậy người làm chi muốn đuổi kịp Newyork đi? Nếu như quan trọng là ... Ta, kia ta gọi người đừng để ý tới nàng, người làm chi không nghe? Hừ! Người rất mâu thuẫn đó, nói chuyện bừa bãi, đáng giận cực kỳ.”

Nghe nàng nói chuyện, nhìn nàng sinh khí : tức giận mặt, Bạch Bạc Sĩ ôn nhu ánh mắt.

Đây chính là Gia Lệ a! Nghe khẩu khí này, nghe này phương thức nói chuyện, hấn nhiều yêu nàng như vậy miệng lưỡi bén nhọn, hấn nhiều hoài niệm a ~~ ” thật sự của ta rất mâu thuẫn.”

“Dạ.”

“Ta là nói chuyện bừa bãi.”

“Đúng, người biết là tốt rồi.”

“Ta nhưng ác cực kỳ.”

“Bây giờ mới biết được a?”

“Ta quả thực không giải thích được!”

“Chính là a ~~ ”

“Không, ý của ta là nói ——” Bạch Bạc Sĩ ánh mắt sáng quắc địa nhìn thẳng nàng.“Ta yêu nàng yêu không giải thích được!”

Gia Lệ u mê. Yêu? Hắn nói yêu?

Bạch Bạc Sĩ đến gần một bước.“Nàng tai trái cho ta mượn.”

“A? Làm chi?”

“Tai trái tùy phải não khổng chế, phải não là nhân thể khổng chế tình cảm cùng tự thân hành động chủ yếu khí quan. Cho nên, đối với tai trái nói lời ngon tiếng ngọt, tương đối dễ dàng đả động nàng tâm.” Bạch Bạc Sĩ đột nhiên nín lấy nàng bả vai, hướng về phía nàng tai trái nói: “Ta yêu nàng.”

Gia Lệ tim đập nhanh, nhưng là nàng vẫn quật cường địa cho: “Không được, không được!” Mấy ngày này nàng nhiều đáng thương nhiều ủy khuất a, nàng tức giận thuyết: “Không thể như vậy tự tha thứ người!”

“Là, ta biết, ta quá ghê tởm.” Cái gì cũng tốt, nàng mặc dù phát giận, hắn quyết tâm muốn ai nàng phạt, chỉ cần nàng chịu tha thứ.

Gia Lệ nhìn chăm chăm hắn.“Người thật đem ta tức chết, đáng giận cực kỳ.”

Bạch Bạc Sĩ từ tây trang miệng túi lấy ra một cái nhẫn, hắn nói: “Gia Lệ, người ngón áp út có một con vô cùng mãnh khảnh thần kinh đi thông trái tim, cho nên ——” hắn bắt được tay nàng, đem chiếc nhẫn bộ vào nàng ngón áp út.“Như vậy tương đương nhốt lại nàng tâm , gả cho ta đi!”

Gia Lệ run rẩy, hốc mắt nóng quá, nàng quật cường địa động lại nước mắt.

“Như vậy quá giảo hoạt, không được, không có dễ dàng như vậy.” Cái gì tai trái cái gì thần kinh đã nghĩ hù dọa nàng sao?

Nhưng Bạch Bạc Sĩ biết hắn thành công, bởi vì nàng cảm động đến đỏ tròng mắt.

Hắn giả bộ chán nản ai một tiếng.“Xem ra... Chỉ còn lại có cuối cùng một biện pháp .”

“Cái gì?” Nàng khàn giọng hỏi.

Bạch Bạc Sĩ nháy mắt mấy cái.“Hối lộ nàng.”

“A?”

Nàng xem Bạch Bạc Sĩ khom người mở ra kia chỉ cực lớn màu đen hành lý cái hòm, xách ra một con LV tiểu hành lý cái hòm, thả vào Gia Lệ trước mặt.

“Hồi lộ ta? Dùng hành lý cái hòm hồi lộ ta? Người muốn ta ngày ngày lữ hành?”

Bạch Bạc Sĩ liếc nhìn nàng một cái.“Không.” Hắn giống như làm ảo thuật như vậy mở ra hành lý cái hòm, Gia Lệ ngây ngẩn cả người.

“Đây là?”

“Đây là LV hạn chế thiết kế hành lý cái hòm, trường chín mươi bốn, chiều rộng bốn mươi lăm, cao bốn mươi một centi mét. Bên trong này hai tầng giá sách cho nàng để sách dùng, còn có nàng nhìn, ba tồn phóng văn kiện : giấy tờ ngăn kéo...” Hắn lập tức kéo ra vội tới nàng xem.“Còn có cái này...” Hắn ném ra một tờ tiểu mộc bản, rất thần kỳ địa gãy gãy diệt diệt, trong nháy mắt, một tử sách xuất hiện ở Gia Lệ trước mặt.“Trèo lên trèo lên! Nàng xem một chút, còn phụ một tờ tinh xảo sách nhỏ bản.”

Bạch Bạc Sĩ đối với kinh ngạc Xa Gia Lệ cười nói: “Khi đó, nàng ở ——KTV không phải đã nói rồi sao? Nói nàng hy vọng có một tùy thân cái bàn, chân trời góc biển đến đâu mà cũng có thể viết bản thảo. Nàng xem một chút, ta cho nàng tìm tới, thì ra là —— có đâu!

Nàng nguyện vọng ta giúp nàng thực hiện, hứa nguyện hoa a, nàng thiếu nguyện vọng của ta đâu?”

Gia Lệ run sợ cho, hé miệng, nước mắt cũng nhịn không được nữa địa té.

Nàng rất cảm động, nàng thật vui vẻ, lại có người như vậy làm ơn lấy lòng nàng, bình sinh đầu một lần đâu, dạy nàng làm sao còn giận đến đi xuống đâu?

“Kia...” Nàng nước mắt lưng tròng.“Được rồi, vậy người có cái gì nguyện vọng, ta giúp người thực hiện.”

Bạch Bạc Sĩ nghiêm mặt nói: “Rất đơn giản, theo về nhà, đáp ứng gả cho ta, biết điều một chút theo cả đời, này không khó sao?”

“Ừ.” Nàng nín khóc mỉm cười.“Tốt, dù sao người gia đại nghiệp đại, ta lại không lỗ lã.”

“Tha thứ ta?” Hắn hỏi.

“Dạ.” Nàng cười nói.

“Ta đây có thể ôm nàng?”

“Tốt.”

“Thật ngoan!” Một tay lấy nàng ôm người trong ngực, thật chắc ôm thực . Thiếu chút nữa a ~~ thiếu chút nữa tựa mất đi đáng yêu như thế nữ nhân. Rốt cục ôm lấy Gia Lệ, tim của hắn kiên định .

Gia Lệ ở trong lòng ngực của hắn cười.“Ta hành trình còn không có chơi hoàn kia, lãng phí tiền.”

“Còn dư lại ta mang nàng đi.”

“Hồi Đài Loan tốt lắm, ta nghĩ đọc con mèo nhỏ.”

“Kia có vấn đề gì.”

Gia Lệ cười mị mị, nhìn lên hắn, đáy mắt lóe bùng bình giảng hoạt quang.“Ta cảm thấy được của ta nha có chút cứng đầu!”

Bạch Bạc Sĩ khiêu mị, vẻ mặt nghiêm túc, phối hợp với nàng nói: “Nga? Ta vừa lúc nha sĩ, giúp nàng kiểm tra xuống.” Vừa nói, hôn miệng nàng, cho nàng một cái lại thâm sâu vừa lớn lên hôn.

Người đi đường ghé mắt, nhìn đây đối với ôm nhau người thương.

Nhìn thấy một màn này, mọi người hâm mộ, tốt một đôi ân ái đích tình lứa a!

Nhưng là bọn hắn không biết, tình nhân sau lưng, một ít đoạn yêu nhau mưu trí lịch trình, quanh co, gặp nhau, bỏ qua, tiếc nuối, gương vỡ lại lành. Hỉ nộ ai nhạc, trăm ngàn loại tâm tình, trăm ngàn loại hình dạng vô, đặc sắc được có thể viết một bốn tiểu thuyết, thật giống như Bạch Bạc Sĩ như vậy, cùng Gia Lệ chúc ra một phần triển miên tâm đắc báo cáo.

Yêu Xa Gia Lệ Bạch Bạc Sĩ, tâm đắc của hắn - yêu quả thật không giải thích được a! Yêu người trên cùng trong lòng nghĩ giống chưa chắc giống nhau, còn có thể khác khá xa đấy!

Mà yêu Bạch Bạc Sĩ Xa Gia Lệ, tâm đắc của nàng cuộc sống - viên này răng khôn oai được thật con mẹ nó thật tốt quá! Nói qua không tính là ít lần thất bại yêu thương, nói một đồng lớn tình yêu đạo lý, cuối cùng chó ngáp phải ruồi nhưng lại mới thật sự là hữu duyên có phần cái kia người!

Lời cuối sách

Ta sai, tôi ngày xưa ở Phi Tuyết ta người này xấu nhất địa phương : chỗ, ngay tại ở tùy hứng.

Không đúng thân nhân của ta người yêu bằng hữu hoặc công việc tùy hứng, chỉ thích cùng mình tùy hứng. Tùy tiện tự có thể đếm được ra mười mấy con giết hại khỏe mạnh thói xấu, nhưng là làm theo không lầm. Ta không thể thao túng người bên cạnh tư tưởng, cũng vô lực thay đổi thế giới này, nhưng ít ra ta nhưng lựa chọn muốn quá như thế nào cuộc sống. Kia quyền lợi của ta, ai muốn tới vênh mặt hất hàm sai khiến sửa đúng ta, dùng đường phổ nhân sĩ chỉ tư nhắc đi nhắc lại ta không cho phép này không cho phép kia, hoặc thông thiên đạo lý để giáo huấn ta, nói gì bởi vì tất cả mọi người như vậy cho nên nàng cũng nên như thế nào, mọi việc như thế, căn bản không muốn để ý tới.

Treo ngược quỹ chính là, làm mọi người không cách nào hợp lý hoá yêu cầu của bọn họ hoặc mong đợi, cuối cùng chuyển ra luôn là câu này: “Bởi vì tất cả mọi người như vậy, cho nên nàng cũng nếu như vậy.”

Người khác người khác, ta là ta. Vừa người sáng mắt, phải làm phải học được tôn trọng người bên cạnh cuộc sống phương vô.

Dĩ nhiên, ta cũng vậy thường phạm sai lầm. Trí tuệ của ta, từ liên tiếp sai lầm học được. Thật nhiều đại sao? Đại! Nhưng từ sai lầm trung học được dạy dỗ, so sánh với từ trên sách hoặc lão sư trong miệng nghe tới hơn hưởng thụ. Người muốn té quá xa, không cần Nhân Giáo, sau này cỡi xe từ sẽ cẩn thận, đây là một định đạo lý.

Ta cũng vậy thường mạo hiểm, nhân sinh tràn đầy khiêu chiến, chứa nhiều lựa chọn, ta chưa chắc chọn an toàn nhất lộ số đi, lạng lẽ nguyện đặc sắc khúc chiết.

Nàng nếu như hỏi ta: “Chẳng lẽ không sợ cuối cùng không có gì cả?”

“Cuối cùng lại có cái gì?” Ta là nghĩ như vậy.

Mạo hiểm cũng có bí quyết.

Mạo hiểm bí quyết chính là, trước giả thiết thất bại, trước hết nghĩ đến xấu nhất, nếu là nàng bản thân có thể thừa nhận, vậy thì buông tay đánh cược một lần. Nếu là thất bại có liên lụy người bên cạnh, nàng kia mạo hiểm sẽ gọi mạo hiểm, gọi ích kỷ.

Ta làm việc cứ như vậy cân nhắc, chưa bao giờ sợ sai, chỉ cần kia là có thể gánh chịu hậu quả, ta sẽ càn rỡ đi mạo hiểm. Đối với tình yêu mạo hiểm, hợp làm mạo hiểm, đối với mới hoàn cảnh mạo hiểm, đối với đầu tư mạo hiểm.

Ta duy nhất không mạo hiểm đúng là hạ làm tiêu hao mạo hiểm, này rất đơn giản, chỉ cần nghĩ tới nàng có bao nhiêu tiền vốn, nàng có thể mạo bao nhiêu nguy hiểm. Giống vậy, giả thiết nàng chỉ có mười vạn nhưng mượn một trăm vạn tới đầu tư, kia không thể làm, được kêu là ngu xuẩn, gọi không biết tự lượng sức mình.

Có mười vạn mặc dù đi mạo mười vạn hiểm, đó là nàng có thể gánh chịu nguy hiểm.

Yêu một người cũng muốn mạo hiểm, mạo hiểm điểm mấu chốt một —— bề tan tành tâm. Ra ngoài này đến tuyến lại không được , nhưng như thế nào coi là ra ngoài?

Thí dụ như giúp người yêu tội phạm, giúp người yêu mượn tiền, giúp người yêu đến giúp liên lụy mình coi như , đem hôn thành bằng hữu cũng tha xuống nước, vậy thì quá mức . Nàng yêu một người, có thể đầu tư điểm mấu chốt chính là nàng từ huynh toàn bộ tài sản. Nếu là tình cảm thất bại, mặc dù người không có đồng nào, nhưng một mạng ở, còn có thể một lần nữa bắt đầu.

Nhưng ghi nhớ, ở tình yêu thương, vì lấy lòng đối phương, nàng có thể đầu tư chỉ có mình, đừng đem bên cạnh tánh mạng tha xuống nước. Có người ngu xuẩn đến cầm hai tử đầu tư nàng tình yêu, nghĩ trời chắc tình nhân tâm cho nên sinh đứa trẻ bức hôn. Đứa trẻ độc lập thân thể, cũng không thể làm như tài sản của mình xử lý. Bình thường là tình yêu khinh xuất đến đây, kết quả thường thường chưa ra hình dáng gì.

Nàng nguyện ý vì nàng tình yêu đầu tư bao nhiêu? Đừng cười ta quá tính toán chi li. Ở nàng khinh xuất trước, xin trước ánh chừng từ huynh cân lượng, xin trước làm xấu nhất tính toán , thua đến hai tay trống trơn cũng hạ đáng tiếc, nhân sinh vốn là trần trùng.

Than thở, đại khả không cần. Khóc vừa khóc, rửa mặt, hẳn không thương nàng, nàng đi yêu người khác. Tình yêu không cần hết hy vọng mắt, làm một người không thương nàng người, tang hồn mất chí, hành thi tẩu nhục, làm gì, làm gì? Ngại mạng quá dài a? Vội vàng tìm vui vẻ, nhân sinh khổ ngắn a!

Thật ra thì, nói toạc ra, chỉ cần thua lên, thiên hạ không có không thể mạo hiểm. Có khi mạo một tí hiểm nguy, sẽ làm cuộc sống càng thú vị, người cũng càng có sức sống. Vĩnh viễn nhất thành bất biến, chỉ cầu an ổn, sống đến lần người thụ cũng không có gì không dậy nổi, nhớ lại một mảnh trắng bệch, wow ~~ quá thảm !

Ta tình nguyện thật to mạo hiểm, sống quá nghiệm.

Cuối cùng nhắc tới một chút trong sách chuyện, có rất nhiều “Về”, ở chỗ này đều giải thích.

Trong sách về loài người tại sao hôn tiếp? Ta trích dẫn tin tức, lên nét sưu tập tới.

Trong sách về răng khôn kịp nhổ ra nha phương diện đích tình lễ, nếu là ngài có khôn hoặc, xin hỏi thăm chuyên nghiệp bác sĩ: đại phu: thầy thuốc.

Trong sách về con mèo nhỏ chiếu cố phương võ, chẳng qua là thô thiển miêu tả, độc giả bằng hữu nếu là nghĩ nuôi con mèo nhỏ, xin tìm đọc sủng vật bộ sách, hoặc hỏi thăm chuyên nghiệp bác sỹ thú y, bọn họ mới có thể cho người đầy đủ nuôi mèo kiến thức.

Trong sách về kia chỉ —— hành lý cái hòm, quả thật có, hắc ~~ bắt quá ta mua không nổi.

Ngôn tình tiểu thuyết không phải là tách mạng mẫu, chỉ mong các người làm nó là tiêu khiển, tiêu khiển.

Chân thật trong sinh hoạt tình yêu ngủ khó hơn nhiều, ta hiểu, ta viết chuyện xưa chỉ là một mộng đẹp mà thôi.

Ở trong hiện thực sinh hoạt bên, chỉ mong các người có thể đánh thật tốt để ý người yêu của mình lặng lẽ, chỉ mong các người có thể có thật lòng đối đãi bầu bạn, ta sẽ ở đầu bên kia chúc phúc các người, cho chúng ta cùng nhau cố gắng.

Cố gắng lên ~~ nho nhỏ thanh gọi: bản thân chẳng bao giờ công bố ra ngoài tư nhân chân dung, cũng không từng mắc người vôong trạm, hơn vô tư người điện bư.

Về Phi Tuyết đích cá nhân tin tức, độc giả bằng hữu xin lấy nhà xuất bản kịp Phi Tuyết bản thân lên tiếng là đúng, còn lại chưa đầy thái tin.

Cuối cùng cảm ơn các người lâu dài đối với ủng hộ của ta, ta duy nhất có thể làm, hay là chỉ có viết xong mỗi một quyển sách.

Cảm ơn các người!

Tháng chín diễn đàn lão Mạc sửa sang lại

——-oOo——-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-bao-cao-tinh-yeu>